

Milliyetçilik kavramı ve akımı

Son zamanlarda yurttta ve dünyada ulus-devletlere karşı küresel saldırının artışına paralel olarak milliyetçilik akımında bir yükseliş gözlemlendi. Bu yükselişin ivmesini artıran bir başka etken rakip milliyetçiliklerin gelişmesi ve hareketlenmesidir.

Böyle milli bir gelişme karşısında liboşlardan, entellerden ve II. Cumhuriyetçilere ve AB hayranlarına kadar geniş bir yelpazede derhal feryatlar yük-seldi:

—Aman dikkat! Milliyetçilik yükselişe geçti! Faşizm geliyor; dikta rejimine kayış olur!

Bizim gibi köklü bir aydınlanma devriminden geçmemiş, gelişmekte ya da az gelişmiş ülkelerde kavram kargaşalığı kaçınılmaz olmaktadır.

Nedir bu, milletin faşist diktatör-lükle korkutulduğu milliyetçilik veya Mil-li Kurtuluş Savaşı yıllarında Kuvvacılık/ Kuvayı Milliye denilen ulusalcılık olayı ve akımı?

Vatanseverlikle milliyetçilik ayrılmaz bir bütünlüktür

Milliyetçilik, TDK Sözlüğünde, “maddi ve manevi açılardan millet ve ülkesinin çıkarlarını her şeyin üstünde tutma anlayışı, ulusalcılık” şeklinde tanımlanmaktadır. Milli çıkarlar söz konusu olunca milletin varlığı için zorunlu ön-koşullardan biri olan toprak, yani yurt, vatan çıkarları da devreye girmekte; dolayısıyla milliyetçilik ve yurtseverlik (vatanseverlik) duyguları birbirinden ayıramaz bir bütünlük yaratmaktadır.

Yani vatanseverlikle milliyetçilik birbirinden ayrılmaz bir bütünlüktür. Hiç kimse ben milliyetçiyim ama yurtsever değilim diyemez; tersi için de denklem aynıdır.

Millet ve milliyetçilik belli toplumsal ve ekonomik koşulların ürünüdür

Bizde geleneksel tarih yazımcılığının ve onlarca yıllık muhafazakâr-milliyetçi tarihçilerin yazdığı gibi, milliyet ve milliyetçilik akımı insanlıkla yaşıt değil!

Türk İlkçağı’ndaki “bodun” sözcüğünü işlerine geldiği gibi ve yanlış bir şekilde “millet” olarak çevirmişlerdir. Bu durumda Türk milleti tarihimizin başlangıç yıllarından beri, Orta Asya bozkırlarında bile mevcut bir toplumsal ve siyasal varlık olmaktadır.

Oysa ve bilindiği gibi, milliyetçilik belli bir toplumsal ve ekonomik gelişim seviyesinin ürünü tarihsel bir kategoridir. İnsanlık tarihinde sanayi toplumunun şafağında, yani 1789 Büyük Fransız İhtilali’yle birlikte ortaya çıkmış bir siya-sal akımdır. Demokratik ve aydınlanmacı devrimlerin ürünüdür. Ortaçağ’ın feodal ümmetinin özgür bireye ve yurt-taşa, toprak kölesi serf’in, işgücünden başka geçim

kaynağı bulunmayan özgür işçi'ye dönüştüğü, aklın ve bilimin metafizik ideolojinin paslı zincirlerinden kurtulduğu, yani laikliğin uygulamaya konduğu bir dönemin meyvesidir.

“Türk milleti” kavramı 19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyıl başlarının ürü-nüdür

Peki, insanlık tarihi açısından, genelde böyledir de, bizdeki durum nedir?

Osmanlı Devleti bilindiği gibi, çok millet-li ve aşırı merkezîyetçi bir imparatorluktu. Dünyada ulusların maddi koşulları oluşup da ulus-devletler akımı önüne geçilemez bir tarih seli gibi ortaya çıkınca, ülkenin kapitalist ülkelere komşu yerlerinde yaşayan Osmanlı halkı milliyetçi ve demokratik akımlardan ve düşüncelerden etkilendiler. 19. yüzyılın başlarından itibaren Sırplar, Rumlar, Arnavutlar, Boşnaklar, Bulgarlar, Romenler ve güneyde Araplar tedrici bir süreç içinde kendi ulus-devletlerini kurma düşüncesine, yani milliyetçiliğe kapıldılar.

Osmanlı toplumunda en son uyanan ve bilinçlenen unsur da Türkler olmuştur.

Bunun öyküsünü ve gerçekliğini de gelecek yazımızın konusu yapalım.

Geçen yazımızda en son Osmanlı toplum gerçeği olarak, en son uyanan milliyetin Türk halkı olduğu saptaması yapmıştık. Bu yazımızda bu olayın öyküsü-nü anlatacağız, dilimizin döndüğünce.

Osmanlı İmparatorluğu bilindiği gibi çok milletli, daha doğrucası çok kavimli bir devlettir. Bu durum Ortaçağ koşullarına uymaktaydı. O dönemde insanları bir arada tutan, toplulukların harcı ya da geçen yıl patlak verdiği veçhile bizde hala tartışması süren üst kimlik millet değildi, milli değildi. Ortaçağ'da bilindiği üzere toplumu bir arada tutan ümmetçilikti. Serf ya da reaya için egemenlerin kavmi önemli değildi; önemli olan vergilerin miktarıydı.

Ama kapitalizmin şafağında 1789 Büyük Fransız Devrimi ile dünyanın gündemine bomba gibi düşen milli ve demokratik devrim düşüncesi ve hareketleri, halkların kafasına “kendi kaderlerini özgürce belirleme ve milli devletlerini özgürce kurma” fikrini sokmuştu. Böylece çanlar imparatorluklar için çalmaya başladı. Örneğin Osmanlı Devleti’nin 19. yüzyıl Balkanlar tarihi, Balkanlı halkların bağımsızlık savaşları tarihidir. 19. yüzyılda ve 20. yüzyılın ilk çeyreğinde, Osmanlı devleti yönetiminde yaşayan farklı milliyetlerden halklar birer birer 1789’un harlı ocağında pişerek milli isyanlara gitmişler ve kendi milli bağımsız devletlerini kurmuşlardır. İlk kez olarak Sırplar, ardından Yunanlılar, Arnavutlar, Bulgarlar vs. bütün azınlık halklar ayaklanarak Osmanlı Devleti’nden boşanmışlardır.

Asli kurucu kavim olduğundan Türkler en son uyanan, milli bilince en son ula-şan millet olmuştur. Daha 20. yüzyıl başlarında hala Osmanlılık, İslamcılık tartışılmakta imparatorlukta, imparatorluğun kurtuluş yöntemi olarak; ancak Türk soyunun milliyetçiliği olan Türkçülük de yavaş yavaş gündeme girmeye başlamaktadır. Örneğin Mustafa Kemal’de, artık Osmanlı Devleti’ni kurtarma düşüncesi sönmekte, Türklerin yoğun olarak yaşadığı topraklarda yeni bir Türk Devleti kurma düşüncesi yavaş yavaş doğmaktadır. Ziya Gökalp’lar, Gaspıralı’lar da ideolog olarak ortaya çık-maya başlamışlardır.

Ancak Türk milliyetçiliğinin Batı’daki milliyetçilerden çok belirgin bir farkı vardı. O da, Batı milliyetçilikleri liberal, aşırı bireyci olmasıydı. Türk milliyetçiliği ise kamucu yanı ağır basmakta, ister

istememez Osmanlı Batı emperyalizminin baskı, saldırı ve sömürüsü altında bulunduğundan bağımsızlıkçı, ezilen millet hareketi olduğundan insancıl ya da halkçı karakterdeydi. Bu tarihsel gerçeklikten de anlaşılıyor Kemalîst Devrim'in halkçı-devletçi karakterinin çeliğinin nereden geldiği?

Burada bir parantez açarak Kemalîst milliyetçilik kavramını açmak gerekmektedir, ancak gene uzattık sevgili okuyucular. İsterseniz bunu da bir başka gün işleyelim makalemizde işleyelim.

Sağlıcakla ve iyilikle.

17 Kasım 2006

(Kemalist Milliyetçilik)

15 ve 17 Kasım tarihli makalelerimizde milliyetçilik akımı ve kavramını incelemiştik. Son makalede de Atatürk milliyetçiliğinin incelenmesinin zorunlu hale geldiği bir durakta kalmıştık. Bu makalemiz de adından da anlaşılacağı üzere Kemalîst milliyetçilik hakkındaki gerçekleri ortaya koymaya çalışacağız.

Kemalizm, ezilen millet milliyetçiliği

Büyük devrimci Mustafa Kemal, Osmanlı'nın dağılma döneminde yetişmiştir. Onun ilk gençlik ve yaşama atıldığı dönemlerde içinde yaşadığı toplum ve ülke bütün dokularına kadar teyakkuza olduğu, bütün azınlıkların hareket halinde olduğu, dünyanın bütün iri kıyım emperyalistlerinin üzerine abandığı bir dönemi yaşamaktadır. Bütün Türklüğü bir memleket kaygısı sarmış, bütün yurtsever gönülleri memleket ve millet kaygısı tutuşturmuştur.

Öte yandan Abdülhamit istibdadı imparatorluktaki bütün güzel düşünceleri, bütün devrimci, milliyetçi ve demokratik düşüncelerin üzerinden silindir gibi geçmekte, en basitinden en aşırısına kadar bütün muhalefetin anasını ağlatmakta; aşırı bir feodal faşizm Osmanlı toplumunu kasıp kavurmaktadır.

Ancak her şeye rağmen yaşam sürmekte; baskının olduğu yerde direnişin de olacağını söyleyen yaşamın tunç yasası gereği, halkın direniş ve mücadelesi de yükselmekteydi. Bu bağlamda, halkın mücadelesini arkasına alan Jöntürkler ve İttihat ve Terakki Hareketi (İTT) önderliğinde 1908 Demokratik Devrimi gerçekleştirmiştir.

Mustafa Kemal, bütün bu süreçlerde örgütlü ve partilidir. Örgütlü mücadelenin ön saflarında mücadele etmiştir.

Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı devleti, her ne kadar Üçlü İttifak emperyalistleri saflarında savaşa katıldılarsa da, esasen Osmanlı bir savunma savaşı vermiş, vatan savunması yapmıştır. Sonuçta bilindiği gibi, Osmanlı müttefikleriyle beraber yenilgiye uğrar; ünlü ve hala istim üzerinde olan Sevr Antlaşması'nı imzalayarak harakiri yapar. Ve yurdumuz düşman çizmeleri altında çığnenir.

Kemalist Milliyetçilik Halkçı-Toplumcudur

Atatürk önderliğinde başlayan antiemperyalist Milli Mücadele'nin hedefi Atatürk'ün deyişyle, "bizi yutmak isteyen kapitalizme ve bizi mahvetmek isteyen emperyalizme" karşı topyekûn savaştır.

Kurtuluş Savaşımız, hem bir iç savaştır; emperyalizmin yerli işbirlikçilerine, feodal sultanlığa karşı; hem de yabancı işgaline karşı bir bağımsızlık savaşıdır. Milli Devrimi kesintisiz bir şekilde Demokratik Devrim izlemiş, Türkiye'yi ve Türkleri çağdaş bir yaşam ve topluma taşıyan bir dizi reformu taşıyan Cumhuriyet Devrimi yapılmıştır.

Atatürk, Cumhuriyeti ve programını yaparken Fransız Büyük Devrimi'ni örnek almış-tır. Ama Batı milliyetçilikleri gibi bireyci ve liberal değildir. Bunun kurduğu Cumhuriyeti tanımlarken bile farkına varırsınız: "Kimsesizlerin kimsesi..." Yani Atatürk'ün milliyetçiliği halkçı ve kamucudur. Halkçılığı ve toplumsallığı 1917 Devrimi'nin etkisidir. Bizim gibi, ezilen bir ülkede başka türlü de olamazdı zaten.

"Ses Bayağı"mız Üzerindeki Kara Bulutlar Yoğunlaşıyor...

Türk dilinin yabancı dillerin boyunduruğundan kurtarılması sorunu

Günümüzden 729 yıl önce, 13 Mayıs 1277 yılında, Arapça ve Farsçanın büyük baskı ve saldırısı altındaki Türkçe'yi savunmak ve yabancı dillerin boyunduruğundan kurtarmak için harekete geçen ve Yusuf Has Hacıplerin izinden giden Karamanoğlu Mehmet Bey şöyle bir bağımsızlık fermanı çıkarır:

"-BUGÜNDEN SONRA DİVANDA, DERGÂHTA, BARGÂHTA, MECLİSTE VE MEYDANDA TÜRKÇE'DEN BAŞKA DİL KULLANILMAYACAKTIR."

Buradaki Türkçe duyarlılığının tarihsel kökleri ve dayanakları vardır. Daha önceki yüzyıllarda Divanı Lügatit Türk'te olsun, Muhakemetül Hakayık'ta olsun Türkçe'nin Arapça ve Farsçaya üstünlüğü savunulan dilde bağımsızlık hareketi Osmanlı'nın son dönemlerinde Türkçülük akımından geçerek Kemalist Devrim'in dil atılımlarıyla harmanlanarak günümüze değin sürüp gelmiştir.

Geçmiş yüzyıllarda Türkçe, Arapça ve Farsçanın saldırılarına göğüs germiş, Arapça ve Farsça gibi bölgesel dillerin boyunduruğuna karşı bağımsızlığını korumaya çalışmıştır.

Türkiye'de dille ilgili iki özel gün vardır

Bunların ilki Karamanoğlu'nun Türkçe'den başka yabancı dillerin kullanımını yasaklamasının yıldönümüdür. Bu 13 Mayıs'a tekabül eder.

Diğeri de Atatürk'ün TDK'nu kurduğu tarihtir. Bu da iki gün önceye, yani 26 Eylül'e denk gelir. Her ikisi de tam bağımsızlık sorununun bir parçası olan dilde bağımsızlık sorunuyla doğrudan ilgilidir; her ikisi de tarihsel mirasımızdır, mücadelelerimizde manevi güç alacağımız... Her ikisi de dilde bağımsızlık ve Türkçe'nin yabancı dillerin boyunduruğundan kurtarılması hareketinin düşünsel temellerinin bir parçasını oluşturur.

Bugün Daha Küresel Bir Saldırı Altındadır

Ancak, "ağzımızdaki ana sütü tadı"ndaki dilimiz, günümüzde Arapça ve Farsçanın saldırılarının yanında daha küresel ve daha tehlikeli bir saldırı altındadır. Bu kez bu lengüistik saldırı, yurt içinde emperyalizmin yoz kültürü olan kozmopolitizm eşliğinde ve onun yarattığı kokuşmuş insan ilişkileri ortamında cereyan etmekte ve daha kapsamlı ve büyük bir saldırı oluşturmaktadır. Vokabüler hazinemize İngilizce kökenli sözcükler ya bazı değişikliklere uğrayarak ya da kendi yapısal özellikleriyle

doluşmaktadır. Eskiden Tanzimat Dönemi'nde, Batı hayranı aydınlar arasında "Fransızca parlatma" yaygın bir görenekti. Şimdilerde bunu taklitçi ve yeni-Tanzimatçı maymunlar "İngilizce parlatarak" yapıyorlar. Yaygın olarak İngiliz alfabesiyle heceleme alışkanlığı veba mikrobu gibi özellikle gençlerimizi sarmaktadır. Çarşı pazarlarımızı yabancı kökenli, özellikle İngiliz dilinden sözcükler ve isimlerle levha ve afişler işgale uğratmıştır. Her yanda ve reklâmlarda "Ceppoint", "Türkcell", "Aycell" gibi Türkçe ve İngilizce sözcükler karışımı, anlamsız ve sadece sömürgelerde görülebilecek deyimler insanımızın beynini adeta bombardımana uğratmaktadır. Harfleri İngiliz alfabesine göre, Ce/De'yi "Si/Di", Te/Ve'yi "Ti/Vi" vb şeklinde okumak aydın ve kültürlü olmayla eş tutul-maktadır. Kamuoyundaki bu akım öylesine önüne geçilmez bir oluşum ki, veba mikrobu gibi insanımızın benliğini kuşatmaktadır. İnsanlarla ilişkilerde eğer konuşma sırasında "Ce/De" dersiniz muhtemelen anlaşılmayacak, yüzünüze anlamsızca, bön bön bakılacak; ancak "Si/Di" dersiniz derhal anlaşılacaktır. Okullarda öğretmen arkadaşlar arasında bile "Ve/Ce/De" şeklinde okumanız alay konusu yapılmakta, eğer "Di/ Vi/ Di" şeklinde "İngilizce parlatmazsanız "Ve/Ce" ile ilişkilendirilerek dalga geçilme küstahlığında bile bulunmaktadır. Bunu da bağımsızlıkçı, demokrat kişilerden tutun da muhafazakar çevrelere kadar her kesimde yapmaktadırlar.

Öz Türkçe uydurmacılığı ne kadar tehlikeli, "ses bayrağımızı" doğal gelişim mecrasından saptıracak kadar tehlikeli bir akım ise başta İngilizce olmak üzere yabancı dillerin boyunduruğu da, dilde bağımlılık da o kadar tehlikeli bir gelişmedir.

Devletin Yanlış eğitim ve Kültür

Politikaları Dilde Yozlaşmayı Ağırlaştırılmaktadır

Ve bu akımlar eğitim sistemimizin bilimsellikten, demokratik ve laik yapısından, bağımsız içeriğinden uzaklaşması oranında yükselmekte, bu konuda devletin yanlış eğitim politikaları etken olmaktadır. Sayın Mümtaz Soysal'ın deyişiyle, "...yabancı dilde öğretim yüzünden genç dimağlara yabancı bir düşünce tarzının, yerli özelemlere ters bir bakış açısının, özellikle sosyal bilimlerde başkalarının çıkarları için oluşturulmuş kalkınma modellerinin aktarılmakta oluşu...", "...gençliğin bir bölümünü dış kaynaklı beyin yıkayışlara kendi eliyle teslim eden ve bunu hevesle yapan bir başka toplum yalnız eski sömürgelerde vardır herhalde."

Bu bağlamda, Türkçe'nin en sağlam savunucusu ve geliştiricisi olması gereken, dil uzmanları ve bilim adamlarından oluşan TDK'nun yeni hazırladığı sözlükte bile, kapasitesi kitaplar tutacak kadar büyük "yöntem yanlışları" bulunmaktaymış. Değerli lengüistikçi, dil bilimcimiz ve sözlükçümüz Ali PÜSKÜLLÜOĞLU'nun deyişiyle, yeni TDK yönetiminin hazırlamış bulunduğu yeni "Türkçe Sözlük"teki yöntem yanlışlarıyla sözlüğümüz "yeni bir kimlik" edinmektedir. Tıpkı Atatürk'ün sağlığında başlattığı ve bir zaman sonra müdahale etmek zorunda kaldığı, dilimizin yabancı dillerin boyunduruğundan kurtarılması ve bağımsızlığının sağlanarak geliştirilmesi çalışmalarının bir zaman sonra çığırından çıkarak "uydurukçuluk/ öz Türkçecilik" akımı haline gelme-sinde olduğu gibi... PÜSKÜLLÜOĞLU'nun eleştirisinin temel hatları şöyledir:

"Bence en önemli yöntem yanlış, Batı kökenli sözcüklerin o dillerdeki yazımlarıyla ve madde başı olarak sözlüğe alınmasıdır. 'Dilimize son zamanlarda girmekte olan Batı kökenli sözler özgün biçimleriyle eğik olarak yazılmış, burada tanım verilmeyerek Türkçe karşılıklarına gönderme

yapılmıştır' denmiş. Türkçe karşılıkları varsa ve tanımları oradaysa, özgün yazımlarıyla sözlüğe almayı neden gereksemişler? Almazsınız, isteyen onlar için yabancı dil sözlüklerine bakar. Karşılıkları olsa da olmasa da, yabancı sözcükleri özgün yazımlarıyla 'Türkçe Sözlük' adını taşıyan bir sözlüğe almak, hiç doğru olamaz. Hele kendisine Türkçeyi koruma ve kollama görevi verilmiş varsayılan bir kurumun bunu yapmasıysa hiç mi hiç doğru olamaz. Çarşı pazardaki yabancı dil maymunluğunu sözlüğe taşımaya, bunu Atatürk'ün kurumu olduğunu öne sürerek yapmaya yeni TDK'nin hakkı yoktur. Üstelik görevi de bu değildir. Bir yurttaş olarak bunu belirtmek zorundayım. Atatürk ne demişti? "Geldikleri gibi giderler!" O sözcükler de geldikleri gibi gidecektir, yeter ki yeni TDK onları sözlüğe taşımasın. Yazık ki taşımaktan kaçınmamış.

Onları sözlüğün her harfinde çok sayıda buluyorsunuz.

'A' harfinden birkaç örnek: 'anchonnan', 'aria', 'au pair'! Üstelik 'au pair'in 'bakıcı' gibi Türkçe karşılığı var, 'aria' da 'arya' biçimiyle daha önce dile girmiş. 'Aria'yi bu biçimiyle alıp kullanıcıyı 'arya'ya, 'au pair' için 'bakıcı'ya göndermenin Türk diline bir katkı olduğu söylenebilir mi?

Yöntem yönünden ilke, ölçünlü (standart) dil sözlüklerinde sık kullanılan, artık çoğunlukça benimsenmiş sözcükler alınır. Bu sözlük, kimsenin kullanmadığı öneri sözcükleri de bol bol almış."

Püsküllüoğlu, yeni sözlükte deyimlerin bozulmuş olduğunu belirtiyor.

"Türkçe, deymi bol bir dildir. Deyimlerin özgül bir kalıbı vardır, onu bozmamanız gerekir. Yeni sözlükte deyimler bozulmuş. Örneğin 'alışmış kudur-muştan beterdir.' 'kızmış kudurmuştan beterdir' diyemezsiniz, deyim bozulur. Bu sözlük demiş. 'Halep orada ise arşın burada' deyiminin yerine 'Halebî orada ise arşın burada' demiş."

Sözlükçümüz, "Ana erki'nin böyle ayrı, 'anaerkil' ve 'anaerkillik' sözcüklerinin birleşik yazılması gibi tutarsızlık"ların diz boyu olduğunu belirtiyor.

"Bilindiği üzere 'asma' bir bitkidir, onun yaprağına 'asma yaprağı' denir.

TDK'nin sözlüğü 'asma yaprağı'nı şöyle tanımlıyor:

'Zeytinyağlı ve etli sarma yapmakta kullanılan üzüm yaprağı.' Peki, 'üzüm yaprağı' neymiş diye bakıyorsunuz, böyle bir madde yok. Doğaldır ki 'üzüm yaprağı' olmadığı için yoktur, çünkü yine TDK'nin sözlüğünün tanımına göre 'üzüm', 'asmanın taze ve kuru olarak yenilen ve salkım durumunda bulunan meyvesi'dir. Halk 'üzüm yaprağı' dese de 'asma yaprağı'na, sözlük diyemez.

TDK, sözlüğe, (...) sadece Dinar'ın bir köyünde kullanıldığı saptanan (...) 'baskıda kalmak' sözünü almış. Onu şöyle tanımlıyor: 'Yağmur yağdıktan sonra toprağın üst kısmı sertleşerek tohumlar fidelenip toprak üstüne çıkmak.'

Bunun doğru tanımını eski TDK'nin Derleme Sözlüğü'nden aktaralım:

'Yağmur yağdıktan sonra toprağın üst kısmı sertleşerek tohumlar filizlenip toprak üs-tüne çıkamamak.'

Görüldüğü gibi, aktarmayı bile doğru yapamamış sözlük. Türkçe'ye de, kendi-sinde bile bulunmayan 'fidelenmek' diye bir sözcük katmış. Bundan daha çarpıcı bir yanlışı da 'bağımsız bölüm' tanımında. Şöyle demiş yeni TDK'nin Türkçe Sözlük'ü: 'Kat Mülkiyeti Kanunu'na göre, binada kat maliklerinin ortak kullanımına açık olan yerler.' Bu tanımın doğru olmadığını bir apartmanda konutu olan herkes bilir. Andıkları yasa, 'ana taşınmazın ayrı ayrı ve başlı başına kullanılmaya elverişli olup, bu yasa hükümlerine göre bağımsız mülkiyete konu olan bölümlerine bağımsız bölüm denir' diyor. Başka söze gerek var mı?"

Çılgın Türklerin Dili de çılgındır

Buradan anlaşılıyor ki, "ses bayrağımız" her zamankinden daha fazla saldırı, bozulma, yozlaşma, anlaşılmaz hale gelme ile karşı karşıyadır. Yukarıda bütün ömrünü dilimizin doğru kullanılması ve gelişmesine harcamış bir sözlükçümüzün eleştirilerinden de anlaşılmalıdır ki, halkın birbirini anlamasının önüne geçmek, milli duygunun en önemli zemini ve geliştiricisi olan dili kuşdiline döndürmek amacını güdenler kervanına dilin asıl sahibi ve geliştiricisi olması gereken kurumlar da katılmış.

Ancak şurası bir gerçektir ki, Türklerin "ses bayrağı", "ağızlarındaki anne sütü" çok inatçı karakterde, baskı ve saldırılara karşı tıpkı kullanıcıları gibi çılgındır. Hani türküde dendiği gibi, ölümlerden yeniden doğar o. Kör çıkmazlardan bir çıkış bulur. Tarihi bunun kanıtıdır. 751 yılıyla birlikte başlayan, Göktürk, Uygur geleneği gibi doğal bir süreçten saptıran, üzerindeki yabancı dillerin baskı ve boyunduruk girişimleri dalgalar halinde günümüze kadar sürmüştür ama o, son Cumhuriyet Devrimi atılımıyla kendini bir kez daha kanıtlamış, dünyada önemli diller arasına girivermiştir.

4.11.2006

AP'nin küstah raporu...

AB bir devlet ve AP de onun organlarından biri...

Geçen hafta Avrupa Parlamentosu'nun Türkiye raporu ve aldığı kararlarla çalkalandı Türkiye. Holding medyası kararların ve raporun ağırlığını ve küstahlığını hafifletme çabalarıyla sözde soykırım raporda bir üyelik koşulu olarak yer almadığı yolunda propaganda yaptı. Oysa bu çaba bir soysuzluk örneği ve aldatmacaydı. Gerçekleri halkın gözünden kaçırmak ve perdelemek, halktaki artma eğiliminde olan yüzde 60'larda seyreden AB karşıtlığının önüne geçme çabasıydı. Ancak güneşin balçıkla sıvanmayacağını söyleyenler doğru söylemişlerdi.

AP raporu sadece sözde Ermeni soykırımından bahsetse iyi; daha ne soykırımlar ve dayatmalar yaratmış bir bakın:

—Pontus soykırımını da tanımalı Türkiye!

—Süryanileri de soykırıma uğratmıştır Türkiye!

—Rumlara yapılan soykırım da var ayrıca. Böylece soykırımın kapsamı genişlete-rek koskoca Ulusal Kurtuluş Savaşı’mız da bir sözde soykırıma indirgenmektedir. Ve bizim iktidar sahipleri de bunu sindirebilmektedirler.

Raporda belirtilen kararlar, şimdiye kadar Türkiye’nin önüne konan dayatmalar da-ha da ağırlaştırılarak yinelenmektedir.

Nedir bu dayatmalar, yani üyelik önkoşulları?

Kürt sorununda barışçı çözüm adı altında PKK ile masaya oturma ve “koordinatörlük ilişkileri”ni geliştirme:

Alevi ve Yezidi vatandaşlara azınlık hakkı verilmesi;

Türban sorununun uzlaşmayla çözümü;

Liman ve havaalanlarının Rum uçak ve gemilerine açılması;

KKTC’nin reddi;

Rum kesiminin Kıbrıs Cumhuriyeti olarak tanınması;

Ermenistan kapısının kayıtsız şartsız açılması ve ilişkilerin normalleştirilme-si;

Azınlık vakıflarının mülk edinmelerinin önündeki engellerin kaldırılması, Lozan’ın delinmesi;

301. maddenin kaldırılması;

Patrik’e ekümeniklik hakkının verilmesi;

Heybeliada Ruhban Okulunun açılması...

Daha sıralama olanağı var. Yani AB dayatmalarının sonu gelmemektedir. Yani “ucu açık” bir şey! Yakıştırmayı yapan boşuna yapmamış: Türkiye AB kapısına bağlanmıştır. Kapıdan içeri sokmayacaklar ancak kapıdan ayırlamayacaksınız da!

Şimdi boş verin siz yerli medyayı...

O kaz gelecek yerden ördeği sakınmaz ve ucunda rant varsa cüzamlı karıyı allayıp pullayarak gelin yapar.

Dış dünyaya bakın siz hele!

Newsweek’de 18 Ağustos 2006’da Owen Matthews, “Türk halkının AB üyeliğine desteğinin hızlı bir şekilde düştüğünü”, “Türklerin AB’den sıkıldığını”, bunun nedeninin “Kıbrıs konusunda istenen

ödünlerle AB'ye uyumun yol açacağı dev gibi faturalar" olduğunu yazmaktadır. Ve aşağıdaki gibi yorumlarla yazısını sürdürüyor:

"Avrupa bir zamanlar bir şeker dükkânıydı ve Türkiye yüzünü cama yapıştıran hevesli bir çocuktur. Sadece iki yıl önce Türklerin %70'inden fazlası üyeliği zenginlik, sağlık ve özgürlük getireceği gerekçesiyle destekledi. Ancak müzakerelere birkaç ay önce başlamışken AB'ye destek %43'lere düştü. Bu arada 'KOBİ'ler de heveslerini kaybettiler ama illüzyona sarılıyorlar; AB hayalinin birden ve açıkça çökme-sinin 'ekonomik şok' yaratacağı endişesini taşıyorlar."

Yenim dar değil ama yerimiz yetmedi sevgili okuyucular; aslında şu "AB kapısına bağlanma" olayı beni bayağı ilgilendirdi. Onun üzerine yazacaktım. Bunu da bir başka yazımızın konusu yapalım isterseniz.

Sağlıcakla ve iyilikle.

02.12.2006

"AB kapısına bağlanma" ...

Bu deyim Sayın Başkan Perinçek'e aittir. Kapıya ne bağlanır, yorumu okuyucularıma bırakıyor, sevgili yurdumuzu bu duruma düşürenlerden bu milletin günü gelip hesap soracağına kesinlikle inanıyorum.

Geçen yazımızda yerimiz kalmadığı için ertelediğimiz, büyük imparatorluklardan ve uygarlıklardan, engin tarihsel deneyim ve birikimlerden gelen Türk ulusunun bir bireyi olarak beni çok rahatsız eden bu deyimi inceleyeceğimizi belirtmiştik.

Bir kere şunu hemen belirtmekte yarar görmekteyim: Tarihinde olmadığı kadar yüksek oranlarda – yüzde 90'larda- Amerikan karşıtlığıyla maruf Türk milleti gitgide artan oranlarda AB'den de yüz çevirmekte, AB karşıtlığı da yüzde 60'larda dolaşmaktadır. Son zamanlardaki şehit cenazelerindeki söylem ve sloganlardan anlaşılacağı gibi, şimdi bu karşıtlıklara bir de kan bulaştı. Yani yavaş yavaş Türk milletinin kanlı haline gelmektedir ABD ve AB. Şimdiye kadar antiemperyalist vatanseverlerin haykırdıkları bir konuda millet yaşayarak öğrenmektedir; PKK'nin arkasındaki uluslararası güçlerin ABD ve AB olduğu gerçeği kemiğe dayanınca farkına varmaktadır.

Türkiye'yi "AB kapısına bağlama" esasen bir ABD stratejisidir.

AB, ABD karşısında rüştünü kanıtlama sürecine girmiştir, soğuk savaş denilen ucube sürecin arkasından. Daha fazla göreceli özerklik gösterileri sergilemektedir. Bağrını yumruklayarak ben de bir uluslararası gücüm demektedir. Eskisi gibi Avrupalı ABD'nin her dediğini yapan emir kulu olmaktan tedricen kurtulmaktadır.

İşte, Türkiye'nin AB sevda ve macerasının kullanıldığı nokta burada başla-maktadır. Aslında "AB kapısına bağlanmış" bir Türkiye, AB'nin gırtlığına ABD tarafından dayanmış iki yüzü jilet gibi keskin bir Zülfikar'dır.

Bu Amerikan stratejisinin amaçlarını anlayabilmek için öncelikle Türk halkı arasında ABD karşıtlığının yüzde 90'ları vurduğu gerçeğini saptamak gerekir. Özel olarak ABD'-den, genel olarak Batı'dan umudunu yitirmiş bir Türkiye'nin rotasının Avrasya olacağını anlamak için allame olmaya gerek bile yoktur. Bugün gezegenimizde Atlantik uy-garlığı çöken uygarlıktır. Yükselen uygarlıksa Avrasya'da boy vermektedir.

Türkiye'nin AB macerası ve sevdası boş ve ham bir hayaldir. Zaten bunu müzakerelerin başlamasından önce defalarca yetkililer de açık seçik belirttiler: Görüş-melerin ucu açıktır, diye.

ABD bastırdı Avrupa'ya, kapıya bağlayın diye. Avrupa da ABD'ye mecbur ve mahkûm çoğu konuda; tam bağımsızlığı yok yani...

Böylece ABD emperyalizmi, hem Türkiye tartışmalarıyla AB'yi sulandırmakta ve "gevşek" Avrupa'nın yaratılmasında Türkiye'ye işlevler yüklemektedir; hem de AB'nin mütecanis ve örgütlü bir güç olarak karşısına çıkmasını önlemektedir.

Öte yandan kapıya bağlanmış; ne içeri girebilmekte, ne de kurtulabilmektedir Türkiye. Yani havanda su dövüp, enerjisini boşuna harcıyıp ya da eline verilmiş mavi boncuklarla oynayıp durmaktadır. Dolayısıyla rotasını çizememekte, fırtınalarla çalkalanan açık denizde rotasız ilerlemektedir. Kısacası kapıdan kendini kurtarıp yükselen uygar-lığa koşamamakta, çöken uygarlıkla birlikte sarsılmakta, bağımsızlığını, devlet ege-menliğini, toprak bütünlüğünü kaybetme tehlikeleriyle çırpınmaktadır.

Saydınız mı, ABD Türkiye'yi AB kapısına bağlamakla kaç tane kuş vurmuş olmaktadır?

11 Ekim 2006

Küstah Amerikalı "Go Home"? ...

Antiemperyalizmin dünyadaki sloganı olan bu deymi milletimizin geçmişteki milli mücadelelerinden hatırlamayan yok gibidir...

Dünyada ve yurdumuzda olaylar ne kadar hızlı geliyor ve gündem de o kadar hızlı değişiyor. İnsanın izlemesi ve her biri hakkında yazması olanaksız gibi bir şey! Bu nedenle siz de seçici davranmak zorunda kalıyorsunuz.

Biz bu yazımızda, Fransa'nın Ermeni soykırımı olmamıştır diyenlere engisizyon yasa-sı çıkarma girişimi daha güncel olmakla beraber başka bir konudan bahsedeceğiz.

Cumhurbaşkanımız irticaya dikkat çekiyor. Yeni kuvvet komutanlarımız irtica tehdidinin yabana atılamayacak derecede toplumun her yanını sardığından bahsediyor. İktidar partisinden başka bütün partiler bu tehdidin yakıcı bir hal aldığını belirtiyor.

Delik dondan çıkar gibi, Amerikan Büyükelçisi Wilson da, bütün bunlara karşılık, Cumhurbaşkanı ve komutanlarımızın irtica tehdidi uyarısına karşılık:

—“Türkiye’de böyle kuru gürültü oluyor. Şaşıyorum. Herkes ne kadar çok laf ediyor... Bana göre, Türk iç politikası ve medyasında belli ölçüde bir kakofoni bulunmakla birlikte, ufukta Türkiye’nin laik, demokratik, istikrarlı ve güvenli yapısını tehdit edecek bir tehdit görmüyorum.”

Sözcük Batı dillerinden Türkçe’ye girmiş, sentaksından, milli imbiğinden süzülerek konuşma diline yerleşmiştir. Fransızca “cacophonie”, İngilizce “cacophony” sözcüğünden gelme. Ya-bancı dillerdeki anlamları “ses kaosu”, “ahensiz ses karmaşası”dır. Türkçe’de ise “kuru gürültü”, “boş laf/ lafı güzaf/ boş laf” anlamlarına gelmektedir.

Haddini bilmez Amerikalının bu hakaretlerini AB komiseri Kretschmer’in:

—Türkiye’de irtica tehdidi yoktur! Şeklindeki açıklaması izledi.

Bunu ise, İngiltere Büyükelçisi Sir Peter Westmacott’un aynı yönde, diğerlerini destekleyen açıklaması takip etti.

Bütün bunların ardından Londra’dan dönerken göklerden, sanki gaipten haber veriyormuşçasına, Tayyip Erdoğan’ın:

—İrtica yoktur; varsa da beraber halledelim. açıklamaları geldi.

Sayın Cumhurbaşkanımız boş lakırdı yapıyor!

Büyükanıt Paşa kuru gürültüye getirmek istiyor!

Kuvvet komutanlarımızın yaptığı da lafı güzaf!

Eğer büyük ve aziz Atatürk sağ olsaydı, bir ayağına giydiği çizmesinin öteki tekini getirterek Wilson’a derdi ki:

—Bana çizmemi giydirtmeyin! “Persona non grata.”

Yani “İstenmeyen adam.”

AKP dışında tüm parti ve siyasal kesimlerden açık ve şiddetli tepkiler geldi bu hakaret davranışına.

CHP Grup Başkanvekili Ali Topuz:

—Wilson kendisini bir müstemlekenin genel valisi gibi görmemelidir. Ona birinin had-dini bildirmesi lazım, küstahlıklarının yanıtını vermesi lazım. Wilson Türkiye’nin içişlerine karışmaktadır. Sen Türkiye’yi ABD’ye peşkeş çekersen, kendi terörünü bırakıp Lübnan’a asker gönderirsen, elbette sana karşı bu muameleleri yaparlar” dedi.

Anavatan Partisi Genel Başkan Yardımcısı Zübeyir Amber:

—Ülkemizdeki tehdit unsurları, devletimizin en üst makamları tarafından dillendirilirken, Milli Güvenlik Kurulu’nda Başbakan’ın da imzasıyla böyle bir tehdidin kabul edilmesinin ardından, böyle bir açıklama yapılması gülünç geliyor.

En ağır açıklamayı da Hür parti Genel Başkanı Sayın Yaşar Okuyan ile İP Genel Başkan Sayın Doğu Perinçek yapmış:

—Hükümet ABD Büyükelçisini ‘istenmeyen Adam’ ilan etmelidir. ABD’nin Türkiye Büyükelçisi Wilson Türkiye’nin içişlerine müdahale etmiştir. Büyükelçinin “Türkiye’de irtica tehdidi yok, kuru gürültü yapılıyor” tarzında açıklama yaparak Cumhur-başkanına, Türk Silahlı Kuvvetlerine ve muhalefet partilerine hakarete yeltenmiştir. Bu kabul edilemez. Anlaşılan ABD’nin Büyükelçisi, Türkiye’nin iç politikasına karışma küstahlığını gösterdiğine göre bu cüretin kaynağı AKP iktidarı olsa gerek. Hükümet derhal ABD Büyükelçisini kapı dışarı etmelidir.

(Sayın Yaşar Okuyan, ADD ve İP’nin Avrupa başkentlerinde, Lozan ve Berlin’de örgütlediği, emperyalistlere, “Ermeni soykırımı uluslar arası bir yalandır” diye bayrak gösteren yurtseverlerden biridir bilindiği gibi.)

Sayın Perinçek’in açıklaması ise şöyle:

— ABD Türkiye Büyükelçisi Ross Wilson, 4 Ekim 2006 günü yaptığı açıklamada, ABD’nin Türkiye’nin içişlerine müdahalesini daha da üst boyutlara tırmandırarak, devlet yetkililerimize hakaretlerde bulunmuştur. Wilson, Cumhurbaşkanımız Sayın Ahmet Necdet Sezer, Genelkurmay Başkanımız Org. Yaşar Büyükanıt ve Kuvvet Komutanlarımızın açıklamalarına “kakofoni” ve “kuru gürültü” diyerek hakaret etmiştir. Bu hakaretler karşısında sessiz kalmak şerefsizliktir.

Ülkemizin yetkililerine bu üslupla saldıran bir büyükelçinin ülkemizde tutulması mümkün değildir. ABD Büyükelçisi haddini bilmelidir. Milli Hükümeti kuracak olan İşçi Partisi bunu kabul edemez. Hükümeti ve Dışişleri Bakanlığı’nı görevini yapmaya, Türkiye’nin onurunu savunmaya çağırıyoruz. ABD Türkiye Büyükelçisi Ross Wilson, “istenmeyen adam” (“persona non grata”) ilan edilip ülkesine geri gönderilmelidir.

Evet, bize bu kadar açıklamadan sonra laf düşmez. Gerçek yurtseverlerle sahtelerinin artık somut bir şekilde ayırtedildiği koşullarda yaşamaktayız. Artık denklem açık seçik şu şekildedir Amerikan emperyalizmiyle cephe cepheye gelmiş olan günümüz Türkiye’sinde:

—Ya Amerikancısın; ya da antiemperyalist, gerçek milliyetçi, Türk yurtseverisin! Bunun artık gelinen koşullarda orta yolu yoktur. Orta yolculuk da Amerikan emperyalizminin ekmeğine yağ sürmektir.

12.2.2006

Fransa Dur! Ermeni Soykırımı Yalandır! ...

Batı'nın İki Yüzü

Evet, hiçbir devrimci, demokrat ve Kemalist milliyetçi Ermeni halkının düşmanı değildir; olamaz da zaten! Ermenilerin I. Dünya Savaşı sıralarında önce Rus emperyalistleri, sonra da İngiliz ve Fransız emperyalistleri tarafından nasıl bir alet gibi kullanıldıklarını, bir limon gibi sıkılıp posasının çöpe atıldığını bizzat kendi şerefli, gerçekçi, gerçeğe bağlı ve tarihe saygılı devlet adamları ve bilim insanlarının makale, rapor vs. tarihsel belge ve kaynaklarından anlaşılmaktadır.

Geçen yıl İsviçre, Almanya ve diğer Batılı ülkeler denediler. Şimdi Fransa bir kez daha gündeme taşıdı. Talat Paşa Komitesi'nin Avrupa'daki mücadelelerinin semereleri alın-maya başlandı. İsviçre'den bir bakan "Soykırım yasası'nın kaldırılması için mücadele verildiğini belirtmektedir. Türkiye'ye gelen İsviçre Adalet Bakanı Blocher, meslektaşı Cemil Çiçek'in Perinçek sitemi üzerine, "Ermeni soykırımını inkâr"a ceza getiren ya-sanın değiştirilmesi için çalışma yapıldığını; düşüncelerini "herkesin hür bir şekilde ifadesini söyleyebilmesi ve Ermeni sorununun bağımsız komisyonlar tarafından sonuçlandırılması olanağının tanınmasıdır" şeklinde ifade etti.

Demokratik devrimlerin Avrupa'sının, demokrasi, adalet, özgürlükler gibi evrensel değerlerin başkentlerinde parlamentolar gündemlerine, Ermeni soykırımının yalan olduğunu belirtmeyi hapisle cezalandıran yasalar çıkarmayı almaktadır.

Fransa Parlamentosu 12 Ekim günlü oturumunda bu yasa tasarısını görüşmüş ve senatoda onaylanmak üzere kabul etmiştir.

Avrupa ve AB ile Batı hayranlarına ithaf edilir:

Demokratik burjuva devrimlerinin, eşitlik, özgürlük, demokrasi, adalet gibi evrensel değerlerin, 1789 İhtilali Kebiri'nin ve Aydınlanma Devrimi'nin Avrupa'sı, Batı'sı başka şeydir; o tarihsel süreç içinde mazi olmuştur. Ancak 19. yüzyıl ve sonrasının, Mehmet Akif'in o müthiş deyişiyle "tek dişi kalmış canavar"ının Avrupa'sı ve Batı'sı başka şeydir. Tarihte ve şimdi ikincisiyle çarpıştık ve çarpışmaktayız.

Devletin çeşitli kurum ve organlarının tepkileri ve İP'nin İstanbul İstiklal Caddesindeki Fransız Konsoloslugu önündeki kitlesel basın açıklaması ve mitingi oldukça ses getirmiştir. Bu arada İktidarın sahiplerinin Fransa'ya karşı sözümona sert tavırlarıyla İstiklal Caddesi eylemcileriyle Fransız Konsolosluğunun arasına Çevik Kuvvete barikat kur-durmaları çelişki oluşturdu. Ne kadar samimiyetsiz olduklarını gösterdi.

Geçen yıl cereyan eden Lozan ve Berlin eylemlerine devlet katılmamıştı. Yurtseverler emperyalistlerin kendi başkentlerinde bayrak gösterirken yalnız kalmışlardı.

Şimdi durum çok değişik.

TBMM'nde de 3 farklı yasa teklifi var. Afyon Milletvekilleri Reyhan Balandı ve Mahmut Koçak ile Erzurum Milletvekili İbrahim Özdoğan'ın Meclise verdikleri yasa önerilerinin ortak noktası, Fransa'nın Cezayir'de yapmış olduğu soykırımı inkâr edenleri hapisle cezalandıran bir yasa önerisi olması. TBMM Adalet Komisyonu Başkanı Köksal Top-tan'ın önceleri "tarihsel derinliği olan Türk-Fransız ilişkileri'nin bozulmaması amacıyla sümen altı ettiği bu üç yasa Fransa'nın son girişimi nedeniyle komisyonda görüşülmesine karar verildi.

Ayrıca Cumhurbaşkanlığı, Genelkurmay Başkanlığı, parlamento ve çeşitli partiler, demokratik kitle örgütleri tepkilerini dile getirmektedirler. Geçen yıl yoğun tepki ve eylemler nedeniyle geri çekmek zorunda kaldığı ABD merkezli, uluslar arası ve tarihsel bir yalan olan Ermeni soykırımını iddiasını emperyalist amaçlarla yeniden yasamanın önüne getirmeye çalıştığı Fransa, kendi kirli tarihini unutmuşa; Antep, Maraş savunmalarını, karayılanları unutmuşa benzer. Karayılan der ki:

Karayılan der ki: Harbe oturduk,

Kilis yollarından kelle getirek

nerde düşman varsa orda bitirek

vurun ha yiğitler namus günüdür...

1954–1962 Cezayir bağımsızlık savaşında katlettiği 1,5 milyon masumun kanı hala ellerinde...

Cezayir'in nüfusu o dönemde 10 milyondur. Bağımsızlık savaşı döneminde katledilen 1,5 milyon kişi ülke nüfusunun yüzde 15'ine tekabül ediyordu. Yani tam da soykırım tarifine uygun bir şekilde etnik bir gruba, bir milleti sistemli bir şekilde yok etmeye çalıştı.

Üstelik ölenler de sadece Cezayir'i inanılmaz bir iştahla sömüren Fransa'nın askerlerine karşı ulusal kurtuluş mücadelesi veren silahlı gerillalar değildi. Onbinlerce sivilin kanı da hala ellerinde durmaktadır.

Öte yandan Vietnam'da, Laos'ta, Kamboçya'da, yani Hindi Çini dünyasında yaptığı katliamların da kanlı tarihinin anıları henüz insanlığın zihninde canlılığını korumaktadır.

Elleri kanlı katillerin ellerinden farksız olanlar, eli tertemiz olan Türk milletine insanlık dersi vermez.

Kendi tarihiyle barışık olmayan, onun hesabını vermemiş olanlar Türk milletine tarihiyle barışma ve hesaplaşma aklı veremez.

Çağdaş dünyada engizisyon yasaları çıkaranlar, cadı kazanlarının çevresinde ateş dansı yapan modern cadılardır.

Fransız Parlamentosu ABD güdümünde olduğunu, ABD'nin dünya hegemonyası amacının değirmenine su taşıdığını kanıtlamaktan başka bir şeye hizmet etmemiş olacak-tır.

Ve bütün emperyalist çullanma ve müdahaleler de Türkiye'de kökü dışarıda iktidarlardan kurtulup milli bir hükümet kurulana kadar devam edecektir.

Niye 1950'lerden önce böyle olaylar yoktu; Türkiye uluslar arası toplulukta başı dikti? Çünkü iktidar sahiplerinin ayakları Türkiye toprağına basıyordu. Emperyalist merkezlerden, Washington ve Brüksel'lerden yönetilmiyordu.

02.12.200

Baykal Nerele Mesaj Veriyor?

Doğru Dürüst Haber

Baykal'ın intiharı

“Biz Amerika devletine karşı olumsuz değiliz. Amerika'yla geçmişte çok yararlı ilişkiler olmuştur. Çok açıktır ki, Amerika kritik dönemlerde katkılar yapmıştır. Amerika Türkiye'ye destekler vermiştir. Mesela ikinci Dünya Savaşı'ndan sonra. Biz ikinci Dünya Savaşı'na girmedik, taraf olmadık. Yani bir anlamda savaşın dışında kaldık. Biz savaşa katılmadığımız halde Amerika yeni Avrupa'nın inşası için bizi çağırdı. İşte Truman Doktrini budur, Marshall planı budur.”

28 Eylül 2006 tarihinde Kocaeli Üniversitesi'nde “Abbas Güçlü ile Genç Bakış” programı yapıldı. Bu program Kanal D Televizyonunda yayınlandı. Programa konuşmacı olarak katılan CHP Genel Başkanı Deniz BAYKAL yukarıdaki sözleri söyleyen kişiydi... Biz bu olayı Aydınlık Dergisi'nin 8 Ekim tarihli sayısından okuduk; oradan köşemize aktardık.

Özetle Sayın Baykal ne diyor:

- Amerikan emperyalizmine karşı değiliz.
- ABD, Türkiye'yi desteklemiş, katkılarda bulunmuştur.
- Truman Doktrini ve Marşal Planı Türkiye için iyi bir şeydir.

Sayın Baykal bu konuşmasıyla hem Türkiye'yi parçalama peşinde koşan ABD emperyalizmini, hem de Truman Doktrini ve onun omurgasını oluşturan Marşal Planı'yla birlikte Türkiye'nin girmiş olduğu süreç olan karşıdevrim sürecini savunmaktadır.

Kimilerimiz için solculuk anlamına gelen “Sosyal-demokrat” Baykal'ın bu kadar övdüğü bu Marşal Planı'yla Truman Doktrini nedir?

Google'dan, Vikipedi'den ve çeşitli ansiklopedilerden bu kavramları araştırdık. Aşağıda özetle sizlerin görüşlerinize sunuyoruz.

Truman Doktrini ve onun omurgasını oluşturan Marşal Planı nedir?

İkinci Dünya Savaşı'nı müteakiben savaşın iki güçlü galibi ABD ve Sovyetler arasındaki ilişkiler sertleşmeye başlamıştır. Yani şu 1991'de sona eren “Soğuk Savaş” de-dikleri cadı kazanı süreci, gerginlik politikaları uygulamaya konmuştur. ABD Hitler'in çizmelerini giydiği için dünya hegemonyası peşinde koşmanın bir sonucu olarak Avrupa, Doğu Akdeniz ve Orta Doğu'daki ülkeleri kendi yanına çekmeye uğraşmaktadır. İşte bu amaçla, ABD'de “Truman Doktrini ve doktrinin omurgasını oluşturan Marshall Planı ve yardımları” paket programı ortaya atıldı. Haziran 1945 ile Aralık 1946 arası 18 aylık dönemde Batı Avrupa'ya yapılan yardım tutarı 15 milyar doları bulmaktaydı. Bu kampanyadan Türkiye'nin payına düşen miktar 100 milyon dolardı. Türkiye ve Yunanistan'a yapılan yardımın temel amacını, ABD sözcüsü Walter Lippman şöyle açıkla-maktadır:

—Türkiye ve Yunanistan'ı gerçekten yardıma muhtaç ya da demokrasi modeli oldukları için seçmedik. Bu ülkeleri Sovyetler Birliği'nin kalbine ve Karadeniz'e açılan kapılar olduğu için seçtik." (New York Herald Tribune/ 01.04.1947)

Plan ve Doktrine dayanak olan ve ABD emperyalizminin Türkiye programının ilkelerini oluşturan, ABD'li uzman Maks Thomburg'un yayınladığı 1947 tarihli rapordur. Maks Thomburg Raporu'na göre Türkiye:

- Devletçi politikaları tasfiye etmelidir.
- Ekonomi üzerindeki devlet denetimi gevşetilmelidir.
- Özel sektör ve yabancı sermaye teşvik edilmelidir ve eşit haklar verilmelidir.
- Amerikan bankalarının Türkiye'de şube açması serbest bırakılmalıdır.
- Devlet yatırımları sanayiden bayındırlık işlerine kaydırılmalıdır.
- Türkiye bir tarım ülkesi olmalıydı.
- Sanayi ile uğraşmamalı, sanayi mamullerini ABD'den satın almalıydı.
- Karabük Demir Çelik Tesisleri tasfiye edilmeliydi.
- Türkiye ağır sanayiyle uğraşmamalıydı.
- Türkiye Amerikan kültürünün, yani emperyalizmin kozmopolit yoz kültürü-nün Türkiye'de yayılmasını sağlamalıydı.

Bunlar Türkiye'nin önüne konan sınav dönemindeki ev ödevleriydi.

Baykal'ın ağzından bal damlayarak övdüğü Marşal Planı ve Truman Doktrini'nin sonucunu, yerimiz kalmadığı için Cuma gününe ertelemek zorundayız sevgili okuyucular.

Sağlıcakla ve iyilikle kalın.

18 Ekim 2006

"Biz Amerika devletine karşı olumsuz değiliz. Amerika'yla geçmişte çok yararlı ilişkiler olmuştur. Çok açıktır ki Amerika kritik dönemlerde katkılar yapmıştır. Amerika Türkiye'ye destekler vermiştir. Mesela ikinci Dünya Savaşı'ndan sonra. Biz ikinci Dünya Savaşı'na girmedik, taraf olmadık. Yani bir anlamda savaşın dışında kaldık. Biz savaşa katılmadığımız halde Amerika yeni Avrupa'nın inşası için bizi çağırdı. İşte Truman Doktrini budur, Marshall planı budur."

Makalemizin birinci bölümünde, Sayın Baykal'ın yukarıya tekrar aldığımız Amerikan emperyalizmini övücü ve sahiplenici sözlerinde geçen Marşal Planı ve Truman Doktrini'nin anlam ve içeriğini açıklamış, yerimiz kalmadığı için sonuçlarını bugüne ertelemiştik.

Orada Türkiye'nin önüne konan ev ödevlerinin ne anlama geldiğini 1950'lerden sonraki gelişmeler hatırlanırsa ne anlama geldiği gayet açıklıkla anlaşılacaktır. Menderes iktidara geldikten sonra ne diyordu?

—Türkiye'yi küçük Amerika yapacağız!

İşte önümüze konan ev ödevinin boyutları bu sözle özetleniyordu. Yani "küçük Amerika" olma süreci...

Peki, küçük Amerikanlaşma olayının tezahürleri, belirtileri nelerdir?

Bunun yanıtı 56 yıllık tarihte somutlaşmaktadır.

—Tedricen Türkiye'nin borç batağına batması...

—Kemalist Devrim'in yıkıma uğratılması...

—Cumhuriyet Devrimi mevzilerinin ve kazanımlarının birer birer ve tedricen tasfiye edilmesi...

—Toplumsal ve siyasal yaşamın tarikatlar, cemaatler ve mafya örgütleriyle işgal edilmesi...

—Tam bağımsızlığın zaman içinde yitirilmesi...

—Devletin Ankara'dan değil, Washington ve Brüksel'den yönetilme-ye başlanması...

—Sonunda emperyalist başkentlerde Türkiye'nin parçalanmış gösterildiği haritaların yayınlanmaya başlanması; Türkiye'nin Atlantik saflarında debelenmesi...

—Ve sonunda devletin önemli mevzilerinin irticanın (dinci güçlerin) eline geçmesi...

Sayın Baykal'ın geçmişte Amerika'yla çok iyi ilişkilerimizin olduğunu söylediği Truman Doktrini ve doktrinin "omurgası" Marşal Planı, ABD'nin "en kapsamlı emperyalist oyunları"ndan biri olarak tarihe geçmiştir. Doktrin ve Plan'ın uygulanmasının sonucunda tüm insanlığı ve dünyayı derinden etkileyen iki önemli sonucu olmuştur: NATO ve AB'nin zuhuru...

Sayın Baykal'ın bu Amerikan övgüleri, Mülkiye Cuntası'nın Kemalizm'in Laiklik, Devletçilik ve Halkçılık ilkeleriyle tarikatların kapatılmasının "tepeden inmece/jakoben" olduğu tezlerinin bir sonucu olsa gerektir.

Anti-Amerikancılığının oranının yüzde seksenlerde dolaştığı Türk halkına karşı bu kadar cesareti nereden bulmaktadır Sayın Baykal?

Altı Ok'u "müzeeye kaldırma" peşinde koşmanın, ya da "dededen kalma bir hatıra fotoğrafı gibi duvara asma" peşinde koşmanın doğal sonucu olarak Sayın Baykal halkın oylarıyla iktidara gelmekten umudunu kesip "BOP'un eşbaşkanlığı"na mı soyunmaktadır acaba?

Bütün okuyucularımızın ve halkımızın Ramazan Bayramı'nı kutlar, bağımsız, demokratik ve refah içinde bir gelecek temenni ederiz.

Burdur Gazetesi

20 Ekim 2006

29 Ekim'in anlamı...

Türk Devrimi'nin en önemli atılımlarından biridir 29 Ekim; Cumhuriyet'in ilanı...

Zaten 23 Nisan 1920 günü TBMM'nin açılışıyla kuruluş sürecine girmiş olan yeni Türk devleti milli egemenliğe dayanması gibi özellikleriyle bir cumhuriyettir.

Binlerce yıllık temel devlet geleneklerinin özünü bir çırpıda kenara iterek; binlerce yıllık feodal ve dinci (teokratik) ilkeleri tasfiye ederek milli iradeyi egemen ve milli güçleri temel yapmasıyla tarihsel bir devrimdir.

Cumhurun egemenliğini sağlamasıyla bir devrimdir.

150 yıllık demokrasi tarihimizin Genç Osmanlılar'la Jöntürkler duraklarından harmanlanarak ve harlanarak olgunlaşan üçüncü ve en radikal (köklü) aşamasıdır.

"Tarihin pususu"na yatmış "millet fedailerini"nin en şanslısı Mustafa Kemal'dir. 1920'lerdeki nesnel koşulların yarısı bile Genç Osmanlılar ve Jöntürkler'de yoktu. Demokrasi tarihimizin birinci ve ikinci devrimci atılımlarının, demokratik devrim duraklarının deneyim ve biri-kimlerinden beslenen Kemalist Devrim nesnel koşullar bağlamında da Genç Osmanlılar ve Jöntürkler'den çok şanslıydı.

Türk tarihinin en demokratik koşulları üzerinde gerçekleşen Cumhuriyet Devrimi tarihimizde eşi benzeri görülmemiş derecede toplumsal ve tarihsel ilerleme sağlayan bir özelliğe de sahip olmuştur. Batılı toplumların yüzlerce yılda becerebildikleri toplumsal ve siya-sal, kültürel değişikliklerin bir çırpıda beş on yıllık bir süreçte gerçekleşebilmiş olması da ayrı bir özelliğidir Cumhuriyet Devrimi'nin.

Türk Devrimi'nin, Kemalist Devrim'in özü ve ruhu Cumhuriyet Devrimi'dir. Bu devrimle Mustafa Kemal ve Türk milleti, 10.-11. yüzyıllardan beri tam bir milenyum boyunca geliştirilmiş, ama artık geliştiği aşamada toplumun ve tarihin ilerlemesinin önündeki temel engellerden biri haline gelmiş bulunan gerici bir feodal sultanlığı, feodal devleti yıkmış ve yerine modern, çağdaş ve halkçı bir devlet kurmuştur.

Maddi kurumları tasfiye etmek, yenilerini getirmek görece kolaydır; bir yasa hükmü çıkarırsın meclisten, onu biter... Nitekim Kemalist devrimciler parlamentodan çıkardıkları birer yasa maddesiyle feodal diktatörlüğü, padişahlığı; feodal sultanlığı, eski eğitim sistemini vs. kaldırıp tarihin çöp tenekesine atmışlardır.

Ama manevi kurumlar en zor değişen kurumlardır. Beyinlerdeki kurumları öyle yasa maddeleriyle temizlemek olanağı yoktur. Beyin-den bir ameliyatla da mümkün olmamaktadır. Manevi kurumları, alışkanlıkları, hele toplumsal alışkanlıkları, inançları, gelenekleri ve görenekleri, yeme, içme, giyiniş ve kısaca yaşam tarzını ancak göbeklere oynayarak değiştirme olanağı vardır. Tek silahı da eğitimidir. Cumhuriyet Devrimi bunun için Tevhidi tedrisat Yasası'nı (Öğrenimin Birliği'ni) gerçekleştirerek ve ulusal, laik ve demokratik eğitimi yükselterek manevi kurumlara savaş açmıştır.

Ancak şimdi, geldiğimiz noktada 1950'lerden beri uygulanan küçük Amerika sürecinde Türkiye karışdevrim sürecinde çok büyük mesafeler aldı. Mustafa Kemal'in Cumhuriyet Devrimi'nin yerinde yeller esmektedir. 50 yıldır merkez sağın kanatları altında palazlanan irtica 12 Eylül rejiminin yarattığı koşullarda iyice palazlanarak iktidara gelmiştir. 12 Eylül'den bu yana özelleştirme programlarıyla Cumhuriyet'in maddi zemini de dinamitlenmiştir. Şimdi sadece adı var-dır. Altı oyulmuş şekilden ibaret bir rejimdir. 1946-47'lerde İsmet Paşa ile başlayan ve 1950'lerden sonra Mendereslerle devam eden Truman Doktrini ve onun omurgası olan Marşal Planı'nın ekonomik ayağı özelleştirmeler kamucu bir ekonomiyi gerektiren Cumhuriyetin altını oymuştur. Devletin küçültülmesi budur. Batı ile cephe cepheye gelmeye başlayan devletimiz yakın bir gelecekte ABD ve AB ile fiilen karşılaştığında Batı, karşısında zayıf ve kendine muhtaç ve mecbur bir Türkiye Cumhuriyeti istemektedir.

Yurdumuzun bütün sorunlarını karşılamamanın kaçınılmaz yanıtı ancak Kemalist köklere dönmek ve Kemalist Devrimi tamamlamakla olanaklı olacak ve bunu da milli bir hükümet başarabilecektir.

Halkımızın ve okuyucularımın bayramını en içten dileklerle kutlarım.

Atatürk'ü anlamak...

("Benim manevi mirasım akıl ve bilimdir.")

Her 10 Kasım'da, ebediyete akıp giden zaman süreci içinde büyük devrimci Mustafa Kemal Atatürk'ün ölümünü idrak ederiz.

Büyük devrimciyi, onun mirasına sıkı sıkıya sarılarak, Kemalist Devrimi tamamlama kararlılığı ile saygı ve özlemle anıyoruz.

İnsanlığın ilk Milli Kurtuluş Savaşı'nın ve milli istiklal meşalesinin tutuşturucusu, Afgan mücahitlerinden Cezayir bağımsızlık savaşçılarına kadar bütün ezilen ve esir dünya insanların koynundaki fotoğrafların güzel, sarışın kahramanının mirasına ne kadar sahibiz?

Bir kere kültürel mirasını çöpe atmışız 68 yılda.

Nedir Mustafa Kemal'in manevi mirası Türk milletine?

“Ben, manevi miras olarak hiçbir ayet, hiçbir dogma, hiçbir donmuş ve kalıplaşmış kural bırakmıyorum. BENİM MANEVİ MİRASIM AKIL VE BİLİMDİR... Zaman süratle ilerliyor, milletlerin, toplumların, kişilerin kutsallık ve mutsuzluk anlayışları bile değişiyor. Böyle bir dünyada, asla değişmeyecek hükümler getirdiğini iddia etmek, aklın ve ilmin gelişimini inkar etmek olur... Benim Türk milleti için yapmak istediklerim ve başarmaya çalıştıklarım ortadadır. Benden sonra beni benimsemek isteyenler, bu temel eksen üzerinde akıl ve ilmin rehberliğini kabul ederlerse, manevi mirasçılarım olurlar.”

Böyle bir düşünce yapısı hiç kuşkusuz, Türk milletine en gerçek müşşidin bilim olduğunu söyleyecektir.

Meşrutiyetlerden akıp gelen devrim damarının Cumhuriyetle yeşermesinin, Genç Osmanlılar ve Jöntürkler geleneklerinden harmanlanarak Altıok'ta devleşen Türk Devrim sürecinin, 20. yüzyıl Ergenekon'unun Demirci'sidir. Kurduğu devleti, petek petek ördüğü Cumhuriyeti en güzel kendisi tarif etmiştir: “Kimsesizlerin kimsesi...” (Tanımı keşfeden Perinçek'tir. Aydınlık/ 7 Kasım 2006))

Onun kurduğu Cumhuriyet kupkuru ve klasik şekliyle bir cumhuriyet değildir; yani sadece kişi egemenliğinin, padişahın, sultanın ve hanedanının olmadığı bir sistem değil... “Kimsesizlerin kimsesi” olan Kemalist Cumhuriyet Batı uygarlığının, Fransız Büyük Devrimi'nin özgürlükleri ve demokrasisiyle Sovyet Devrimi'nin kamuculuğunun ve halkçılığının anlamlı ve özgül bir sentezidir. Demokrasiyi, özgürlükleri Büyük Fransız İhtilali'nden, merkezi devlet yapısını kendi tarihsel köklerimizden ve geleneklerimizden, halkçılığı ve devletçiliği ise Sovyet Devrimi'nden alarak özgün ve özgül bir sentez yapmıştır. İşte burası uygarlığın doruğudur.

Bugün gelinen aşamada, büyük Atatürk'ün ebediyete intikal edişinin 68. yıldönümünde, onun kurduğu Cumhuriyet'i koruyacağımıza söz veremiyoruz. Zira büyük Atatürk'ün “kimsesizlerinin kimsesi” ile bugünkü Cumhuriyet arasında dağlar kadar fark vardır. Şimdi korunacak değil, ancak yeniden inşa edilecek, tamamlanacak bir Kemalist Devrim göreviyle karşı karşıyayız.

Önümüzdeki vatan görevinin ve büyük Atatürk'e liyakatin yol haritası, Kemalist Devrimi tamamlama kararlılığı ve mücadelesi olacaktır.

10 Kasım 2006

301. MADDE...

Keser Döner, Sap Döner; Gün Gelir Hesap Döner.

Son zamanlarda, birkaç ayda bir yayınlanan her İlerleme Raporunda Türkiye'nin önüne sürülen ön koşul denen dayatmalarda bizim TCY'nın 301. maddesi çok sık yinelenir oldu. Her şeyde olduğu gibi, hukuk maddelerinde de objektif koşullara ve durumlara göre anlam ve işlevsellik kazanma geçerlidir. Yani bir madde başka koşullarda başka siyasal ve toplumsal kesimleri biçerken bir de bakıyorsunuz koşullar değişmiş, aynı madde başka grupları biçmeye başlamış. Keser döner, sap döner; bir gün gelir, devir devran döner dedikleri şey bu olsa gerektir.

Bu kanun maddesi neymiş bir bakalım:

Türk Ceza Kanunu, Kanun No. 5237, MADDE 301. –

Doğru Dürüst Haber

(1) Türklüğü, Cumhuriyeti veya Türkiye Büyük Millet Meclisini alenen aşağılayan kişi, altı aydan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(2) Türkiye Cumhuriyeti Hükümetini, Devletin yargı organlarını, askerî veya emniyet teşkilatını alenen aşağılayan kişi, altı aydan iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(3) Türklüğü aşağılamanın yabancı bir ülkede bir Türk vatandaşı tarafından işlenmesi halinde, verilecek ceza üçte bir oranında artırılır.

(4) Eleştiri amacıyla yapılan düşünce açıklamaları suç oluşturmaz.

301 hangi eylemleri ve davranışları cezalandırıyor?

Fıkraların sırasıyla, Türklüğü, Cumhuriyeti, Meclisi; hükümeti, yargı organlarını, askeri, polisi “alenen aşağılayan” kişileri cezalandırıyor. Dikkat etmek gerek; eleştiren değil, “alenen aşağılayan” kişileri... Son fıkrasında eleştiri ile aşağılama eylemlerini birbirinden ayırmış yasa koyucu. Ancak bu ayırım da, uygulayıcının anlayışına ya da siyasal ortamların niteliğine göre değişik uygulama örnekleri çıkarabilecek muğlâk bir yapıya sahip. Kapsam ve sınırlar tanımlansa daha somut olabilirdi. Tabii ki, biz hukuk bilimcisi değiliz; bunun tekniğini anlamayız ama iyi-kötü ayırımı da yapabiliriz.

Şimdi, hem Avrupa’da hem de yurt içinde bazı çevreler hop oturup hop kalkıyorlar. Hükümeti ve Türkiye’yi çarmıha geriyorlar.

—Efendim, bu madde demokrasi ve özgürlüklerle bağdaşmaz!

—301’i anımsadıkça Türkiye’nin AB üyeliği üzerinde derin derin düşünüyoruz!

Ama özgürlük, demokrasi, adalet gibi bütün çağdaş ve evrensel değerlerin yaratıcısı Avrupa’nın bütün başkentlerinde, bütün parlamentolarında sözde “Ermeni Soykırımı Yasası” çıkarılıyor. Demokrasinin beşiği sanılan İsviçre’de bu yasa gereği yargılanan TTK Başkanımıza hapis cezası verildi. En son olarak geçen yıl, Lozan’ın yıldönümünde Lozan’da ADD ve İP önderliğinde Lozan 2005 eylemi düzenlenerek Doğu Perinçek tarafından konferansta “ermenî soykırımı uluslar arası bir yalandır” diye haykırıldı. Lozan polisi Perinçek’i engellemeye çalıştıysa da başaramadı. Daha sonra Perinçek mahkemeye çıkarıldı. Şimdilerde Adalet Bakanlarının ağızından bu yasa maddesinin başlarını ağrıttığı ve bu nedenle kaldıracaklarını dillendirmeye başladılar. Bu Talat Paşa Komitesi’nin mücadelesinin bir ürünüdür.

Öte yandan Berlin’de Talat Paşa Harekâtı eyleminde aynı olaylar cereyan etti. Ermeni soykırımı uluslar arası bir yalandır demek için bir dizi baskıyı göze almak gerekti. Ve AP Talat Paşa Komitesi’nin dağıtılmasını Türk hükümetinden talep edecek kadar demokrasiden uzaklaştı ve küstahlaştı. Buradan şu anlaşılmaktadır ki, bizim hükümetlerin temsil ettiği teslimiyetçi mücadele yöntemi çözüm getirmemekte, kesin çözümü Talat Paşa Komitesi’nin aktif mücadele yöntemi getirmektedir. Bundan dolayı da Avrupa Parlamentosu bizim hükümetten komiteyi dağıtmasını istedi.

Ve işte düşünce özgürlüğünün ve demokrasinin Avrupa'sından yeni bir örnek:

"Hollanda'da, 22 Kasım'da yapılacak erken genel seçimlere katılacak iki büyük partinin milletvekili aday listesinden, Ermeni soykırımı iddialarını kabul etmedikleri için çıkartılan üç Türk kökenli adaya, parti içinde siyaset yapabilme yolu da kapatılıyor." (Hürriyet/29 Eylül 2006)

Fransa, 21 Ekim'de gerçekleştirilecek olan Paris Jöntürk Harekâtı'nı yasaklayabiliyor. Şimdi de, Fransa'ya giriş yapan Türklere sınırda olmadık eziyetler etmeye başlamış özgürlükler Fransa'sı!

Buradan anlaşılıyor ki, Türkiye'nin üzerinde oynanan oyunun düşünce özgürlükleriyle alakası yoktur! Bu doğrudan doğruya vaktin geldiğine hükmeden "tek dişi kalmış canavar"ın eski kuyruk acısını bir kez daha gün yüzüne çıkarma ütopyasından başka bir şey değildir.

Nerede fikir özgürlüğünün Avrupa'sı liboş enteller, II. Cumhuriyetçiler, AB'ciler, neoliberaler?

Özgürlük kısıtlaması ithamı sadece bize özgü bir olay mıdır?

Sen gerçekten Türklüğü, Meclisi, devleti, orduyu aşağılayıcı yayın yap; 301'e takıl; sonra da velveleye ver ortalığı!

İnsafın kurusun Avrupa!

İnsafın da bir sınırı vardır.

06.11.2006

Deniz Yalçın'ı okurken...

(Bremen mızıkacıları)

Deniz Yalçın İP Uluslararası İlişkiler Bürosu Sekreteri.

Onun Milli Hükümet Programı tartışmaları bağlamında Teori'de yayınlanmış bir makalesini okurken, uzun zamandır zihnimi meşgul eden bir soru hakkında doyurucu bilimsel bir yanıt buldum.

Türkiye'mizin şimdiki hali yani! Altı kaval, üstü şişhane misali ya da her kafadan bir sesin çıktığı akortsuz orkestra, yani Bremen Mızıkacıları durumu... Ülkenin hali perişanı böyle değil mi Allahaşkına?

Bizim çocukluğumuzu ve gençliğimizi sürdüğümüz 1960'lı ve 70'li, hatta göreceli olarak 80'li yıllarda devlet bütün kurumlarıyla yekpare bir blok görüntüsü verirdi. Buna karşılık siyasal yelpazede sağ ve solda yer alan partilerde, hele iktidar ve muhalefet partilerinde, program ve siyasetler düzeyinde farklı ve alternatif ilkeler yer alırdı. En azından görüntüde. Yani örneğin bir CHP ile bir MHP ya da AP, DP ve MSP arasında farklar kalın ve somut hatlarla ayrılırdı. Türkiye'nin ve dünyanın temel sorunları karşısındaki duruşları ve çözüm önerileri arasında belirgin farklar bulunurdu. Örneğin biri liberal politikaları savunursa diğeri göreceli devletçi ve halkçı politikaları öne çıkarırdı.

1980'lerden sonra, günümüze yaklaştıkça ivmesi gitgide artan bir tempoyla DSP ve CHP, bayrağındaki Altı Ok'un uçlarını önce törpüleyerek, sonra da ağırlığı altında ezildiği (Devletçilik, Laiklik, Devrimcilik

Doğru Dürüst Haber

gibi) birkaç tanesini tutup çöpe atarak neoliberal partilerin program ve politikalarına sarıldığı görülmektedir. Örneğin bayrağında devletçilik ilkesi sallanırken özelleştirmeyi en iyi kendilerinin yapabileceğini bangır bangır bağırabilmektedir. Düzenin gerçek sahipliğini yapanlar varken senin gibi sahtesine ancak koltuk değneği görevi verirler; o da ona yetmektedir kuşkusuz! Hem bağımsızlığın partisi, Atatürk'ün partisi olduklarını dillerinden düşürmezler; hem de ABD ve AB emperyalizminin baş savunuculuğuna soyunurlar. Örneğin ABD emperyalizmi Tayyip ve AKP'yi gözden çıkardığı ve at değiştireceğinin belirtileri ortaya mı çıktı; derhal eşbaşkanlığa aday olduğunun işaretlerini verebilmektedir. Yani iktidara gelmeyi halkın desteğine değil de ABD desteğine güvenerek olabileceğine inanmaktadır.

18/20 Ekim tarihli yazılarıma bakınız.

Öte yandan devletin sinir merkezlerinde ve çeşitli kurumları arasında göreceli bir ayrışma durumu yaşanmaktadır. Yani farklı devlet kurumları farklı politikalar izleyebilmekte, birbirleriyle bu ne-denden dolayı çatışmaya girebilmektedir. Herhangi bir dış sorun karşısında örneğin hükümet farklı, Genelkurmay farklı, Cumhurbaşkanlığı farklı bir tutum ve duruş sergileyebilmektedir.

Son günlerde bu durum tamamen somutlaşmış, ele avuca sığar hale gelmiştir. Cumhurbaşkanı, genelkurmay Başkanı ve kuvvet komutanları “irtica tehdidi”nden söz etmektedir. Hükümet ve Meclis Başkanı “irtica tehdidi yoktur” diyebilmektedir.

Bu nasıl açıklanırdı?

İnsanlar bunun şaşkınlığı içinde olaylara bir anlam veremeyerek melil melil seyretmekle yetinmekteydi. Ya da son zamanların küskünlük modasına kapılarak köşesine çekilmekteydi. Son seçimlerde iktidar partisinin oy oranı kadar, küsüp de oy kullanmayan seçmen yok mu?

Bu duruma siyaset bilimcileri “hegemonya krizi” demektedirler. Bu konuda A. Gramsci'nin çalışmaları, bu durumu İtalyan toplumu üzerinde inceleyen Nicos Poulantzas'ın Faşizm ve Diktatörlük adlı eseri en dikkat çekici bilimsel çalışmalar.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra Hitler'in çizmelerini giyen ABD emperyalizminin dünyada kurduğu uluslararası sistemin adına Atlantikçilik denmektedir. Bu sistemin ekonomik özü neoliberalizmdir. Yani Sovyetlerin çöküşünden beri dünyada ve 24 Ocak kararlarından beri Türkiye'de uygulanan, sosyal devlet olgusunu rafa kaldıran vahşi kapitalizm...

İşte bu sistemin egemenliği bunalımda.

“Yönetememe krizi” içinde.

Yalçın, bu krizin bileşenleri olarak 80'li yıllarda ortaya çıkan “temsili demokrasinin krizi” ve “meşruiyet krizi” olarak da belirtmektedir.

Gene, sevgili okuyucular, yazımızın sonuna değilse bile yerimizin sınırlarına gelip dayandık.

Doğru Dürüst Haber

Devamı 01 Kasım'da...

Bin selam.

Sağlıcakla ve iyilikle.

30 Ekim 2006

Yurdumuz 1950'lerden bu yana, Truman Doktrini ve Marşal Yardımı'yla birlikte girdiği ve Menderes tarafından "küçük Amerika" süreci diye tanımlanan dönem esasen Atlantik ötesi dönemdir. 50 küsur yılda gelip duvara dayanmıştır.

Dünya çapında bakıldığında Atlantik uygarlığı bugün o kadar parlak, görkemli ve güçlü görünümüne rağmen derinlerde cereyan eden olgulara bakıldığında gerileyen ve çöküşe giden bir uygarlıktır. Örneğin ABD ekonomisi dünyanın en aşırı borçlu ülkesi olup cari açığı astronomik rakamları bulmakta; bütün geleceği Çin gibi yükselen ekonomilerin inisiyatifinde bulunmaktadır. Yükselen uygarlık ise Avrasya'dır.

Türkiye 1950'lerde girdiği Atlantik uygarlığı saflarında bugün boğul-makta, bölünüp parçalanma tehdidi ve Sevr dayatmaları altında debelenmektedir. Atlantik uygarlığı saflarında kalırsa çok uzak olmayan bir gelecekte bağımsızlığını toptan yitirecektir.

"Atlantikçilik ve neoliberalizm hegemonya krizinde"

12 Eylül faşizminden bu yana geçen 26 yıllık dönemde uygulanan neoliberal politikalar, yani 24 Ocak Kararları seçilen hükümetleri ya-sal sürelerini tamamlamadan bir yıl önce erken seçime zorlamaktadır. Bu süreç tek başına hükümet kuran Özal'dan beri böyledir. Yani neoliberal politikalar, halkın canını yaktıkça ve sosyal devleti ve Cumhuriyet Devrimi'nin kazanımlarını yıkıma uğrattıkça duvara biraz daha yaklaşmaktaydı. Şimdi gelip duvara toslamıştır. Halkın yüzde sekseni aşkın kısmı anti-Amerikancı ve yüzde altmışlık kesimi anti-AB'ci duruma gelmiş; "Türk halkı, emperyalizm ve kapitalizmle bağlarını koparmaktadır." Yani Türkiye'de iktidar sahipleri ülkeyi "yönetemez" durumdadırlar. İktidar sahipleri gerçek anlamda iktidar değildirler. Üniversiteye, YÖK'e, Adliyeye, Orduya söz geçiremeyen AKP ve Tayyip Erdoğan'ı gerçekten iktidar sahibi olarak görebilir miyiz? "Yönetememe krizi", "hegemonya krizi" işte budur. Bunu uzmanlar "temsili demokrasinin krizi" ya da "meşruiyet krizi" şeklinde de adlandırmaktadırlar.

"Biz hep birbirimize benzeriz; ayrılıklarımız göstermelidir" durumuna gelmek

İşte bu temsili demokrasinin bunalımının belirgin tezahürüdür.

Bu ortamda iktidar ve muhalefet partileri arasındaki farklar ortadan kalmakta, hepsi de aynı program, siyaset ve ilkeleri savunur hale düşmektedirler. Bu ortamın karakteristik yanı budur; yani

“özellikle programlar düzeyinde iktidar ve muhalefet partilerinin aynışması”dır. Bu durum, bayrağında başta devletçilik olmak üzere Altı Ok bulunan CHP’nin “özellemeyi en iyi biz yaparız” diye DYP, ANAP ve AKP gibi sağıcı partilerle özelleştirme yarışına girmesiyle kendini belli eder. “Bu gibi kriz dönemlerinde, bütün partiler farklı liderlerin ağzından ve farklı amblemlerin altında aynı programı seslendirir hale gelir. İktidarla muhalefet arasındaki ideolojik ayrımlar silikleşir.” İktidar-muhalefet formasyonu sadece kompradorların çeşitli klikleri, grupları arasındaki çıkar çatışmalarını yansıtır olur. Örneğin, sadece TÜSİAD’ın çıkar çatışmaları ekseninde şekillenir iktidar ve muhalefet oluşumları.

Bu krizin bir başka önemli tezahürü, devlet aygıtının yekpare görünümünden çıkmasıdır.

Siz eskiden Türkiye Cumhuriyeti’nin çeşitli kurumları arasında farklı görüş, tutum ve karşıt durum gördünüz mü? Örneğin hükümetin ayrı telden, Cumhurbaşkanlığının ya da Genel Kurmay’ın farklı nüanstan çaldığını hiç gördünüz mü? Siyasal partilerdeki durumun tam tersi bir durum söz konusu burada. Bunun nedeni teoriye göre Atlantikçiliğin ve neoliberalizmin, nispi temsil sisteminin yönetememe krizinin bir sonucu olmasıdır.

Neoliberalizmin hegemonya krizi dönemlerinde, iktidar-muhalefet eksenli bölünmeler bir şekilde devletin tüm kurumlarına sirayet eder. “Siyasal partiler arasında ortaya çıkan uzlaşının karşıtı bir ideolojik-politik bölünme devlet kurumları nezdinde orta-ya çıkar.” Böyle ideolojik-politik bölünmelere uğrayan kurumlar ordu, yargı ve üniversitelerdir. Son dönemdeki, AKP ile ordu, yargı ve üniversiteler arasındaki çelişkiler ve çatışmalar bu teoriyi kanıtlar durumdadır.

Yani kısacası eski Atlantik ve neoliberalizm hegemonyası ölmekte ya da ölmüş bulunmaktadır; yerine yenisi doğmaktadır. Bu bütün dünyada böyle görünmektedir. Latin Amerika ülkelerindeki son yıllarda esen siyasal rüzgârlar bunun en somut ve cevval gösterge-sidir. Türkiye’de ise son zamanlarda canlanan ve yükselen ulusalcı ve antiemperyalist hareketlerle tartışma zeminindeki milli hükümet programıdır.

01 Kasım 2006

Rumların ekmeğine yağ sürme...

AKP Hükümeti AB ile birlik olmuş Türkiye’ye karşı oyun oynuyor.

Gündemi oluşturan olaylar baş döndürücü bir şekilde gelişiyor. Önemli önemsiz bunca olayın arasında geleceğimizi belirleyen bazı gelişmeler de gözlerden kaçıyor ve bıçak kemiğe değdiğinde farkına varıyoruz; o zaman ciyaklıyoruz, ancak iş işten geçmiş oluyor... Rum’un ekmeğine yağ sürülmesi de böyle bir şey!

—Bu nasıl oldu, demeyin sakın!

3 Kasım 2002’den bu yana, AKP’nin hükümeti kurmasından bu yana yurdumuzun hiç kırmızıçizgisi ve uluslar arası çekincesi kaldı mı? Başbakan, yurttışı “anani al da git!” diye azarlayabiliyor ama ABD ve AB karşısında boynu kıldan ince. Rize’de kendi seçmenlerine kızıp köpürerek ve bu arada tüyü

bitmemiş yetim hakkı gibi popülist edebiyatını da ihmal etmeyerek halkı azarlayabiliyor ama Buş söz konusu oldu mu dizlerinin bağı çözülüyor.

Peki, Rumların önünü nasıl açmış oluyor Tayyip Erdoğan?

Hükümet 28 Eylül günü bir yönetmelik yayınladı.

Önce bunun haberini okuyalım. Milliyet Gazetesinde Sinan Aygün konuyla ilgili olarak şunları söylemektedir:

(ATO) Başkanı Sinan Aygün:

—Türkiye'nin dünkü Resmi Gazete'de yayımlanan kararnameyle, Güney Kıbrıs Rum Kesimi'ni 28 Eylül 2006 tarihi itibariyle "resmen" tanımıştır ve "Türkiye'nin bir kırmızıçizgisi daha sessiz sedasız" kalkmıştır.

—Türkiye/Avrupa Topluluğu Gümrük İşbirliği Komitesinin 1/2006 sayılı Kararına ilişkin "Türkiye ile Avrupa Topluluğu Arasında Oluşturulan Gümrük Birliğinin Uygulanmasına İlişkin Esaslar Hakkında Karar'ın 28 Eylül 2006 Perşembe günü 26303 sayılı Resmi Gazete'de yayınlanan 2006/10895 sayılı Bakanlar Kurulu kararıyla yürürlüğe girmiştir.

—Resmi Gazete'de yayınlanan kararın Kıbrıs Rum Kesimi de dâhil AB'nin 25 üyesini kapsamaktadır.

—Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi gazetesinde Kıbrıs adı geçiyor. Bu Rum Kesimi'ni tanımak demektir.' '

'MİLLİ İRADE HİÇE SAYILDI'

—Bakanlar Kurulu kararının 3. maddesinin 4 fıkrası ile Türkiye Gümrük Bölgesi, Türkiye Cumhuriyeti topraklarını, karasularını, iç sularını ve hava sahasını kapsayan bölge olarak tanımlanıyor. Yani Türkiye'nin havadan, karadan, denizden tüm gümrükleri Rumlara açılmış oluyor. Biz KKTC'ye uygulanan izolasyonların kalkmasını beklerken Güney Kıbrıs'a uygulanan izolasyonları kendi ellerimizle kaldırarak elimizdeki tüm kozları Rumlara kaptırdık." Uluslararası anlaşmalar Meclis'te onaylanması gerekir. "Bu yapılan, ülke kaderi açısından bu kadar önemli bir olayın milli iradeden kaçırılmasıdır. Parlamenter demokrasinin bütün kuralları tamamen rafa kaldırılmıştır. Biz ek protokolün Meclis'e gelmesini beklerken Bakanlar Kurulu bu kararla ek protokolü bypass etmiştir."

Aynı konuda Ulusal Kanal'ın haberi şöyle:

Kıbrıs fiilen tanındı

Türkiye, Kıbrıs Rum kesimini fiilen tanıdı. Dün Resmi Gazetede yayımlanan Gümrük Birliği ile ilgili Bakanlar Kurulu kararının 3'üncü maddesindeki taraf ülkeler listesinde "Kıbrıs" ifadesi yer alıyor.

"Türkiye ile Avrupa topluluğu Arasında Oluşturulan Gümrük Birliğinin Uygulanmasına ilişkin esaslar hakkında karar", dün Resmi gazetede yayımlandı.

Bakanlar kurulu kararının üçüncü maddesinin a bendinde Gümrük Birliği kapsamında taraf olan Avrupa Topluluğu üyesi ülkeler tek tek belirtiliyor. Bu listede 15'inci sırada Kıbrıs var. Evet, yanlış duymadınız. Gümrük Birliğine taraf olan ülkeler sıralamasında Kıbrıs ifadesi kullanılmış. Böylece Kıbrıs Rum kesiminin AB'ye üye olmasından sonra AKP hükümetinin başlattığı "Kıbrıs Rum Kesimini tanıma sürecinde" en vahim noktaya gelinmiş durumda. İngiltere, Fransa ve diğer ülkelerdir coğrafi isimleriyle belirtildiği maddede Kıbrıs ifadesinin yer alması, Kıbrıs Rum kesiminin fiilen tanınması anlamına geliyor.

Söz konusu bakanlar kurulu kararının 3. maddesinin ç bendinde de, Türkiye gümrük bölgesi, "Türkiye cumhuriyeti topraklarını, karasularını, iç sularını ve hava sahasını kapsayan bölge olarak tanımlanıyor. Böylece, Gümrük birliği için taraf olarak kabul edilen Kıbrıs Rum Kesimi'nin Türk limanlarını ve hava sahasını kullanmasının önünü açacak bir iç hukuk düzenlemesi gerçekleştirilmiş oluyor. Artık limanlarımızdan birine yanaşmak isteyen bir Rum gemisi uluslararası hukuk yollarına gerek kalmadan, Türkiye'nin iç hukuk yollarıyla limanları kullanabilecek.

Şimdi ne olacak?

Rum kesimi eline geçirdiği bu hukuki kozu sonuna kadar kullanma yoluna gidecektir. Rum kesimi AB Adalet Divanı'na gidecektir. Adalet Divanı'ndan Türkiye'nin limanlarını ve hava alanlarını Rum gemi ve uçaklarına açmasının sağlanmasını isteyecek; yüzde yüz bir olasılıkla Divan da Rumları haklı bulacaktır. Mahkeme kararı Türkiye'ye tebliğ edildiğinde de hükümet kamuoyuna mahkeme kararını göstererek:

—Başka çaremiz yok! Mahkeme böyle karar vermiştir. Yapacak başka bir şey yoktur. Limanları ve hava alanlarını mecbur açacağız.

Aynen böyle cereyan edecektir; yazın duvara isterseniz!

Bakmayın siz Başbakan ile Dışişleri bakanının kuru sıkı atıp tutmalarına! Seçim sathı mailine girildi ya "milliyetçilik" oyunu oynayacaklar biraz oy hesabıyla. Zaten açılmayı izolasyonların kaldırılması şartına bağlıyor; yarın birkaç izolasyonu kaldıracaklar, "bakın dediğimizi yaptılar, biz de limanları ve havaalanları Rumlara açalım!" diyecekler. Kardeşim, sen uluslar arası düzlemde Kıbrıs'ın temsilcisi olarak Güney Kesim yönetimini tanımışsın. Bu koşullardan sonra istediğin kadar KKTC üzerindeki izolasyonların kaldırılmasını başarı gibi göster, havayla cıvadır!

Hadi bu yorumlar yanılgılı, Sinan Aygün taraflı konuşuyor diyelim. Peki, Alman Başbakanı Merkel'e ne denecek? Bizim Başbakan Merkel'e AB'nin Kıbrıs Rumlarına limanların ve havaalanlarının açılması dayatması konusunda yakınmış; Merkel de Başbakanı fena bozmuş:

—“İmza attığınız Ankara Anlaşması'nın gereğini yerine getirmelisiniz. Yakınmanıza bir anlam veremiyorum. İmza atarken düşünseydiniz. Attığınız imzaya uyun.”

(<http://www.yenicaggazetesi.com.tr/newsdetail.asp?NewsID=3933>)

Böylece KKTC gözden çıkarılmış, birleşik Kıbrıs'ın yolu açılmış olacaktır. Bu olay Kıbrıs Rum kesiminin açıkça tanınması değil de nedir Allah aşkına?

Türklüğe bu kadar mı düşmansınız be birader?

13 Ekim'den bu yana köprülerin altından çok sular akmış, koşullar değişmiş, hükümet seçim ortamına girmiştir. Şimdi de verdiği sözleri tutamamaktadır. Tutar da Güney Kıbrıs'a havaalanları ve limanları açarsa 3 Kasım seçimlerindeki 57. Hükümet'i oluşturan partilerin durumuna düşeceğini bilmektedir. Şimdi AB ile gene Türkiye'ye karşı anlaşarak ilişkileri dondurma kararı almışlardır. Seçimlerden sonraya ertelenmektedir her şey.

Avrasya ve bölge ülkelerinin desteğini arkasına alarak izlenecek, esasen bölge ve dünya barışına olduğu kadar, hem Kıbrıs Rum ve Yunan halkıyla KKTC ve Türkiye'nin lehine olan biricik doğru politika olarak bütünleşme politikası neden izlenemiyor? Tabii ki, bunun için öncelikle bağımsızlık ve devlet egemenliğinin olacak... Sonra ezilen ülke politikaları izleyeceksin.

"Türklüğünden utanan Başbakan" diye haykıran şehit ailesi haksız mı bu durumda?

Biz ihanet sözcüğünü kullanmak istemiyoruz. Zira bu kavram ileri geri son zamanlarda herkes tarafından her olayda kullanılma durumuna düştü.

Yorumu kamuoyuna bırakıyorum.

Sayın Macit, "Türk şekerciliği öldü" buyurmuş! ...

Teşbihte hata olmaz derler ya; timsahın gözyaşları mı?

(DSP eski milletvekili ve Genel Başkan Yardımcısı) Hasan Macit, hafıza-i beşer nisyanla maluldür diye düşünerek Güvercin Dergisinin 32. sayısından naklen 11 Ekim 2006 tarihli Burdur Gazetesi'nin 17581. sayısında, büyük bir pişkinlikle diyor ki;

—AKP iktidarının yanlış politikaları sonucu, pancar üreticisinin maliyetin altında ürününü ve sonra da toprağını sattığı belirtti.

—Fiyatlarda düşüş olduğu için üretimin düştüğünü açıklamaktadır.

—“Nişasta bazlı şeker üretim kotalarının yüzde 10'dan 15'e çıkarılması sonucu pancar üretiminde önemli daralma” olduğunu savundu. Kaçak şeker ve tatlandırıcı girişinin arttığını, yılda 1,5 milyon tona ulaştığını belirtti. Şeker ve tatlandırıcı ithalatında bir patlama yaşandığını açıkladı.

—“Çiftçi-işçi yok ediliyor. ... Türk pancar çiftçisi ve şeker işçisi yok olurken, üretim hızla uluslararası şeker şirketlerinin pazarı durumuna gelmektedir.”

Türkiye'de Şeker Yasası çıkarılır, şeker pancarı üretimi kotalara bağlanır, sınırlandırılır ve bütün destekler kaldırılır. Bu İMF'nin bir dayatmasıdır.

Avrupa şekeri, destekleme programlarına alıyor. “Brüksel çiftçilere ve şeker fabrikalarına dünya şeker fiyatlarının üç misli sabit bir fiyat garanti ederek, British Sugar gibi dev firmaların korkunç karlar elde etmelerini sağlıyor.”

Diğer önemli bir sorun da nişasta bazlı şeker (NBŞ) kotasıdır.

AB ülkelerinde NBŞ kotası %2 civarındadır. Şeker pancarından şeker üretiminde birinci sırada bulunan Fransa’da bu oran %0.42, ikinci sıradaki Almanya’da ise %0.89’dur.

Bizde 2001 yılında çıkarılan Şeker Yasası ile bu kota %10 olarak belirlenmişti. Bakanlar kuruluna bu miktarı %50 artırma ve azaltma yetkisi verilmişti. Bakanlar Kurulu da bu yetkiye dayanarak NBŞ kotasını derhal %50 artırarak %15’e çıkarmıştı. Hatta %50’lere çıkarılması talep edilmektedir.

NBŞ üretiminde ana hammadde mısırdır. Türkiye’nin yıllık mısır üretimi 2 milyon ton ve tüketimi ise 3 milyon ton civarındadır. Yani Türkiye mısır açığını kapatmak için her yıl 1–1,5 milyon ton mısır ithal etmek zorundadır. Bu ithalatın büyük bölümü de Arjantin ve Amerika Birleşik Devletleri (ABD) gibi transgenik mısır üreten ülkelere yapılmaktadır. AB ülkelerinde transgenik ürünler üzerinde hassasiyetle durulurken ülkemizde bu konu maalesef gündeme dahi gelmemektedir. Türkiye bu konuda da kobay ülke konumundadır.

Şeker pancarı tarımının faydalarını aşağıdaki gibi özetlemek mümkündür:

—Şeker pancarı tarımı ile yaklaşık 500 bin çiftçi ailesi uğraşmaktadır. Hane halkı düzeyinde bu sayı yaklaşık 2,5 milyon kişiye karşılık gelmektedir.

— Kırsal kesimde ayçiçeği tarımına göre 4,4 kat, buğday tarımına göre 18 kat daha fazla istihdam oluşturur.

—Şeker fabrikalarında yaklaşık 30 bin kişi çalışmaktadır.

—Şeker pancarı tarımı, sağladığı yüksek istihdam ile köyden kente göçün hızını kesmektedir.

—Şeker pancarı çiftçisi devlete hiç yük olmadan 170 bin hektar kıraç tarım arazisini tamamıyla kendi yatırımı ile sulu tarıma kazandırmıştır. Devletin bu kazancının parasal karşılığı 340 milyon dolardır.

—Şeker pancarı üretimi için ton başına yapılan harcama buğdaydan 3,7 kat, ayçiçeğinden 7 kat daha düşüktür. Buna karşın birim alanda buğdaydan 3,3 kat, ayçiçeğinden 2 kat daha fazla katma değer yaratmaktadır.

—Şeker pancarı tarımı buğdaydan 1,5 kat, ayçiçeğinden 1,9 kat daha fazla makine kullanımına olanak sağlar.

—Şeker pancarının baş, yaprak, posa ve melası ucuz hayvan yemi olarak kullanılmaktadır.

—Şeker pancarının fabrikada işlenmesi sonucu elde edilen melas, maya sanayisinin ana hammaddesidir. Melastan üretilen maya 80 ülkeye ihraç edilerek döviz girdisi sağlamaktadır.

—1 dekar şeker pancarı, taşımacılık sektörüne 5,7 ton yük sağlar. Türkşeker, 2000 yılında taşımacılık sektörüne 15 milyon ton yük sağlayarak 57 trilyon TL ödeme yapmıştır.

—Şeker pancarı, kendinden sonra ekilen üründe verim artışı sağlar.

—1 dekar şeker pancarının fotosentez sonucu havaya verdiği oksijen ormandan 3 kat daha fazladır ve 6 kişinin 1 yıllık ihtiyacını karşılayabilecek düzeydedir.

Biz bu bilgilere (<http://www.antimai.org/bs/aataliknbs.htm>) ilişiminden ulaştık.

Bakanlar Kurulu'nca 14 Aralık tarihinde TBMM'ye sevk edilen "Şeker Kanunu Tasarısı", Plan ve Bütçe Komisyonu, Tarım, Orman ve Köyşleri Komisyonu ile Sanayi, Ticaret, Enerji, Tabii Kaynaklar, Bilgi ve Teknoloji Komisyonu'nda görüşüldükten sonra 4 Nisan 2001'de TBMM Genel Kurulu'nda kabul edildi.

Yasa, 14 Nisan 2001 tarihinde ilan edilen "yeni ekonomik program"da çıkarılması gereken yasalar arasında yer alıyor. Yani aslanlar gibi, AB'nin emirleri üzerine 15 günde çıkarılan 15 yasa arasında...

Hasan Beyi bir demokrat ve meslektaşımız olarak severiz ama kendi devri iktidarları, kendisinin de üyesi olduğu Meclis'çe çıkarılan Şeker Yasası sayesinde ölen Türk Şekerciliği konusundaki bu timsah gözyaşları kimseyi ve halkı ikna edememektedir. Gözümüzün içine baka baka aptal yerine konmaktan da hoşlanmayız. Kendi iktidar dönemlerinde çıkarılan bir yasanın yarattığı ekonomik, politik ve hukuki mekanizmaların sonuçlarından (mevcut iktidarı savunmak bağlamında alınmasın sözüm ama) mevcut iktidarı sorumlu tutmak, kendi döneminin özeleştirisinden kaçınmak ne derece dürüst bir tutum olabilir; takdirini okuyucularıma ve kamuoyuna bırakıyorum.

Küçük Millet Milliyetçiliği,

Büyük Türk Milleti Sürecini Sekteye Uğratmaktadır.

Ertuğrul Özkök 31 Ekimde 2006 günü köşesine çıkarmış, başlıkta anlatmak istediğim olayı.

Aktardığı olay, Semih Balçioğlu'nun cenaze töreninde, İP Genel Başkanı ile yazar Yaşar Kemal arasında cereyan eden etnik ve milli köken tartışmasıdır. Özkök'ün varmak istediği hedef başka ama beni başka bir açıdan ilgilendirdi. Özkök, bu diyalogu yapanlarla diyalogu köşesine çıkarması konusunda ulaşılan özgürlüklere değiniyor. Tabii ki, burada AB dayatmalarından söz etmiyor.

Perinçek, Yaşar Kemal'e, "Her yerde, Kürt olduğunu söylüyorsun. Sen Türk yazarısın, nereden Kürt oluyorsun?" demiş.

Yaşar Kemal ise, "Elbette Kürt'üm. Kendimi bildiğimden beri Kürt'üm." şeklinde yanıt vermiş.

Perinçek, "Sen Türk yazarısın." Diye ısrar edince Yaşar Kemal bu kez, "Anadilim Kürtçe" diye yanıtlamış.

İşin içine anadil konusu girince Perinçek taşı gediğine oturmuş: "Anadilim Kürtçe diyorsun, ama Kürtçe roman yazamazsın."

Yaşar kemal “oturup bir hafta çalışırsa” Kürtçe roman yazabileceğini belirtmiş.

Ne hazin bir durum!

Anlatılmak isteneni ne yazar, ne de Özkök anlayabilmiş durumda...

Büyük millet milliyetçiliği ile küçük millet-etnisite milliyetçiliği arasındaki derin uçurumu görememek için insanın gafil olması gerekir.

Dünyanın her yerinde büyük milletler, birçok etnik kökenden halkın bir potada, öne atılan bir etnik adın potasında erimesi ve yepyeni bir milli varlık oluşturması sonucu ortaya çıkmıştır. Büyük millet milliyetçiliği budur. Kemalist Milliyetçilik, Atatürk milliyetçiliği böyle bir özelliğe sahiptir. Doğu Perinçek’in ifade ettiği böyle bir büyük millet milliyetçiliğidir. Anayasa’da ifadesini bulan ve “Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran Türkiye halkına Türk milleti denir” şeklindeki Mustafa Kemal’in Türk milleti tanımı da bu tür bir milliyetçilik kategorisine girer. Mustafa Kemal büyük Türk milleti projesini ortaya koyarken, esasen Kurtuluş Savaşı mutabakatına dayanarak böylesine büyük bir süreç başlatmıştır. Tarihsel süreç içinde emperyalizmin müdahaleleri ve yerli işbirlikçilerinin ayrılıkçı hareketleri bu büyük insanlık projesini sekteye uğratmıştır. Burada birçok farklı özellik, birçok farklı renk, bütün ayrılıklarıyla eriyerek yepyeni, turp gibi yeni bir milli varlık yaratma süreci söz konusudur. Bu süreçte ayrılıkları törpüleyip durma, birlik unsurlarını öne çıkarma ve geliştirme belirleyicidir. Ayrılıkları ve yerel renkleri öne çıkarmaya çalışma ise küçük millet milliyetçiliği ya da etnik milliyetçilik olmaktadır; MHP ya da PKK milliyetçiliği bu tür milliyetçiliktir. Yaşar Kemal’in aldığı milli tavır da böyle bir milliyetçiliktir; küçük millet milliyetçiliğidir. Türkiye’yi parçalayıp sömürgeleştirme peşinde koşan ABD ve AB emperyalistlerinin destek verdikleri milliyetçilik türü de böyle bir milliyetçiliktir.

Papa 16. Benedikt’in Türkiye ziyaretinin anlamı

Papa esasen BOP içinde bir görevli, Lozan'a dolayısıyla Türkiye Cumhuriyeti'ne bayrak gösteriyor.

Papa 16. Benedikt’in Türkiye ziyareti büyük gürültüyle başladı ve bitti. Basında ve medyada çok şey yazılıp çizildi. Cumhuriyet Gazetesi’nden Ortadoğu ve Yeni Şafak’a kadar geniş bir yelpazede çeşitli yorumlar yapıldı. Cumhuriyet gibi Kimi Papa’nın Türkiye ziyaretini geleneksel misafirperverlik rollerinde karşıladı; kimisi mitingler yapılmasını savundu ve Papa’ya “gelme!” mitingleri yaptı; kimisi Rus kilisesi ile rekabetten sözetti. Ama Papa’nın ABD emperyalizminin hizmetindeki, BOP içindeki uğursuz ve “karanlık” rolüne değinen çıkmadı. Oysa esas BOP içindeki rolü belirleyici Türkiye için. Türkiye gibi bir mazlum ulus ülkesinde hangi olay olursa olsun ABD ve AB etkenini göz ardı ettin mi, açıklama olanaksız ya da eksik kalır, anlaşılmaz olur.

Evet, gerçekten de Türk’ün geleneksel konukseverliği dünyaca ünlüdür ve tescillidir. Ancak gerçekten konuksa! Konuk dosttur ya da dost olan konuk kabul edilir. Düşmanın konuğu olmaz. Düşmana konuk muamelesi yaparsanız sonunuzu hazırlamış olursunuz. Düşmana karşı tavır başkadır, konuğa karşı tavır başka. Burada en belirleyici olan unsur karşıdaki kişinin gerçekliğinin teşhisidir: Gerçek dost mu yoksa düşman mı? Bunun teşhisini doğru yapmazsanız muamelede de yanılıya düşersiniz.

Papa dost olarak gelmiyor ki, konuk muamelesi yapalım. Cumhuriyet Gazetesi bu konuda büyük yanılığın içine düşmekte ve kitlelerin bilincini, dip dalgasının anti-Amerikancı bilincini bulandırmaktadır.

Cumhuriyet Gazetesi bu konuda Fazilet Partisi'nin de gerisine düşmektedir. Solculuğu kimselere kaptırmayan İlhan Selçuk çok iyi bilir ki, solculuğun önkoşulu antiemperyalizmdir. Son zamanlardaki çeşitli olaylar karşısında aldıkları tavırlardan anlaşılmalıdır ki, Cumhuriyet ailesi henüz Türkiye'nin yaşadığı koşulların vahametini kavrayamamakta, vatan savunması rotasının gerekliliklerini anlayamamaktadırlar.

Papalık, bilindiği gibi, Oğuz Türklerinin Anadolu seferleri sonucu Bizans'ın egemenliğini kırarak Anadolu'ya sahip olmasını önlemek, Türkleri Anadolu'dan sürüp çıkarmak amacıyla 1092 yılında da bir dizi Haçlı seferi başlatmıştı. Bizans, Hristiyanlığın doğudaki çürümüş ve tarihin gelişmesinin önündeki engellerden biri ve son kalesi olarak tarihsel olarak zinde güçleri temsil eden Selçuk Türklerine karşı korunmalıydı. Bu nedenle 11. ve 12. yüzyıllar boyunca Trakya'dan Arabistan'a kadar olan coğrafyayı yakıp yıkmasına rağmen ilericiliği temsil eden Müslüman Türk ve Arap dünyasını altedememiştir Haçlı saldırganlığı. Kılıçaslan'ların, Eyyubi'lerin karşılaşması sonucu birkaç yüzyıl içinde tarihe karışıp gitmiştir.

Türklerin Anadolu'ya gelmesiyle başlayan Haçlı saldırganlık tarihsel süreç içinde dalgalar halinde gelişmiş, zaman zaman saldırı dalgaları yükselmiş, zaman zaman geri çekilmiştir. Başkan Perinçek "son Haçlı seferi(nin), Dumlupınar meydanlarında bozguna dönüş(tüğünü)" belirtiyor. Aslına ve tarihsel gerçekliğe bakarsanız er veya geç bütün Haçlı seferleri bozguna dönüşmüştür.

Papa 16. Benedikt'in Türkiye ziyaretinin amacı nedir?

Papa'nın Türkiye ziyaretinin temel amaçlarını birkaç maddede toparlayabiliriz.

Dinler arası diyalog"larla, "Medeniyetler ittifakı" gibi saçmalıklarla Türkiye'yi "uyuşturma ve içeriden yıkma."

Lozan'a göre Fatih Kaymakamlığı'na bağlı olması gereken Fener Patrikhanesi'nin ökümenikliğinin (dünya Ortodoksluğu'nun merkezi haline getirilmesinin) ilanının desteklenmesi. Lozan'a meydan okuma, Lozan'ı delme girişimi. Şimdi, basına dağıtılan kartlarda Fener Patriği'nin ökümenik olduğu yazılmış, Papa'yla Patriğin beraber imzaladıkları bildiride Barthalemeos'un ökümenik patrik sıfatı kullanılmıştır. (Aydınlık-03 Aralık 2006) Açıkçası, bu tavrın tercümesi Lozan'a ve Türkiye Cumhuriyeti'ne bayrak gösteriyorlar, meydan okuyorlar, efeleniyorlar.

Moskova Kilisesi'ne boyun eğdirmek, onu Fener Patrikhanesi'ne bağlamak ve böylece sadece Türkiye'yi değil, Rusya ve tüm bölge ülkelerini hedef tahtasına oturtmak.

Haçlı irticanın yönetim anlayışı da Ortaçağlı

Ulusal Kanal sitesinin 13 Aralık tarihli haberine girerseniz eğer Sayın Cumhurbaşkanımızın aşağıdaki demecine rastlarsınız:

"Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, erken seçim çağrısı yaptı. Sezer, 'Türkiye'nin ağırlaşan şartları Nisanda erken seçimi zorunlu kılıyor. Yeni Cumhurbaşkanı'nı yeni Meclis seçmeli' dedi.

Milliyet gazetesinin haberine göre, Cumhurbaşkanı Sezer bu görüşünü, MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli'nin nezaket ziyareti sırasında dile getirdi.

Görev süresi mayıs ayında dolacak olan Sezer, Türkiye'nin şartlarının gittikçe ağırlaş-tığını ve bu nedenle nisanda erken seçime ihtiyaç duyulduğunu söyledi. Sezer, yeni cumhurbaşkanının da yeni parlamento tarafından seçilmesi gerektiğini belirtti.

Türkiye'de seçimlerin zamanında yapılmadığına atıfta bulunan cumhurbaşkanı, 'Beş yıllık süre tam dolmadan seçim gerçekleşiyor. Bugüne kadar üç buçuk - dört yılı bulmamış. Dolayısıyla erken seçim için mahzur görünmüyor. Bu, Türkiye'nin rahatlaması açısından önem taşıyor' diye konuştu.

Mevcut seçim sisteminin de temsilde adalet ilkesini yansıtmadığını kaydeden Sezer, 'Mevcut tabloya bakıldığında seçmen iradesinin büyük bölümü TBMM'ye yansımıyor. Bu temsilde adalet ilkesinin olmadığına göstergesi. Bir anayasacı olarak temsilde adalet sağlanması gerektiği kanaatindeyim. Bu amaçla seçim barajının yüzde 7 veya 8'e düşürülmesinde fayda olduğunu düşünüyorum' ifadesini kullandı."

İktidar sahipleri, erken seçim ve seçim barajının düşürülmesini isteyen Cumhurbaşkanı ve muhalefete koro halinde bağrışıyorlar:

"Hayatında iki koyun gütmemiş" diye hakaret ettiği A. Necdet Sezer'in Nisan ayında erken seçim ve barajın düşürülmesi isteği Tayyip Erdoğan'ı çılgına çevirdi.

Buradan bir Türkiye Cumhuriyeti yurttaşı olarak, Sayın Başbakan'a milleti koyun yeri-ne koyduğu için hakaretini aynen iade ve protesto ediyoruz.

Burada Türk milleti nezdinde saygın bir kurum olarak Cumhurbaşkanlığını küçük düşürme, o kurumun başındaki yine halk arasında itibarı ve popülaritesi doruklarda seyreden Sayın Cumhurbaşkanımız Ahmet Necdet Sezer'e dil uzatılması Haçlı gericiliğin emperyalist destekli cesaretinin bir örneğidir.

Bu anlayış, Haçlı irticanın yönetim anlayışını yansıtmaktadır. Bu anlayışını çeşitli defalar ortaya koymuştur. Mersinli üretici yurttaşa "anani da al git" derken, serzenişte bulunan şehit babasına "askerlik yan gelip yatma yeri değildir" diye zılgıt çekerken halkı koyun yerine koyan ve "Diyarbakır'ı BOP'un merkezi yapacağız" diyerek Haçlı gericilik kararlılığı gösteren zihniyetini ortaya koyuyordu.

Bu anlayış, Haçlı emperyalizmi destekli bir iktidarın anlayışıdır.

Bu anlayış, değil cumhurbaşkanına, sıradan bir yurttaşa, isterse Nakşibendî Tarikatı müridi olan bir yurttaşımıza yönelsin, asla kabul etmiyoruz... İnsanlarımızı koyun yerine koyan bu anlayış, kendilerini ABD ve AB emperyalizminin emrinde "...koyun konumunda görenlerin" anlayışıdır. Perinçek'in deyişiyle, "Ancak bir yönetilen olarak kendisini koyun konumunda görenler, bu tür benzetmeler keşfedebilirler. Veya ABD'nin görevlisi olarak Türk milletini koyun görmeye mecbur edilenler, kendi düşükleri güdülme ve gütmeye durumunu yaygınlaştırma girişiminde bulunabilirler... Türkiye Cumhuriyeti'nin devlet başkanının görevi, koyun gütmek değildir; büyük devlet geleneğinin yürütme organının başında bulunmaktır ve büyük bir milleti yönetmektir."

Bu anlayış, Sayın Zeki Sezer'in deyişiyle sahibinin "kalite düzeyini" ortaya koymakta, "...o düzey ki, cumhurbaşkanlığına heveslenen Erdoğan'ın neden cumhurbaşkanı olmaması gerektiğini de en açık şekilde..." ortaya koymaktadır.

Seçim talebinde bulunmak Başbakan'a göre gayrimeşru bir istektir. Halkın iradesini ortaya koyması gayrimeşru; ancak, yabancı devlet başkanlarıyla hemhal olarak onlarla milletin ve yurdun geleceğini ilgilendiren hayati konularda ilişki kurmak meşrudur. Kıbrıslı Rum'un maskarası olmak, onlara havaalanlarımızı ve limanlarımızı açma konusunda yabancı devlet yetkilileriyle anlayış geliştirmek meşrudur.

Bu hükümet büyük millet olan Türk milletine yakışmamaktadır.

(Burdur Gazetesi'nde yayınlatılmamıştır.)

Borya'nın Gözüyle Türk-Ermeni Çatışması...

Boryan da, Ermeni soykırımını uluslar arası bir yalan olarak değerlendirmektedir.

Ermeni sorunu 1071 yılından beri dünyanın başını ağrıtan Doğu sorununun bir parçasıdır ve emperyalizmin aleti olarak 19. yüzyılın sonlarında ortaya çıkmıştır. Çarlık emperyalizmi ve İngiliz emperyalizmi tarafından Osmanlı Devleti'ni hizaya sokma, onun içişlerine müdahale aracı olarak kullanma, parçalama ve paylaşma aracı olarak gündeme getirilmiştir.

Günümüzde ABD ve AB emperyalizmleri tarafından devralınan bu uluslar arası emperyalist yalan iyice alevlenmiş, bu kez de, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin içişlerine müdahale aracı ve Türkiye'nin parçalanmasında bir manivela olarak kullanılmaktadır.

Aşağıda okuyacağınız yazı, Ermeni sorununun yine bir Ermeni olan B.A.Boryan'ın gözüyle anlatımıdır. Boryan'ın kitabını okurken ibret verici sahtekârlığın, ikiyüzlülüğün, büyük yalancılığın ve uydurmacılığın farkına varıyor insan. Mehmet Perinçek'in, Rusya ve Ermeni arşivlerini inceleyerek Kaynak Yayınları'ndan Türkçeye kazandırdığı Boryan'ın kitabını okurken siz okuyucularım aklıma geldi ve aşağıdaki özet saptamaları yaptım.

Boryan da aynen bizim gibi, Ermeni soykırımı uluslar arası ve emperyalist bir yalandır, demektedir.

Şurası çok somut bir gerçektir ki, biz vatanımızı savunduk; Türkiye Ermenileri, Rus ordularına önderlik ederek ve komşuları Türkleri ve Kürtleri katlederek alçakça bir ihanetin içinde yer almışlardır.

Ermeni sorunu, Doğu sorununun bir parçası olarak birkaç boyutta ele alınabilir.

—Batı'nın kapitalist-emperyalist devletlerinin yurdumuzu paylaşma projeleri çerçevesinde Ermeni soykırımı yalanı

—Ermeni soyunun yurdumuzun bir kısmını, Elviye-i Selase vilayetlerini ele geçirme proje ve niyetleri çerçevesinde Ermeni soykırımı yalanı.

Boryan'ın kitabı, Ermeni sorununun, Batı'nın Anadolu'yu paylaşma projeleri çerçevesinde incelenmesine olanak vermektedir.

Boryan'ın "Ermenistan, Uluslar arası Diplomasi ve SSCB" adlı 1000 sayfa kapasiteli eseri bu olanağı vermektedir.

Ayrıca bugün için ulaşılabılme olanağı çok zayıf olan 19. yüzyıl Ermeni kaynaklarına ilişkin belgelerden yararlandığı için Boryan, bir de bu açıdan önemli olmaktadır eser.

Boryan kimdir?

Bagrat Artemoviç Boryan, önemli Ermeni-Sovyet devlet adamlarından ve parti yöneticilerinden biridir. Bir köylü çocuğudur. Nijni Çambarak Elizavetpol bölgesindendir. Birinci Dünya Savaşı öncesinde Güney-Kafkas'da Ermeniler arasında devrimci mücadelenin içinde olmuştur. Bu bölgede Sovyet iktidarının kuruluşunda etkin rol almıştır.

"Boryan Ermeni meselesi üzerinde otorite kabul edilmektedir. Dönemi, üst düzey görevlerde bulunarak geçirmiş ve olayları bire bir yaşamıştır." (s. 8)

Boryan yukarıda anılan eseri nedeniyle "Ermeni milliyetçileri tarafından hain ilan edilmiş ve çok sert eleştirilere uğramıştır." (s.9) Ermeni meselesinin özünü tarihsel kaynaklarına inerek incelemektedir. Böylece Ermeni meselesinin emperyalistlerin bir egemenlik aleti olduğunu somut olarak ortaya koymaktadır.

Avrupalı kapitalistler 19. yüzyıl sonlarına doğru emperyalistleşince ve Osmanlı'nın gitgide zayıf düşmesine paralel olarak Osmanlı'yı parçalayıp paylaşma çabalarını birkaç koldan birden yürütmüş; "bu planların hayata geçirilmesinde en önemli araçlardan biri Ermeni meselesi olmuştur." Ermeni meselesi, "büyük devletlerin Türkiye'de merkezkaç kuvvetleri destekleyerek, Türkiye'nin zayıflatılması ve daha kolay sömürgeleştirilmesi" amacına hizmet etmiştir. Şimdiki gibi o zamanda Ortadoğu haritasını değiştirmek 19. yüzyıl BOP'unu uygulamak için "...Türkiye'de köprü mahiyeti taşıyan Ermeni burjuvazisini kullanma yoluna" gitmiştir. Bu gerçek Ermeni meselesinin "özünü" oluşturur. (s. 13)

Boryan'a göre emperyalizm mazlum dünya cephesinde hegemonya kurmak amacına ulaşmada iki taktik, iki yol izlemektedir:

Biri havuç politikası; "rüşvet, cinayet, yalan ve aldatıcı vaatler yoluyla kamuoyunu belirlemek ve ayrıca ezilen milletlerin siyasal parti temsilcilerini ve önderlerini ideolojik denetim altına almak",

Diğeri, savaş politikası; "uluslar arası anlaşmalar ve savaflara varan saldırgan politikalar".

Buradan hareketle Ermeni meselesi, çağın bütün büyük devletlerinin, Atatürk'ün deyişiyle "Düveli Muazzama"nın çıkarlarının kesiştiği Doğu meselesinin bir "parçası" haline gelmiştir. Dolayısıyla da bu ekseninde, yani "Doğu'da çıkarları çatışan devletlerarasındaki güç ilişkileri düzleminde çözülmüştür." (s.14)

Burada Ermeni meselesinin işlevselliği hakkındaki saptamalarını ve gerçekliği anlatmayı sürdürüyor.

—Ermenistan’ın jeostratejisi (uluslararası politikadaki yerlerinin önemi) Ermeni milletini her daim emperyalist politikaların bir “nesnesi” haline getirmiştir.

—İşte bundan dolayı diyor Boryan, “Ermenistan ve Ermeniler, haklarını ve özgürlüklerini korumanın bir nesnesi değil, pazarlıkların bir nesnesi, özellikle İngiltere ve Rusya gibi emperyalist devletler için bir araç olmuştur.” Demektedir. (s.14)

Yani bu görüşleri biraz daha açan Boryan’a göre, Ermeni temsilcileri ve Ermeni milletinin yaptığı bütün hareketler emperyalistlerin “dikte”sinden başka bir şey değildir; bağımsız ve milli çıkarlarına hizmet eden bir yanı yoktur. Boryan görüşünü daha da keskinleştirmek için kendi milletine gerçek aşkına acımasızca davranmakta ve kendi milletinin ‘temsilcileri’ni, “büyük işgalcilerin ellerinde birer silah” olarak değerlendirmektedir: Başka bir şekilde söylersek, Ermeni önderleri, Rusya’nın ve İngiltere’nin elinde Osmanlı’nın, Türkiye’nin şakağına dayanmış bir tabancadan başka bir şey değildir.

Bir başka bağlamda şöyle değerlendirme yapmaktadır Boryan:

“Berlin Konferansı’ndan sonra Ermeni meselesi, büyük devletlerin diplomasisi için Türkiye’ye bir baskı aracı haline dönüşmüştür. (1880, 1895 ve 1896 yıllarında) İngiliz ve Rus diplomasisi, onları takiben (1913–1914 yılları için) Rus ve Alman diplomasisi, Ermeni meselesini Doğu’daki sömürgeci politikalarının bir aracı olarak kullanmışlardır.” (s.14)

Zavallı Ermeni halk kitleleri de, önderlerinin ahmaklığı ve bir adım önlerini göremeyecek denli deneyimsiz ve körlükleri, öngörüsüzlüklerinin kurbanı olarak kırılıp gitmiştir.

“Ermeni meselesi bir emperyalizm meselesidir”

Boryan uluslar arası emperyalist bir yalan olan Ermeni meselesinin sindirilerek anlaşılması için Ermeni tarihinin bilinmesine gerek olduğunu saptamaktadır. Özellikle Ermeni Ortaçağ’ı bu konuda belirleyici olduğu belirtilmektedir. Ayrıca Boryan’ın, ulaşılmaz olduğu müskül kaynaklar olarak Ermeni Ortaçağ’ını incelediği için önemi bir kat daha artan “Ermenistan, Uluslararası Diplomasi ve Rusya” adlı eserinde, Ermeni milletinin tarih boyunca hiçbir zaman “egemen bir devlet”e sahip olmadıkları saptaması yapmaktadır.

Mehmet Perinçek Boryan’ın bu konuda kesin davrandığını belirterek şöyle devam eder: “Boryan, bu soruya kesin bir cevap verir: Ermeniler, hemen hemen her zaman başka devletlerin iktidarı altında bulunmuşlardır. Bölgede Ruslar, İranlılar, Türkler gibi köklü bir devlet geleneğine sahip milletlerin oluşu, iç kavgalar ve Ermeni feodalizminin kendine özgü gelişimi, birkaç istisna dışında (II. Artaşen ve II. Tigran dönemi) Ermenilerin kendilerine ait bir devlet yapısı geliştirmesine engel olmuştur. Bu nedenle Ermeniler, tarih boyunca İran’a, Yunanistan’a, Roma’ya, Bizans’a, Araplara, Selçuklulara vb. bağlı yaşamıştır: ‘Açıktır ki, Ermeni kralları, bağımsız bir rol oynamamıştır ve egemen hükümdarlar olmamışlardır. Tarihleri boyunca, birkaç küçük istisna dışında, büyük dünya devletleriyle ‘birlik’ içinde yer almışlardır. Büyük devletlere bir alet olarak hizmet etmiş, bağımsız ve egemen devlet kuramamışlardır. Ermeni tarihçileri, krallarını Kir’in (İran hükümdarı), Roma’nın, Babil’in vb.

müttefikliğine kadar yükseltse de, bunu milliyetçi-şovenist bir bakış olarak ele almak ve tarihsel gerçeklere, olgulara üstünkörü bir yaklaşımın sonucu olarak değerlendirmek gerekir.” (s. 16)

Burada Boryan “büyük dünya devletleriyle ‘birlik’ içinde yer almak” derken çok ironik bir şekilde, “sömürgecilik” tezinde olduğu gibi, Kürt milliyetçi tarih yazımcılığının saçmalıklarına benzer bir şekilde “birlik/müttefiklik” tezine atıfta bulunmaktadır.

(Marksist Ermeni Devlet Adamı)

Ermeni Devlet Adamı/ B.A. Boryan’ın Gözüyle Türk-Ermeni Çatışması

20 Aralık tarihli bu yazımızın birinci bölümünde bizzat kendi kaynak ve arşivlerine dayanarak Ermeni Ortaçağ’ı konusundaki gerçekleri gene bizzat kendi ağızlarından yayınlamıştık. Bu yazımızda bunu sürdürüyoruz.

Boryan Ermeni Ortaçağ’ı ile ilgili bir başka önemli saptaması şudur:

Batı devletleri Ermenilerle Ortaçağ’ın ilk dönemlerinde ilgilenmeye başlamışlardır. Bu ilgiyi Boryan birkaç boyutta incelemektedir.

-“Batı’nın Katolik kralları, Ermenileri Papa’ya bağlayarak onları sömürgeci politikalarında kullanma amacı gütmüşlerdir.”

-“Papa, Ermenileri Filistin’deki haçlılara yardım etmek için önemli bir araç olarak görmüştür.”

-“Ermeniler, Katolikleştirilerek Haçlı Seferleri’nde silahlı bir kuvvet olarak kullanılabilirler.”

-“Böylece Ermeniler, Müslüman Doğu’da Batı için askeri ve siyasal bir silaha dönüşebilecekler.”

-“Ayrıca Ermeni tüccarlar aracılığıyla İpek Yolu’nun kontrolü ele geçirilebilecektir.”

—İşte bu nedenlerden dolayı, Ermeni coğrafyası misyoner akınına ve işgaline uğramıştır. (S. 16)

AMA VAATLER O ZAMANDA; 20. YÜZYILDA DA BOŞ ÇIKMIŞTIR.

Esas bizi ilgilendiren yanına geldik Ermeni meselesinin. Yani Osmanlı ve Ermeniler meselesine...

Lenin’in yakın çalışma arkadaşı olan Ermeni kökenli Boryan, Osmanlılar ile Ermeni ilişkilerinde “93 Harbi” diye tarihimize geçmiş 1877–78 Osmanlı-Rus savaşı ve sonucunda imzalanan Berlin Antlaşması ekseninde ikiye ayırarak inceleme eğilimindedir.

Ermeni meselesinin “gerçek yüzü”nü açığa çıkartmanın yolu, Ermenilerin Osmanlı Devleti’ndeki toplumsal, siyasal ve ekonomik konumlarının ortaya konmasından geçmektedir. Neden bu eksende Osmanlı sultanları tarafından “milleti sadıka” denmiştir? Bu soruya verilen yanıt Ermeni milletin tarihsel nankörlüğünü ve sahtekârlığını, riyakârlığını açığa çıkartacaktır.

Boryan, hem emperyalistler tarafından hem de Ermeni milliyetçi-şoven tarih yazımcıları tarafından her zaman çarpıtılmış tarihsel gerçekleri gözler önüne sermiştir:

“Türkiye Ermenilerinin siyasi-ekonomik ve hukuksal durumu, iki döneme ayrılmaktadır:

Birinci dönem, 1877–78 Türk-Rus Savaşı’na kadar;

İkinci dönem ise Berlin Antlaşması’ndan bugüne kadar.

Bu ayırım (iki bakımdan) önem taşımaktadır:

Bir taraftan Ermeniler açısından istenmeyen sonuçlar doğuran olguların açıklığa kavuşturulması (bağlamında),

Diğer taraftan uluslar arası diplomasinin, özellikle Rus diplomasisinin, Ermeni meselesinin çözümündeki rolünün ortaya konması açısından.

Bunun için:

Türkiye Ermenilerinin hayat koşullarını,

Rusya’nın iktidarı altına girmek isteyip istemediklerini,

Ve milli özerkliğe ve kendi devlet yapılarına sahip olma eğilimlerini açıklığa kavuşturmak gerekir.”
(s.17)

Boryan kendi milli edebiyat, tarih yazımı ve tüm yayınlarda, Ermenilerin Türk iktidarından yoğun baskılar gördükleri, acımasızca sömürdükleri, insanlık dışı ve utanç verici baskılar yaşadıkları yönünde aşırı bir yakınma olduğunu, “...Ermenilerin Türk iktidarı yönetiminde İslam’ın baskısı, haksızlığı, sömürüsü ve tecavüzleri altında en karanlık dönemleri yaşadıklarını, Hristiyan halklar için utanç verici bu durumdan kurtulmaya can attıkları öne süren bakış açısı(nın) bir hayli yaygın” olduğunu açık bir şekilde belirtmektedir. (s.18)

Boryan, Ermenilerin “...özellikle 1878 yılından sonra büyük devletler tarafından Osmanlı’nın içişlerine müdahale aracı” olarak kullanıldığına dikkat çeker ve tarihsel zeminde bunları kanıtlar.

Boryan’a göre, 1453 fethiyle “...İslam’ın Hristiyanlık üzerinde kültürel bir üstünlük sağlamasına yol açmış”tır. Rus Doğubilimcisi Bartold, 15. yüzyılda “İslam dünyasının kültürünün, Hristiyan dünyasından üstündü” şeklinde belirtmiştir. (s. 18) Boryan bu sözün altını çizerek belirtmiştir. Ve şöyle devam etmiştir:

“Avrupa’nın müdahalesine, yani Batı’nın ve Rusya’nın saldırgan politikalarına kadar Hristiyanların Osmanlı İmparatorluğu’ndaki durumu, emekçi kitlelerinin Hristiyan devletlerindeki durumundan daha iyiydi.... Hristiyan köylüler, kendi kavimlerinden toprak ağaları tarafından o kadar sömürülüyor ve köleleştiriliyordu ki, onlar Türk iktidarı altında bulunmayı kendi soylularının hâkimiyeti altında kalmaya tercih ediyorlardı.” (s. 19)

Burada Boryan Milan dükünün elçisi ve Arnavut Kralı Alfonso arasındaki bir görüşmeye göre, Arnavut köylüleri Osmanlı-Türk egemenliğini kendi öz aristokrasilerinin egemenliğine yeğlemektedirler. “O bölgede yaşayan insanlar, iyi ve insancıl Türk yöneticilere sadıktı. Bunun sonucunda da birçok Arnavut İslam’ı kabul etmiştir.

Evet, buradan ve kestirmeden Boryan’dan öğrendiğimiz şu:

Osmanlı Ortaçağ’ı, köylü kitleleri ve öteki halk kesimleri açısından, Batı aristokrasisi hâkimiyetine tercih edilen özellikler ve ayrıcalıklar taşımaktadır. Batı ülkelerinde köylü kitleleri üzerindeki esasen vergilere dayanan artık ürün yağması Osmanlı’nın uyguladığından kat kat fazla ve ağır ki, Hristiyan köylü kitleleri Türk hâkimiyetini tercih etmektedir.

Bu bağlamda Boryan, Ermenilerin Osmanlı Devleti’ndeki toplumsal-ekonomik ve siyasal durumları ve koşulları bağlamında şu saptamaları yapmaktadır:

—1453 olayı, “Ermenilere yönelik hiçbir zulme yol açmamıştır; (...) Tam tersine, tarihsel kaynaklar, Mehmet’in Ermenileri sevdiğini ve Ermeni milletini devlet için yararlı bir öge olarak gördüğünü, tebaasına insancıl yaklaştığını, tecrübelerine ve mali işlerdeki bilgilerine saygı duyarak Ermeni zanaatkâr ve tüccarları İstanbul’a davet ettiğini yazmaktadır.”

—1513 yılında Tebriz’i fetheden sultan I. Selim, “...diğerleriyle birlikte bütün Ermeni zanaatkârları da İstanbul’a getirtmiştir.”

—Milli Ermeni tarihi, Türk sultanlarının 16. yüzyıldan itibaren bugüne (1876’ya) kadar Ermenileri esas olarak sevdiklerini ve imkânları ölçüsünde desteklediklerini ileri sürmektedir. Onlara yönelik genel bir baskı olmamış, hükümet tebaasının çıkarlarını gözetmiş ve tek tek kişilerden ve hükümet memurlarından Ermenilere yönelik baskı teşebbüslerinin kökünü kurutmuştur.”

—1606 Kıbrıs Rum isyanının bastırılması Ermeniler arasında bayram havası yaratmıştır.

—1780’de, Rus Çarlığı’nın önemli komutanlarından Sumorov’un yazdığı rapora göre, İran Şahı Ermenileri ezmış ve sömürmüş ve birçoklarının Türk tarafına kaçmasına neden olmuştur.

—Rusya’daki Ermeniler de Türk tarafına sığınmaktadır. (Linch)

—H. Abovyan’ın anlattığına göre, 1821 yılında Hassan Han’ın Kars’tan aldığı, ancak Agasi tarafından kurtarılarak tekrar Rusya Kafkaslarına dönmeleri istenen Ermeniler bunu reddederek Türkiye’ye geri dönmüşlerdir. (s. 20)

—1802 yılında Rus ordularının Bombak işgali sonrasında Türkiye Ermenileri Rus Genelkurmay Başkanı’na şu mektubu göndermişlerdir: “Böyle biliniz: Biz, Türk sultanına öyle bir sadakat duyuyoruz ki, onun düşmanlarını istemiyoruz. Gelişinizin ve ordularınızla ülkemize yerleşmenizin iyi bir tarafı yoktur. Ülkenize geri dönünüz. Eğer ülkenize gitmezseniz o zaman başınız bizimle belada olacaktır. Tanrı iyi nedir bilir, yoksa bizden günah gider.” (s. 21)

Boryan da, Ermeni soykırımını uluslar arası bir yalan olarak değerlendirmektedir.

(Ermeni Devlet Adamı Boryan’ın Gözüyle)

Doğru Dürüst Haber

(Ermeni soykırımı uluslar arası bir yalan olduğu dizimiz sürmektedir.)

Boryan'a göre, 1453 fethiyle "...İslam'ın Hristiyanlık üzerinde kültürel bir üstünlük sağlamasına yol açmış"tır. Rus Doğubilimcisi Bartold, 15. yüzyılda "İslam dünyasının kültürünün, Hristiyan dünyasından üstündü" şeklinde belirtmiştir. (s. 18) Boryan bu sözün altını çizerek belirtmiştir. Ve şöyle devam etmiştir:

"Avrupa'nın müdahalesine, yani Batı'nın ve Rusya'nın saldırgan politikalarına kadar Hristiyanların Osmanlı İmparatorluğu'ndaki durumu, emekçi kitlelerinin Hristiyan devletlerindeki durumundan daha iyiydi... Hristiyan köylüler, kendi kavimlerinden toprak ağaları tarafından o kadar sömürülüyor ve köleleştiriliyordu ki, onlar Türk iktidarı altında bulunmayı kendi soylularının hâkimiyeti altında kalmaya tercih ediyorlardı." (s. 19)

Burada Boryan Milan dükünün elçisi ve Arnavut Kralı Alfonso arasındaki bir görüşmeye göre, Arnavut köylüleri Osmanlı-Türk egemenliğini kendi öz aristokrasilerinin egemenliğine yeğlemektedirler. "O bölgede yaşayan insanlar, iyi ve insancıl Türk yöneticilere sadıktı. Bunun sonucunda da birçok Arnavut İslam'ı kabul etmiştir.

Evet, buradan ve kestirmeden Boryan'dan öğrendiğimiz şu:

Osmanlı Ortaçağ'ı, köylü kitleleri ve öteki halk kesimleri açısından, Batı aristokrasisi hâkimiyetine tercih edilen özellikler ve ayrıcalıklar taşımaktadır. Batı ülkelerinde köylü kitleleri üzerindeki esasen vergilere dayanan artık ürün yağması Osmanlı'nın uyguladığından kat kat fazla ve ağır ki, Hristiyan köylü kitleleri Türk hâkimiyetini tercih etmektedir.

Bu bağlamda Boryan, Ermenilerin Osmanlı Devleti'ndeki toplumsal-ekonomik ve siyasal durumları ve koşulları bağlamında şu saptamaları yapmaktadır:

—1453 olayı, "Ermenilere yönelik hiçbir zulme yol açmamıştır; (...) Tam tersine, tarihsel kaynaklar, Mehmet'in Ermenileri sevdiğini ve Ermeni milletini devlet için yararlı bir öge olarak gördüğünü, tebaasına insancıl yaklaştığını, tecrübelerine ve mali işlerdeki bilgilerine saygı duyarak Ermeni zanaatkâr ve tüccarları İstanbul'a davet ettiğini yazmaktadır."

—1513 yılında Tebriz'i fetheden sultan I. Selim, "...diğerleriyle birlikte bütün Ermeni zanaatkârları da İstanbul'a getirtmiştir."

—Milli Ermeni tarihi, Türk sultanlarının 16. yüzyıldan itibaren bugüne (1876'ya) kadar Ermenileri esas olarak sevdiklerini ve imkânları ölçüsünde desteklediklerini ileri sürmektedir. 'Onlara yönelik genel bir baskı olmamış, hükümet tebaasının çıkarlarını gözetmiş ve tek tek kişilerden ve hükümet memurlarından Ermenilere yönelik baskı teşebbüslerinin kökünü kurutmuştur."

—1606 Kıbrıs Rum isyanının bastırılması Ermeniler arasında bayram havası yaratmıştır.

—1780'de, Rus Çarlığı'nın önemli komutanlarından Sumorov'un yazdığı rapora göre, İran Şahı Ermenileri ezmiş ve sömürmüş ve birçoklarının Türk tarafına kaçmasına neden olmuştur.

—Rusya'daki Ermeniler de Türk tarafına sığınmaktadır. (Linch)

—H. Abovyan'ın anlattığına göre, 1821 yılında Hassan Han'ın Kars'tan aldığı, ancak Agasi tarafından kurtarılarak tekrar Rusya Kafkaslarına dönmeleri istenen Ermeniler bunu reddederek Türkiye'ye geri dönmüşlerdir. (s. 20)

—1802 yılında Rus ordularının Bombak işgali sonrasında Türkiye Ermenileri Rus Genelkurmay Başkanı'na şu mektubu göndermişlerdir: “Böyle biliniz: Biz, Türk sultanına öyle bir sadakat duyuyoruz ki, onun düşmanlarını istemiyoruz. Gelişinizin ve ordularınızla ülkemize yerleşmenizin iyi bir tarafı yoktur. Ülkenize geri dönünüz. Eğer ülkenize gitmezseniz o zaman başınız bizimle belada olacaktır. Tanrı iyi nedir bilir, yoksa bizden günah gider.” (s. 21)

Ermeni devlet adamı Boryan da, sözde ermeni soykırımını uluslararası bir yalan olarak değerlendirmektedir.

Ermeni soykırımı uluslar arası emperyalist bir yalandır dizisine devam ediyoruz sevgili okuyucular. Batılı devletler boş durmuyorlar. Batı parlamentolarında birer birer Ermeni soykırım yasaları çıkartılırken bazıları da bu yasaları işletmeye başladılar bile. Geçtiğimiz yıllarda İsviçre Hükümeti Tarih Kurumumuz başkanı Ermeni soykırımı yoktur dediği için bir yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. Geçen yıl Lozan ve Berlin Talat Paşa Harekâtları sırasında Lozan'da Lozan polisinin bütün engellemelerine karşın Ermeni soykırımı uluslar arası emperyalist bir yalandır diye konuşma yapınca Lozan Savcılığıınca ifadesi alınan ve mahkemeye verilen İP Genel Başkanı Dr. Doğu Perinçek 6-7 Mart günlerinde İsviçre'de mahkemeye çıkacak. Batı emperyalizmi Türk milletinin ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin başına çorap örmeye çabalamaktadır. Bu nedenle çok bilinçli olmak ve milli saflarımızı sıkılaştırmak zorundayız.

Şimdi kaldığımız yerden devam edelim.

Bombak Rus işgaline Ermeni tepkisi örneği üzerine Boryan, 1828–29 Türk-Rus Savaşı'nın Ermenilerin Osmanlı'nın en sadık tebaası olduğunu kesinlikle kanıtladığı saptamasını yapmaktadır. Ermeniler Osmanlı'da rahat, mutlu ve refah içindedirler; hukuki olarak güvenlikleri diğer ülkelerdekinden çok daha ileri boyutlardadır. Bombak Ermenilerinin anti-Rus tavırlarının altında Osmanlı'daki bu farklı yaşam tarzının etkisinin yanında vergi farkları da etkin rol oynamıştır. Bombak Ermenileri Osmanlı Devleti'ne 1969 ruble vergi öderken Rus egemenliği altında bu vergi 4023 rubleye fırlayıvermiştir.

Rusya'da çalışan Ermeniler güvenlik nedeniyle ailelerini Türkiye'de tutmakta, kazançlarını da Türkiye'ye transfer etmektedirler. Bu konuda bir Rus memuru yakınmaktadır.

1835'de baron Vrangeli, Baron Rozen'e:

–“Gümüşhane'de idari makamlar, Rum ve Ermenilere dini ayinleriyle ilgili hiçbir baskı yapmıyorlar. Ticaret tamamen Rumların ve Ermenilerin elinde.” Şeklinde yazmaktadır.

Marks:

–“Hristiyanlar, Türkiye'de dinsel özgürlüklerden Avusturya ve Rusya'dakilere göre daha çok yararlanıyorlar.” Demektedir.

Böylece Osmanlı Devleti'nin Hristiyan azınlıkları ezip sömürdüğünü iddia eden alçakça propagandayla kendi emekçileri üzerinde ağır zulüm ve sömürüyü gizleme yoluna gitmektedir ve hayâsız emperyalist yalanları Boryan saptamaktadır.

1830'da Pankratov, Erivan Kontu Paskeviç'e:

—“Türk ağaların hemen hemen bütün toprakları, Hristiyanlar tarafından işletilmekte, neredeyse bütün ticaret ve bütün zanaat Hristiyanların elinde.” (s.22)

Ermenilerin Osmanlı'daki toplumsal yaşamları, ekonomik ve hukuki durumları da civar ülkelerdekilerle karşılaştırılamayacak derecede iyi, refah içinde ve mutludur. Bunu Boryan tarihsel kaynak ve tanıklarla kanıtlamaktadır. Rus ordusunun Türkiye seferleri sırasında Rus subaylar, “Türkiye Ermenistan'ında inanılmaz sayıda hayvanla ve dolu ambarlarla” karşılaşmıştır. Öyle ki, Rusya Ermenilerinde böyle bir durumla asla karşılaşamazdınız.(s.25)Boryan'a göre,“Ermenilerin Türkiye hükümetine karşı ayaklanmasını ya da bir başka hükümetin himayesini gerektirecek nesnel koşullar yoktur.”

Burada sormak gerekir gerçekten de:

—Berlin Konferansı'na kadar hiçbir sorun yokken birdenbire ermeni meselesi “alevlendirilmiş” ve uluslararasılaştırılmıştır?

—1877–78 Osmanlı-Rus Savaşı'na kadar Ermeniler milli-ayrılıkçı herhangi bir faaliyetleri bulunmayan Ermeniler savaştan sonra aniden “bağımsız Ermenistan” isteme noktasına gelivermiştir?

Burada Rus Çarlığının ihtiyaçları belirleyicidir. Çar I. Petro ile birlikte Rus emperyalizminin güneye, sıcak denizlere inme politikasının ortaya çıkması Osmanlı_Rus savaşlarına neden olmuş, Rus Çarlığı doğu halklarını kendi yanına çekme gereksinmesi içine düşmüştür. Bu da Türkiye Ermenilerini isyana teşvik etme politikasını getirmiştir.

Karinyan, “Ermeni milliyetçiliğinin tarihi, ‘emperyalizmle işbirliğinin tarihi’ olarak özetlemiştir.” Ortaya çıkışından bu güne kadar, dış müdahale fikrine dayanan Ermeni milliyetçiliği bu haliyle gerici bir milliyetçiliktir. Esasen emperyalizm çağında ezilen millet milliyetçiliği devrimci karakterdedir ama Ermeni milliyetçiliğinin tarihsel gerçekliği budur. Ermeni milliyetçiliği işbirlikçi karakterdedir, bağımsızlıkçı değildir. Çıkışından kurtuluşu yabancı müdahalesinde, emperyalizmle işbirliğinde arar.

Ermeni milleti arasında iki farklı politika ortaya çıkmış, 19. yüzyılın sonlarında biri Mşak, diğeri de Megu Ayastani olmak üzere iki yayın organında propaganda edilmeye başlanmıştır. Mşak'ta uşaklık politikasının propagandası yapılır. Ermeniler Osmanlı zulmüne karşı ayaklanmalıdır.

Megu Ayastani'de ise farklı bir politika işlenir. “Eğer Türkiye imparatorluğunda işler kötüye gidiyorsa, bu Türkiye'deki halkların, Ermeni, Türk, Kürt ve Süryanilerin kendi meselesidir. Bu halkların ortak güçleriyle millet ayrımı yapmaksızın kendi kötü yönetimleriyle hesaplarını kendileri görmelidir. Ermenilerin kurtuluşu, Türkiye'de yaşayan bütün halkların kurtuluşuna bağlıdır. Herkesin özgürlüğünün güvencesi, ancak ortak mücadeledir. Büyük devletlerin müdahalesinin önlenmesi, Türkiye'deki bütün milletlerin birliğini sağlayacak ve her alandaki gelişmenin önünü açacaktır.” (s.33)

Bu iki farklı düşünce birbiriyle yarışmış, sonuçta işbirlikçi milliyetçilik hâkim olmuş, bu da Türkiye Ermeniliğinin sonunu hazırlamıştır.

Bu yazılar epeyce uzun. Ama sözde Ermeni soykırımı hakkında başka Ermeni devlet adamları da var, Ermenilerin emperyalist aleti oldukları ve Türklerin vatan savunması yaptığı tezini savunan... Bu nedenle Boryan makalelerini burada kesiyoruz. Gerisini merak eden okuyucularımız için, bu sorunu forum platformunda tartıştığım bir URL veriyorum. Oraya girsinler...

<http://forum.nuvegroup.com/index.php?topic=4519.new;topicseen#new>

<http://www.fatihozcan.org/forum/viewtopic.php?p=7#7>

Türkiye nasıl kurtulur?

Yurdumuz Türkiye Atlantik uygarlığı içinde debelenmektedir.

İsmet Paşa dönemini de sayarsak 30 yıllık Atatürk döneminde antiemperyalist bağımsızlık, karma ekonomi ve laiklik politikaları sayesinde dünyada dimdik ayakta duran Türkiye, 1950'lerden sonra, adım adım "küçük Amerika" olma sürecinde, Batı uygarlığı içinde bağımsızlığını yitirmeyle, 360 milyar doları bulan borçlarının yarattığı ortamda bölünüp parçalanma ve sömürgeleşme tehditleriyle yüz yüze kalmaktadır. Batı uygarlığı içinde en sonunda vardığı nokta vatan savunması koşullarıdır.

ABD ve AB'nin Türkiye hakkında düşündüğü ve uygulattığı programı, yani Atlantik programını halkın yüzde 90'ları geçen ezici bir çoğunluğunun oluşturduğu dip dalgası kavramıştır. Evet, Türk halkı Türk aydınından önce tehdidin nereden geldiğini kavramış ve entelektüel takımının önüne geçmiştir. Türk aydınının büyük çoğunluğu ya aymazlık peşinde ya da AB ve ABD muhipliği sarhoşluğu içindedir. Sonra da Tanzimat kafasıyla "bu halk adam olmaz" cılığı oynar...

Nedir Atlantik programının ilkeleri?

(ABD emperyalizminin yurdumuzu AB kapısına bağlayarak dayattığı ve uygulattığı programın özellikleri şöyle özetlenebilir; Sayın Dr. Doğu Perinçek'in sloganlaştırmasıyla belirtirsek):

•Siyasal alanda ("beş yoksunlaştırma")

—Devletsizleştirme

—Milletsizleştirme

—Vatansızlaştırma

—Ordusuzlaştırma

—Devrimsizleştirme

Batı emperyalizmi, yukarıda saydığımız "beş yoksunlaştırma"ya Türkiye'yi uğrattıyor mu uğratmıyor mu? Büyük Atatürk'ün müstesna dehasıyla dizayn ettiği ve uygulamaya soktuğu, Anayasamızda ifadesini bulan büyük millet (Türk milletini) oluşturma süreci tarikatlar, cemaatler ve azınlıklar yaratma dayatmalarıyla gündemde mi değil mi?

İMF tarafından yurdumuza özelleştirmelerle vücudunu sattırarak devleti küçültme projesi uygulattırılıyor mu uygulattırılmıyor mu? TSK'ye karşı ABD, AB, Haçlı irtica, neoliberaler, II. Cumhuriyetçiler vs. bilumum Türkiye düşmanları tarafından durmaksızın saldırılıyor mu saldırılmıyor mu?

•Ekonomik alanda “beş kaldırma yoluyla beş yoksullaştırma”

—Gümrükleri kaldırma

—Paranın giriş-çıkışına denetimi kaldırma

—Tarıma destekleri kaldırma

—KİT'leri kaldırma

—Kamu hizmetini kaldırma (devleti küçültme)

Gümrük Birliği ile tıpkı 1838 Balta Limanı Antlaşması gibi, yurdumuz Batı'nın ya da gelişmiş ekonomilerin bir açık pazarı haline geldi mi gelmedi mi? Emperyalist örgütlerden olan İMF dayatmalarıyla özelleştirmelerle Cumhuriyetimizin dışından tırnağından artırarak yarattığı bütün işe yarar KİT'lerimiz yabancılara elden çıkarıldı mı çıkarılmadı mı? Kambiyo sistemi değiştirilerek Türk parası yurdundan sürgüne gönderildi mi gönderilmedi mi? Destek akçeleri kaldırılarak tarım ve hayvancılık çökertildi mi çökertilmedi mi?

•Kültürel alanda “iki yozlaştırma”

—Halkımızı “özellikle büyük kent merkezlerinde vatansızlaştırma”

—“Kent çevreleri ile taşrada etnik bölücülüğe ve tarikatlaştırmaya sürüklenme”

Türkiye bu programı uyguladığı sürece, Batı/Atlantik sistemi içinde kalmaya devam ettiği sürece bataкта debelenip, yavaş yavaş ve programlı bir şekilde dokuları ayrışarak parçalanıp ve halk yoksulluk ve yoksunluk içinde çırpınıp duracaktır.

Türkiye'nin kurtuluşunu gerçekleştirecek öncüyü Türk halkı inşa etmektedir: İP

Önceki makalemizde sevgili yurdumuzun hali perişanı, yani “manzara-i umumiyesi” tanımlanmış, somut durum saptaması yapılmıştı. Şimdi de başlığın yanıtına gelmek istiyoruz.

Büyük uygarlıklardan ve imparatorluklardan süzülüp gelen, son 150 yıllık Demokratik Devrimler tarihine dört devrim sığdırmış dünyada eşi benzeri çok az bulunan Türk halkının ve vatanımızın da emperyalizmin “beş yoksunlaştırma-beş yoksullaştırma-iki yozlaştırma” programına karşı kurtuluş programı vardır. Bu program, tarihsel olarak pratikte sınanmış çelik gibi bir programdır; Atatürk Devrimi'ni tamamlama programıdır. Türk halkının milli direniş programıdır.

Türkiye, 56 yıllık “küçük Amerika” sürecinde, 2007 yılıyla birlikte en kritik yılına girmektedir. Ekonomik, siyasal, askeri vb. bütün göstergeler, yurdumuzun bir yol ayrımına gelip dayandığını göstermektedir.

Bu koşullarda, büyük bunalımları büyük projeler çözebilir. Türkiye'nin büyük projesi Kemalist Devrimi tamamlama projesidir. Kemalist Devrimi tamamlama projesinin somut uygulama ve program ilkeleri aşağıda özetlendiğı gibi milli bir hükümet programı ilkeleridir. Bu ilkeler zemininde oluşturulacak bir antiemperyalist birleşik cephe önümüzdeki büyük krize verilecek en akılcı ve pratik yanıttır.

Nedir milli programın ilkeleri?

İlk önce Cumhuriyet Gazetesi okur sayfasında Almanya'da bir doktor tarafından gönderilip yayınlanan, sonra fotoşopla renklendirilerek ticarettde kullanılan, Çanakkale Savaşlarında uçak pilotu olan iki hava askerinin o içler acısı, yürek parçalayıcı, perişan halinde Düveli Muazzama'nın yenilmez sanılan savaş filusunu yenecek cevheri gören devrimci Mustafa Kemal bakışı ve tutumu, duruşu gerek Türk halkına.

•Siyasal alanda yapılması gerekenler

—Milli devletin yeniden kurulması (Türkiye Cumhuriyeti'nin yeniden inşası)

—Yeniden Atatürk'ün büyük millet projesine geri dönölmesi ("etnik gruplaşma, mezhepleşme ve tarikatlaşmaya son vererek milletin birleştirilmesi"); büyük millet milliyetçiliğı

—“Vatanın bütünleştirilmesi”, toprak bütünlüğünün teminat altına alınması, toplumsal dengemizi bozacak azınlık ayrıcalıklarının önünün alınması.

—“TSK'nin caydırıcı gücünün geliştirilmesi ve milli savunma sanayisinin ülke güvenliğı için yeterli hale getirilmesi”

•Toplumsal ve ekonomik alanda yapılması gerekenler

—Milli sanayinin, tarım ve ticaretin gümrüklerle korunması (Günümüz Balta Limanı Antlaşması olan Gümrük Birliğı'nden derhal ve tek taraflı bir kararla çıkılması)

—Paranın giriş-çıkışının kesin denetim altına alınması; eski kambiyo sistemine geri dönölmesi ve Türk parasının korunması yasasının, yeni koşullara göre yeniden düzenlenerek uygulanması

—Özelleştirmenin durdurulması; “özelleştirilen kilit kuruluşların kamulaştırılmasıyla kamu ekonomisinin (“kimsesizlerin kimsesi” ekonomisinin) yeniden yapılandırılması”

—Tarımın “ucuz (mazot-gübre-tarım ilacı-tohumluk-damızlık-tarım kredisi), tarım tekniğinin geliştirilmesi ve kooperatifleşme yoluyla desteklenmesi”; kısacası tarımın destek akçelerinin uygulanması ve koruma altına alınması

—Özelleştirilmelerle, sözleşmeli ve özel hizmet personeli yoluyla ortadan kaldırılmış olan “kamu hizmetinin yeniden kurumlaştırılması”; her yurttaşına parasız sağık hizmeti, sosyal güvenlik, iş güvenliğı, köy hizmetlerinin sağılanması

•Kültür ve eğitim alanında

—En temel devlet hizmetlerinden olan parasız eğitim.

Anaokulundan üniversitenin sonuna kadar parasız eğitimin gerçekleştirilmesi...

—Tevhidi Tedrisat Cumhuriyet Devrimi Kanunu’nun yeniden yaşama geçirilmesi.

“Özel eğitim kurumlarının ve tarikat eğitim kurumlarının kamulaştırılması yoluyla eğitim ve öğretimin yeniden birleştirilmesi...”

—Cumhuriyetin milli devrimci kültürünün yeniden hâkim hale getirilmesi; emperyalizmin yoz ve kozmopolit kültürünün yasaklanması

-“Vatanına bağlı, aydınlanmış, özgür bir toplum için Cumhuriyet Devrimi Kanunlarının kararlılıkla uygulanması...”

Ve bütün bu ilke ve programı uygulayacak öncü bir siyasal irade gerek.

Gazetede yazsaydım büyük olasılıkla engel olunacaktı. Burada bu siyasal irade konusunda gerçek inancımı da belirteyim:

O siyasal iradeyi de Türk halkı inşa etmektedir: İP

Aradan iki ay on gün geçti; ikinci dinsel bayram kapımızda...

Bütün halkımızın ve okuyucularımın bayramını en içten dileklerle kutlar; nice bayramlara ulaşmalarını temenni ederim.

Bu yıl Kurban Bayramının ayrı bir özelliği var. Zaman bağlamında bir başka önemli ve yaşamımızda belirleyici olayla çakışmakta: Yılbaşıyla...

Yani hem bayram kutlaması var; hem de nice yeni yıllara deme olanağı...

Ne güzel bir rastlantı!

Ramazan ile Kurban Bayramları arasında iki ay on gün fark vardır. Her yıl Ramazan Bayramı on gün önce gelir.

Bektaşî’ye sormuşlar:

—Ramazan ayı geldi gitti; acaba kendisini memnun edebildik mi?

Bektaşî’de yanıt hiç tereddütsüz hazır:

—Mübarek memnun olmasa, her yıl on gün önceden gelir mi hiç?

2006’yı 2007’ye devrederken daha işin başında “Ne güzel rastlantı!” diyoruz, ama ondan sonra 2007’nin katı ve kritik gerçekleri de başlıyor. Gerçekten 2007 yılı, girişindeki güzelliğinin yanında başka hiçbir yanı Türkiye ve Türk milleti için hiç de iç açıcı değil... Baykal’ın da dediği gibi, bir kere

2007 yılında, hele de bu sırayla yapılacak iki seçime Türkiye dayanamaz. Bu iki seçim ve kuzey Irak'taki kukla devletin resmen ilanı olayı birlikte Türkiye için 99 depreminden daha yıkıcı bir etki yapacaktır.

AZİZ DOSTLAR,

Bu bayramı milletimiz çok ağır ve vahim koşullarda kutlamaktadır.

Bunun çoğu kimse şimdilik fazlaca bilincinde değil. Çünkü henüz ele avuca sığacak denli somut ve fiili olaylar yok.

Yurdumuz üzerindeki eski Batı ütopyaları ve emelleri bütün ürkütücü tezahürleriyle yeniden depreşmiştir. ABD ve AB Türkiye'ye Kıbrıs'tan saldırmaktadır; AB eşiğinde parçalamaktadır; Gümrük Birliği'nde soyup soğana çevirmektedir; kuzey-Irak'tan açıkça tehdit etmekte ve BOP haritaları yayınlamaktadır.

Kısacası Türkiye ve dünya bir yüzyıl öncesinin vahşi koşullarına dönmüş, değişik görünüşler, koşullar ve ilişkiler zemininde yeniden bir 19 Mayıs, yeniden bir Samsun'a çıkış, müteakiben Sakarya Savaşı, Büyük Taarruz zamanı gibi gözüküyor. Yeniden Türklerin çılgınlaşacağı zamanları ve koşulları yaşamaktayız.

Böyle düşünmek işi abartmak mıdır acaba?

Türkiye'nin içeriden ve dışarıdan kuşatıldığı gayet açık seçik bir gerçek.

20–30 yıl öncesiyle mevcut koşullar ve durum karşılaştırılırsa çok somut farklar görüleceğine kuşku yoktur.

Ancak, Türk milleti müthiş ve büyük bir millettir. “Demokrasi tarihimiz” dediğimiz son 150 yıllık tarihimize baktığımız zaman o çılgın Türklerin o kısacık tarih durağına dört devrim sığdırdığını görürüz. Dünyanın neresinde böyle bir halk vardır?

Bu şoven bir söylem midir?

Yoksa haklı bir milli gurur mudur?

Milli tarih ile gururlanmak sadece burjuvaların hakkı mıdır?

Eğer “tek dişi kalmış canavar”, bütün “Soğuk Savaş” dönemi boyunca hayal ettiğine, içeriden de büyük yanılgılarla yapılan katkılar sayesinde, 1991 yılında kavuşunca, Yeni Dünya Düzeni için tarihte görülmemiş bir hunharlıkla saldırıya geçmesi yurdumuzu ve dünyayı bir yüzyıl öncesinin tarihsel, ekonomik, toplumsal ve siyasal koşullarına götürdüyse, o zaman milli yanıt da aynı olacaktır: Milli Kurtuluş Savaşı'nın pratikte sınanmış anayasal değerdeki taktikleri ve stratejileri... Türk milletinin kesin yanıtı Kemalist Devrimi tamamlamak olmalı ve olacaktır. Bu amaç uğruna bütün ulusalcıların

milli hükümet programı zemininde bir araya gelecekleri tarih durağında Kemalist Devrim tamamlanacaktır. Bu kaçınılmazdır. Son 150 yıla dört büyük devrim sığdırmış, her kritik durumda, her krizde bir devrim yapmış Türk milleti buna mecbur ve mahkûmdur.

İşte emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin kavrayamadığı tarihsel gerçek budur.

Sağlıcakla ve iyilikle kalınız.

Bayramlarımızı tam bağımsız Türkiye’de kutlayabilme umuduyla...

29 Aralık 2006

Irak’ın emperyalist işgali Türkiye’nin işgali demektir.

ABD’nin yeni Savunma Bakanı Gates, “BOP’a devam etmeliyiz; Irak’tan bugünkü aşamada çekilemeyiz” demiştir. Irak Cumhuriyeti’nin meşru devlet başkanı Saddam Hüseyin’in Bayram arifesinde idam edilmesi bu sözlerde anlam kazanmaktadır.

Amerika Körfez Savaşı ve Irak işgaliyle kendi iç savaşını Ortadoğu’nun üzerine yıkmıştır. Şimdi de BOP’taki mezarına gömülmek üzere baş aşağı giderken savaşa devam mecbur ve mahkûm oluşu onu yeni çılgınlıklara sürüklemektedir. Kutsal bayram arifesinde Müslümanlara meydan okurcasına Saddam’ın idamı işte bu bağlamda anlaşılmaktadır.

Türkiye’de halk Saddamcı, medya, iktidar ve muhalefet Amerikancı

Saddam Hüseyin “ülkesinin işgaline karşı çıkan Mazlum Milletlerin Arap kahramanı” ve şehidi olmuştur. Körfez savaşının arifesinden beri Amerikan’ın “Saddam’ın diktatörlüğü” propagandası beyinlere sinmiş olmasının etkisiyle Türkiye’de insanlar nasıl tavır alacaklarını bilemeyeşin tedirginliği içinde bocalamaktadır. Ama genelde bu aydın hastalığı olarak karşımıza çıkmaktadır. Ulusal Kanal’ın yayınlarına ve saptamalarına göre, başta Doğu ve Güneydoğu Anadolu’da yaşayan insanlarımız olmak üzere Türk halkının büyük çoğunluğu, bir kamuoyu araştırmasına göre yüzde 87’si Saddam’ın idamı konusunda büyük üzüntü içindedir. Amerikancı propaganda ve psikolojik savaşının etkisinde kalanlarla Amerikan görevlileri, iktidar sahipleriyle ele avuca sığacak tüm partiler dışında 72 milyon insan tek mili birden Saddam’ın idamından kederlenmiştir. Öyle ki, birçok örnekten sadece biri, Bitlis’in Hizan’ında kebabçılık yapan Ömer Gümüş, Saddam Hüseyin hayrına bedava yemek dağıtmış, yerel deyişle “yemek döktürmüş...”

Saddam Hüseyin, yiğit tutumu ve dik

Duruşuyla Ezilen Milletlerin gurur ve ilham kaynağı oldu

Ancak, bunun yanında Saddam’ın Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı mahkeme duruşmaları sırasında başlayan ve idam esnasında devam eden yiğitçe tutumları da, vatan uğruna evlatlarıyla beraber gözünü kırpmadan ölüme gidişleri de, emperyalizmle uzlaşmaz ve mücadeleci duruşları da bir o kadar gururlandırmıştır Ezilen Milletleri. Saddam Hüseyin başına çuvalı kabul etmedi, kendi cellâdına “korkma”masını söyledi. Pişman olup olmadığı soran cellâtlarına asla pişmanlık duymadığını belirterek “Kahrolsun Amerika ve işbirlikçileri” diye haykırdı. Saddam

Hüseyin'in, Temmuz 2003'den beri Ürdün'de sürgünde bulunan kızları Raghad ve Rana, babalarının boyun eğmez ve kahramanca tutum ve duruşu nedeniyle gurur duyduklarını açıklamıştır. (Gazeteler)

"Birlik Olun! Birlikten Ayrılmayın!"

Irak'ta zaten yenilmekte olan Buş ve savaş çetesi'nin yönetimindeki ABD, Irak'ta bölünmeye oynamaktadır. Varlığını bir Şii-Sünni çatışmasına bağlamış durumdadır. Ancak her zaman belirleyici olan emperyalizm olmamaktadır ve Irak'ta parçalanma bekleyenler hayal kırıklığına uğrayacaklardır. Irak'ta son zamanlardaki eylemler dikkate alınır, Irak direnişçileri arasında gitgide daha fazla eşgüdüm belirtilerine rastlanmaktadır. Bir merkezden denetim yapıldığı, strateji ve taktiklerin tek kurmaydan çıktığı izlenimi alınmaktadır. Bunun son belirtisi, Saddam'ın şehit edilmesinin üzerinden iki gün bile geçmeden partisi Baas'da liderlik sorununun derhal çözülmesidir. 2 Ocak 2007 günü Baas Partisi sitesinde yaptığı açıklamada, Saddam Hüseyin'in yerine (İzzet İbrahim) El Duri'nin Irak'ın yasal ve meşru devlet başkanı ve başkomutanı olduğu belirtildi. El Duri'nin ilk açıklaması da, birlik yönünde ve mezhep çatışmalarından uzak kalınması yönünde oldu. Saddam Hüseyin idam sehvasında ne demişti: "Birlik olun! Birlikten ayrılmayın!"

Irak'ın emperyalist işgali Türkiye'nin işgali demektir.

Bunu gelecekte, kuzey Irak'taki ikinci İsrail'in Güneydoğu'muza doğru genişlemeye başlayınca algılayacağız. Aydınlık'ın Ankara bürosunun araştırmasında demec vererek Ankara'daki üst düzey bir Arap diplomatın açıklamasında belirttiğine göre, İsrail'in Suriye sınırındaki faaliyetlerinin yoğunlaşmasının yaz başlarında bir operasyon olabileceği olasılığı dikkate alınır, bu saptama çok daha erken gerçekleşeceğine benzer. Zira ABD emperyalizmi Türkiye'yi hizaya getirmeden ne Suriye'ye, ne de İran'a yan bile bakamaz.

12.01.2007

Sineî millet tartışmaları vatan savunması hattında anlamlıdır.

Baykal'ın muhalefet sabıkaları

Ana Muhalefet Partisi lideri bir süredir Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanlığı adaylığı konusunda şiddetli bir muhalefet yürütmektedir. Mecliste, Grup toplantılarında ve medyadaki demeclerinde bağırıp çağırıyor. Sayın Erdoğan'ın neden cumhurbaşkanı olamayacağını ya da kimlerin cumhurbaşkanı olamayacağını sayıp döküyor. Sayıp döktüğü vasıflarla da başbakanı işaret etmektedir. Bütün stratejisini Başbakan'ın cumhurbaşkanı olamayacağı üzerine kurmuş durumda.

Ne kadar yanlış bir politik strateji!

Ana Muhalefet Partisi liderinin yanlış strateji ve taktikleri bununla bitmiyor ki! Şimdi, cumhurbaşkanı olamayacağını, olmaması gerektiğini bin bir dereden su getirerek sayıp döktüğü Sayın Tayyip Erdoğan'ı, yasaklıken ve bir hiçken yasakların cenderesinde kurtaran, milletvekili bile değilken Amerikan emperyalizminin emriyle Siirt seçimlerinde bir film çevrilmesine destek vererek milletvekili seçilmesini sağlayan ve sonra da başbakanlık yollarının taşlarını böylece kendi elleriyle döşeyen ve bu milletin başına onu bela eden Sayın Baykal değil mi? Esasen Atatürk'ün partisi olduğunu iddia eden

CHP'nin kim başkanı olamaz diye kampanya açılrsa sanırım Sayın Baykal'ın özelliklerinin sayılması gerekir.

Şimdi eğri oturup doğru konuşalım:

Eğer, Türkiye Cumhuriyeti Devleti kurumlarından birine, Cumhurbaşkanlığına aday olamayacak derecede sakıncalar taşıyan birisiyse Sayın Tayyip Erdoğan -ki bizce İmam Hatip kökenli zihniyetiyle öyledir- beş yıl önce karanlık noktaları bulunan bir seçimle olağanüstü bir şekilde gene Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin en önemli kurumlarından birine, TBMM'ne üye seçilmesini niye sağladınız? Öte yandan gene Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin sevk ve idaresinden sorumlu, yani gene en önemli kurumlarından biri olan Başbakanlığa giden yollarının taşlarını niçin kendi ellerinizle döşediniz? Bu ülkede cumhurbaşkanı olamayacak kişiler milletvekili de, başbakan da olmaması gerekmez mi Sayın Baykal? Çifte standartlar mı gidi son zamanlarda yasalarımıza yoksa?

Herkesi sersem âlemi kör sanma anlayışı bol olan Sayın Baykal'ın sabıkaları daha bununla bitmiyor sayın okuyucular...

Hasmını iska geçerek ringe yumulmuş boksör

Şimdi, Sayın Baykal'ın Sayın Erdoğan'ın cumhurbaşkanı olup olmaması konusunda bir boksör saldırganlığı ile ataklarını yapmaktadır. Bütün stratejisini de Başbakan'ın adaylığı üzerine kurmuş bulunmaktadır. Ya Sayın Erdoğan, hasmının bu derece gözü kara ve yanlış stratejili taarruzu karşısında yan çıkıverirse ne olacak o zaman? Sayın Baykal kendini ringin iplerine yumulmuş olarak bulmaz mı? Pekâlâ, Sayın Erdoğan zihniyeti zihniyetine uygun, tıyneti tıynetine uygun, kendi davasından, hatta belki Haçlı irtica konusunda kendisinden daha fanatik, daha Amerikancı müritler bulacaktır. Hikmetyar'ın dizi dibinden ve rahle-i tedrisinden yetişmiş ne mürteciler vardır piyasada daha!

Dış faktörü hesabetmeyen sinei millet tartışmaları

Öte yandan, sinei millet tartışması tutturmuşken ve bu tartışmadan kurtulmaya çalışırken, birdenbire Kanadoğlu'nun can simidi imdada yetişince uzunca bir süre de mecliste sinei millet tartışmasının peşine düştü Sayın Baykal... 367'yi bulmadan oturum yaparak seçim yapılırsa, doğrudan mahkemeye gideceğini bağılıyor ama Başbakan'ın bu sayıyı bulabileceğini düşünmüyor.

Ya bulursa?

Ve bulma olasılığı da öyle Kaf Dağı'nın arkasında değil!

İki partinin dışında kaç milletvekili var Meclis'te? 21 milletvekili ANAP, 9 bağımsız, 4 DYP'li milletvekilinin üçte birinin desteğini alma olasılığı çok güçlüdür. Sayılan milletvekillerinin yapıları incelendiğinde hala laiklikle sorunları olduğu, irticaya kol kanat germe konusundaki sağın eski arızasının izlerini hala kuvvetle taşıdıklarını göreceksiniz. Ve Sayın Baykal, sizin milletvekillerinin de geçmişte nereleri boyladıklarını unutmadık.

Bu yanlış politikalarla korkarım AKP'nin ekmeğine yağ sürülecek, Cumhurbaşkanlığı seçimini almanın yarattığı rüzgârlarla doldurduğu yelkenlerini şişirerek genel seçimlerde de gelip geçecek.

Vatan savunması hattından görülmeyen hiçbir faaliyet başarılı bir sonuca ulaşamaz, kitleleri uyutmaktan başka bir şeye hizmet etmez, havanda su dövmekten başka bir şey değildir.

Türkiye’de dış etkenin rolünü görmeden yapılan bütün ataklar panik atak olmaktan öteye geçemez. Ve sadece kitleleri kandırmak için işe yarar.

1 Ocak 2007

"Telekom vatandır satılamaz!"

Bu cumhuriyetin reflekslerine ne oldu dersiniz?

Haber-Sen, Telekom’un satışının, peşkeş çekilmesine karşı İdare Mahkemesi’ne dava açıyor. Çarpıcı açıklamaları:

“- 22 milyon sabit telefon kapasiteli;

— 19 milyon aktif sabit telefon/ 734 bin ADSL/ 250 bin TT Net/ 75 bin ankesörlü telefon/ 200 bin ATM abonesi/ 97 bin km fiber optik kablo hattı sahibi;

—Dünyanın 13. büyük şebekesine sahip bir kuruluş;

—Yılda yaklaşık 3 milyar dolar kar eden;

—4 yılda 21 milyar dolar katma değer yaratan;

—Sadece gayrimenkullerinin değeri 4 milyar dolar olan bir kurum... Cumhuriyet/

06–07.05

Müflis tüccarvari bu satışın perde arkasındaki gerçekler çok çarpıcı..

Eriñ Yeldan’ın araştırmasından okuyalım: (Cumhuriyet)

“Yeni emperyalizmin öncü kurumlar İMF ve Dünya Bankası’nın niyet mektupları ve yapısal koşullandırmalar acılığıyla yürüttükleri neoliberal saldırının Türkiye aleyhine yeni bir aşaması...” : Telekom satışı...

Kime peşkeş çekilmiş?..

Lübnanlı Suudi Oger, İtalyan Telekom Italia ve İngiliz BT Telconsut şirketlerinden oluşan bir konsorsiyuma...

Bu ÇUŞ, 6,5 milyar dolar karşılığı aldığı bu stratejik kurumumuzu ne yapa-cağı belli olmazken, borcunu devir gerçekleştikten sonra 1.6 milyar doları peşin, geri kalan 4 milyar doları da 4 yılda birer milyar dolarla ödeyecekmiş...

Yıllık karı 1,7 milyar dolar...

Hâlihazırda şirketin kasasında 2,2 katrilyon TL (milyar YTL) nakiti var...

Ohh!..Yeme de yanında yat!..Bu “Müslüman!” hükümet, Osmanlı vatan satıcılarını da geçti, be birader!..

N’apar yıllık karın %55’i? Yani ÇUŞ’ un hissesi nedir yıllık kardan? 1.210 mil-yar dolar..

Yani bizim yarattığımız değerın yıllık karından payına düşen miktarla yıllık borcunu ödeyip gidecek...

Var mı öyle yağma Hasan’ın böreği?..Benim tarih bilincimin gösterdiği kadarıyla bu ulus bunu sizin yanınıza bırakmaz..Satışını engelleyemezse, günün birinde mutlaka ama mutlaka hesabını sorar..

Daha bitmedi...

Acıtıcı gerçekler sürüyor...

“Kamu idaresinin bu satıştan net kaybı 2005 için yüz milyon dolar, 2006–2009 arasında ise asgari yedi yüz milyon dolardır. 2009 sonrasında da kamu maliyesinin kayıpları katlanarak artacaktır.”

“Türkiye’de kamu işletmeciliği (KİT sistemi) kamu maliyesine 2003 yılında 19,5 katrilyon TL, 2004’te de 20,4 katrilyon TL net faktör geliri aktarmıştır. Türk Telekom yılda yaklaşık 2,3 katrilyon TL’lik kar transferi ile bu toplamın yüzde 10’undan fazlasını sağlamaktadır.”

Ben sokaktaki yurttaşlarımızın:

“-Naha gözünüz kör olsun emi!” dediklerini duyar gibi oluyorum...

25 Eylül 2006

Fındık savaşları

Karadeniz Bölgesi ekonomisi

“fındık ve çay kıskacından kurtarılmalıdır.” (MÜSİAD)

Bu niyeti hangi aptal ya da dangalak yapıyor diye soruyorsunuz, demeye gerek bile yok, gözlerinizin şaşkınlıkla ve kuşkuyla açıldığını hayal edebiliyorum.

MÜSİAD kimdir, nedir, neyi savunur, herkes bilir...

Gerçekte Müslüman, resmîyette Müstakil Sanayici ve İşadamları Derneği’nin Trabzon’da toplanan Genel İdare Kurulu sonuç bildirisinde geçiyor bu ifadeler. Daha başka yaveler de var...

—“Karadeniz, fındık ve çaydan vazgeçmeli, turizme yönelmeli...”

—“Yöre halkının on yıllarca fındık ve çay gibi tek ürüne mahkûm olması, tarım için kısıtlı olan toprakların yanlış kullanımı ve küçük bireysel ticari işletmelerin sağlıklı oluşamamasından kaynaklanan Doğu Karadeniz Bölgesinin sosyo-ekonomik geri kalmışlığı, hem Trabzon’u hem de bölge illerini işsizlik ve göçle karşı karşıya bırakıyor.”

Şimdi, ilk aklımıza gelen MÜSİAD’ın hükümete yakınlığı...

Başbakan ve hükümet üreticiden korktuğundan kendi dillendiremediği gerçek niyetini MÜSİAD'ın ağzından dillendiriyor.

Önerilen ne?

Önerilen, turizmi geliştirme hedefiyle “kıskaç” olarak gördükleri fındık ve çay üretimini çökerterek ve tasfiye ederek Karadeniz’i yok etme, Karadeniz’den dış göçlerin ivmesini tarihinde görülmedik boyutlara çıkarma, Karadeniz yokluk ve yoksulluğunu yoğunlaştırma ve yaygınlaştırma, zaten sinirli olan Karadenizliyi iyice asabileştirme planıdır.

Bu görüşümüzü destekleyen bir başka çıkış da TZOB Başkanı Şemsi Bayraktar yaptı:

—8 Ağustos Fındık Zirvesi’nde alınan kararlar alivrecileri, ithalatçıları ve eski İtalya Başbakanı Berluskoni’yi memnun etti.

—8 milyon insanımızın ekmeğini Avrupalıya yedirtmeyeceğiz.

—Fındıkta Avrupalının bizi sömürmesine engel olacağız.

—Milli ürününü koruyamayan hükümet olur mu?

—Fındığımızı ucuza satmayacağız, ekmeğimizi Avrupalıya yedirmeyeceğiz.

Ülkesini ve insanını seven biri olarak sizler ne anlarsınız bu iddialı sözlerden?

Bir kere işin içinde halkın çıkarları değil, ticaret burjuvazisinin ve tefeci kan emicileriyle Avrupalı kapitalist-emperyalistlerin çıkarlarının ön planda olduğu behemehâl anlaşılıyor.

Bir yanda 8 milyon gibi devasa bir halk kitlesi, diğer yanda bir avuç yerli ve yabancı burjuva... Hele o alivreciler (yabancı tüccarla ön satış anlaşması yaparak fındığı satan tüccarların tüccarı! Meşhur Başdanışman Zapzu bunlardan biri.) toplam beş kişiymişler. Ve bu ülkenin Başbakanı (yoksa Sayın Perinçek’in deyişiyle BOP eşbaşkanı mı?) fındık zirvesi öncesinde ünlü danışmanı Zapsu’yla görüş alışverişi yapıyor. İşte bu durum “eşbaşkanlık” iddiasını doğrulamaktadır. Zira iktidara gelmesinde ya da iktidarda kalmasında halkın bir rolünü gören ya da düşünen bir Başbakan böyle davranamaz asla.

Bayraktar’ın “fındık zirvesi” kararlarından en çok memnun olanların arasında belirttiği Berluskoni’nin Karadeniz fındığıyla ne alakası varmış diyeceksiniz...

Ben de öyle dedim ve araştırdım. Meğer işin altında çapanoğlu varmış.

Bilindiği gibi, Berluskoni Başbakan Erdoğan’ın sevgili mahdumunun nikâh şahidi.

“N’olacakmış nikâh şahidi olmuşsa?” demeyin, zira onlar sadece derinlerde cereyan eden derin ilişkilerin su yüzüne yansıyan görüntüleridir.

İtalyan Ferraro dünyada en büyük fındık ithalatçısı bir firma. Yılda 80 bin ton fındık ithal ediyor.

Şimdi dikkat edin lütfen!

Ferraro'nun Türkiye distribütörü şu bizim bildiğimiz ünlü danışman Cüneyd Zapsu.

Şimdi anladınız mı Vehbi'nin kerrakesini!

İşte Çapanoğlu bu...

Bir başka çapanoğlu Berluskoni'ni de bu şirketin ortaklarından olduğu. (Aydınlık)

Fındık konusuna bir başka açıdan yaklaşan Fındık İhracatçıları Birliği eski Başkanı Lokman Kondakçı, "fındığın en büyük alıcısının, Avrupalı 8–10 ithalatçı firma (olduğunu), Türkiye'de de Avrupalı sanayicilere çalışan beş alivreci olduğunu" söylüyor.

Durumdan fındık ihracatçısı da tedirgin. (Aydınlık)

Böylece hükümetin temsilciliğini yaptığı toplum kesimleri iyice daralmıyor mu sizce? BEŞ ALİVRECİNİN TEMSİLCİSİ...

Aslında kitlelere yön verecek ve doğru çözümü gösterecek slogan tek:

"Fındıkta tekeliz, fiyatı biz belirleriz."

Ancak bunun için kitlelerin önce Ankara'da her türlü yabancı etkisinden uzaklaşmış halkçı-devletçi milli bir hükümet kurması gerekmektedir.

21.1.2006

Batılılaşmak mı Çağdaşlaşmak mı?

"Milli kültürümüzü çağdaş uygarlığın üstüne çıkaracağız."

Buradaki "muasır medeniyet" (çağdaş uygarlık) Batı uygarlığı değil mi? Mustafa Kemal'in bu değişimden alacağımız yön Batıcılık, Batılılaşmak (Garplılaşmak) değil midir?

Burada Mustafa Kemal ulusa milli hedefi gösterirken Batı'yı işaret etmemiş midir?

Onun yönettiği bağımsızlık meclisinin, yani Birinci Meclis'in kabul ettiği İstiklal Marşı "Korkma!" diye başlar. Nerden, neden korkmayacaksın? "Tek dişi kalmış canavar"dan. Nedir o "korku" denen duygu? Tanzimat'tan bu yana Türk insanında, daha doğrucası Türk aydınında bir Batı korkusu vardır. Bu korkuya özünde ve özellikle "kompleks" desek daha doğru olacak. Atatürk dönemi bu korkuda bir kesinti dönemi oluşturur ama İsmet Paşa ile birlikte bu süreç yeniden başlar; daha doğrucası küllerinden yeniden harlanır.

Batılılaşmak maymun gibi taklit etmektir; Batı'ya benzemeye çalışmaktır. Kendimizi Batılı gibi hissetmeye çabalamaktır. Batı kültürünü özümlemektir. Latin ve Yunan kültürünü, Frenk kültürünü içselleştirmektir.

Bizde esas sorun aydınla esasında. Halk kitleleri genelde geleneksel yaşam tarzlarından uzaklaşmıyor. Köylü köylülüğünü, işçi varoşlarda gene köyden getirdiği geleneksel yaşam tarzını sürdürüyor. Sürdürmek zorunda. Aydınımıza bakıyor, kendine benzemiyor her şeyiyle; yaşam tarzıyla,

kültürüyle, konuşmasıyla, giyimiyle vs. Kendi yarattığı değerlerin rantıyla besleniyor ama ondan fersah fersah uzaklarda duruyor. Batı kültürüyle yetiştikçe bireycileşmesi artıyor. Bireyselleşme derinleş-tikçe yabancılaşma, halkına yabancılaşma derinleşiyor. Böylece aydınla halk birbirinden kopuyor. Aydın halkından nefret et-meye başlıyor; “adam olmaz bu halk!”, “bununla bir yere varılmaz!” teranelerini uydurmaya başlıyor. Halk kitleleri ise aydınımıza iyi gözle bakmaz. Ona yabancı bir millettenmiş gibi, yabansı yabansı uzaktan bakar. Ona neler dediğini hepimiz çok iyi biliyoruz. O Yakup Kadri’nin “yaban”ıdır.

Aydın n’apsın? İdeolojik gıdasını, eğitimi, kültürünü hep Batı’dan alırsa yapabileceği bir şey yok tabii ki!

Mustafa Kemal de böyle bir süreç yoktur, yaşanmamıştır. Çağdaşlaşmak Batılılaşmak değildir. Kavramların özünü iyi ve doğru yakalamak gerek. Çağdaş uygarlık derken Mustafa Kemal, şu gördüğümüz Batı uygarlığını ya da insanlık tarihinin ilk Milli Kurtuluş Savaşını vererek yendiği, altettiği Batı’yı kastetmemiştir. Oraya benzemeyi hedef göstermiş olsaydı milletine, o zaman onca insanın kanını niçin akıttı? Batı gelmiş İstanbul’a kurulmuştu zaten. Biz onlara gideceğimize onlar bize gelmişti. Ne güzel halvet olurduk, Anadolu’ya geçip de onca meşakkati çekmenin âlemi var mıydı?

Hayır, çağdaşlaşmak (muasırlaşmak) bu değildir! Batı’nın burjuva demokratik devrimleriyle yaratılmış bilim, devrimci ve demokratik kültür ve kurumlarını hedeflemektedir Mustafa Kemal. Ayrıca onların da kaba ve ilkel bir taklidini değil, kendi öz milli kültürümüzle ve akılcı bir yöntemle sentezi, imbibkten süzölmeyi amaçlamıştır. Mustafa Kemal, Avrupamerkezci kültür ve anlayışlara temelden karşıdır. O sadece “Doğu’dan gelen et-kilerden” değil, “Batı’dan gelen etkilerden” de bahseder. O her alanda, ekonomide, kültürde, adliyede, politikada vs. toplumun bütün alanlarında bağımsızlıktan, yani “istiklali tam”dan, tam bağımsızlıktan yanadır. Hedef ve amacı herdaim bu olmuştur. Herhangi bir alanda, özellikle de siyasal bağımsızlık konusunda hedef alındı mı, çizmelerini getirtir, “bana çizmelerini giydirtmeyin!” diye ihtar ederdi.

Baticılık da bağımsızlıktan ödünler vardır. Baticılık da boğulma vardır. Baticılık da kör çıkmazlarda debelenmek, lime lime parçalanmak vardır. ABD’nin BOP haritalarını, Süleymaniye’de askerimizin başına çuval geçirilmesini sineye çekmek, AB komiserlerinin yurdumuzun iç işlerine müdahalesini, her birinin birer sömürge valisi edalarını sindirmek vardır.

Çağdaşlaşmak yolunda canlı bir yaşam vardır; bağımsızlık, özgürlük, başı dik durma, kendine güven vardır. Çağdaşlaşmak yükselen uygarlık, yani Avrasya demektir. Ve Türkiye’nin dokularında daha çok Avrasya vardır.

Ve epeydir, Türkiye’nin yönünü yavaş yavaş Avrasya’ya döndürdüğünü Batı bile keşfetmiştir.

10 Ağustos 2006

Yeni ABD taktiği: Bölgesel savaş...

ABD, bölgeyi İran’a saldırarak ateşe atacak.

Yeni ABD taktiği: Bölgesel savaş

Buş yeni Irak stratejisini açıkladı ama...

ABD emperyalizmi kaçınılmaz yenilgisine doğru koşmaktadır. Afganistan'da istediğini elde edemedi. Irak'ta ve Lübnan'da başarılı olamadıklarını bizzat kendileri ifade etmektedirler. Sadece Lübnan'da, küçük bir mahalli örgüt diye küçümsedikleri Lübnan Hizbullah'ı ve lideri Nasrallah'ın önünde bozguna uğradılar.

Ancak tarihte görülmüş çöküşe giden her imparatorluk gibi ABD emperyalizmi de aynı kaderi paylaşacaktır. Çırpına çırpına, sağa sola deli danalar gibi umutsuz saldırılar düzenleye düzenleye yok olup gidecektir. Dış ticaret ve cari açığı bir trilyon doları bulan dünyanın en borçlu ülkesinin kaderi başka türlü de olamaz zaten. Bugün için ABD emperyalizminin ipleri Avrasya'nın ve dünya ekonomisinin yükselen yeni ve dinamik aktörlerinin elinde bulunmaktadır. Şimdi her ülke kuyruğa girmiş gibi bir şey... Petrol üreten ülkeler özellikle petrolü dolar üzerinden değil, Euro üzerinden işleme tabi tutma düşüncesi ve atılımı içindedirler. Bu yola önce Saddam Hüseyin önderliğindeki Irak girmişti. Saddam Hüseyin'in esas ve bütün suçu, "kitle imha silahları üretme" değil, birçok devlete parçalanmış, bölünmüş Arap milletini birleştirme ve Irak petrollerini kendi kuracağı borsada Euro üzerinden pazara sürmektir. "Kitle imha silahları üretme vs." gibi ithamlar esasen uluslar arası ve emperyalist bir yalandı; bir Amerikan yalanıydı. Bu yola sonra Rusya, sonra İran girdi. Amerikan emperyalistleri şimdi de İran'a saldırganlaşmaya başladılar. İran'a yönelik uluslar arası Amerikan yalanı herkesin bildiği gibi nükleer silah üretme çabalarıdır. Oysa sadece İran değil, nükleer enerji konusunda çalışma yapan sadece İran değil, Kuzey-Kore gibi başka ülkeler de var. Ama sadece İran üzerinde cadı kazanı kaynatılmaktadır. Niçin? Çünkü İran Irak gibi kendi milli ürünü olan petrolün borsasını kurup dolar değil ama Euro üzerinden satma kararı almıştır. Dolar emperyalizminin uluslar arası diktatörlülüğüne meydan okumuştur. Yani var olmak ya da olmamak... Bütün mesele bu...

ABD Haçlı saldırganlığı Irak'ta yenilmektedir, ancak bir bakıma da Irak'a mecbur ve mahkûmdur. Ben söylemiyorum bunu... Kendi Dışişleri Bakanı ile Savunma Bakanı söylemektedir. Hem de nerede? Senato Dış ilişkiler Komitesi önünde... Eğer Amerika Irak'tan şimdi çıkarsa, Ortadoğu'nun içine yıktığı kendi iç savaşına sahip çıkacak ve kendi ülkesine taşıyacaktır. Yani ne olacaktır? Başta Çin olmak üzere birçok Avrasya ülkesi merkez bankaları döviz pozisyonu değişikliğine gidecekler, ellerindeki dolarları Euro ile değiştirecekler. Böylece dünyada dolaşımda bulunan trilyonlarca dolar alelade birer kâğıt parçası haline gelecektir. Ve Amerikan toplumu birbirine girecek, Amerikan ekonomisi tepetaklak gidecektir. İşte ABD şimdi deli danalar gibi sağa sola saldırıp durmasının esas nedeni bu önlenemez çöküşü ve kaçınılmaz felaketini önlemeye çalışmaktır.

Bu bağlamda Vaşington'daki savaş çetesi Irak'taki kaçınılmaz çöküşünü önlemek amacıyla yeni bir taktik değişikliğe gitmiştir. Ancak yeni Irak taktiği öncekinden farklı olmamıştır, yine savaş olarak ortaya çıkmıştır. Bir farkı var: Bu kez nihai hedef olarak bölgesel savaşı göze almış olarak gelmektedir. 11 Ocak 2007'de yayımlanan, yirmi bini aşkın yeni askerle takviyeyi de içeren "Irak'ta ileriye doğru yeni yol" dedikleri yeni Irak taktiği, Irak stratejisinin "bölgesel bir yaklaşım" üzerine yerleştirileceğini içermektedir. Burada "bölgesel yaklaşım" denen oldu, PKK sorununun Barzani'yle birlikte çözümünün dayatılması anlamına gelmektedir. Önce sorunun çözümü böyle dayatılacak; Irak'taki Sünnilerin hamiliği, koruyuculuğu kabul ettirilecek, dolayısıyla Türkiye'nin, Irak Şii güçlerinin koruyuculuğunu üstlenmiş olan İran'la karşı karşıya gelmesi sağlanacak. Ve buradan hoop bölgesel savaşa sıçrama...

Burada yeni açılımın farklı bir boyutundan da bahsetmek gerekli...

Buş, Kürtlere yaptığı hizmetlerin karşılığını da, kuzey Irak'taki kukla devletin diyetini de talep etmektedir bu yeni açılımda. Talabani ve Barzani'ye dedi ki, "Bağdat'ta Şii lider Sadr'ın Mehdi Ordusu'nun karşısında peşmergelerinizi konuşlandırmaya karar verdim." Bir iki mırın kırın edildi ama bu arada Türkiye'nin Kuzey Irak'a girip girememesi konusunda biraz işi serbest bırakır gözükmeye Cuma gününden itibaren Kürt peşmerge tugayları sevkedilmeye başlandı.

Aslında birileri Kürt liderlere, -liderden çok- aşiret şeflerine Kaçaznuni'nin "Taşnaksutyun'un yapacağı bir şey yoktu!" adlı kitabını okumasını önerse iyi olacak! Emperyalistler geçmişte "Denizden Denize Büyük Ermenistan!" sloganı arkasında ermeni milletini kullanarak bir limon gibi sıkıp suyunu çıkardıktan sonra tarihin çöplüğüne atıverdiğini, şimdi aynı topraklarda bu kez de Kürtleri kullanmakta olduğunu kavraması sağlanırdı hiç olmazsa!

Buş yeni Irak stratejisini açıkladı

Irak'a 21 bin 500 yeni asker göndermek; Irak'taki şiddet olaylarını gerçekleştiren aşırıları İran ve Suriye'nin desteklediğini ileri sürerek bu ülkeleri açıktan tehdit etmek...

Evet, Buş ülkesini de, dünyayı da ateşe atmaya yemin etmiş...

Hayır! Şöyle söylense daha doğru olacak: Buş, uzak bir yıldızdan gelen emirde belirtildiği gibi dünyayı yakmaya kesin kararlı...

Amerikalı Independent Gazetesi: "Buş, çılgınlık yürüyüşüne devam kararı aldı..."

Amerikalı New York Time gazetesi: "Çatışma riskli bir karar..."

İngiliz Guardian Gazetesi: "Buş'un ki hayal..."

İngiliz Telgraph Gazetesi: "Buş kumar oynuyor..."

Başka söze gerek var mı aslında?

2007-01-26

Hırant Dink'ten Nemalananlar

Ve Hükümetin Aczi

Cenaze merasiminde vatan ve vatanda birliğin en önde gelen sembolü Türk bayrakları neredeydi?

Dink'in katledilmesi başlı başına Türkiye düşmanı, Türk düşmanı bir olay...

Bir "BOP cinayeti"dir.

Türkiye'nin destabilizasyonu, yurdumuzun istikrarsızlaştırılması ve parçalanması amacına yöneliktir.

Ancak, cenaze merasiminden anladığımız bir şey daha var ki; reklâmda denildiği gibi, "kontROLSÜZ güç, güç değildir." Bu olay göstermiştir ki, ülkede yükselen dip dalgası, ulusalcı ve demokratik muhalefet

Doğru Dürüst Haber

eğer bir kurmay önderliğinde değilse, bizzat muhalefetin temel hedefi tarafından yönlendirilebilir ve zararlı amaçlar için kullanılabilir.

Cenazeye katılan duyguları sömürülmüş binlerce yurttaş, sıradan birçok kişi “Hepimiz Ermeni’yiz!”, “Hepimiz Hırant Dink’iz!” diye nasıl bağırıldı; ellerinde pankart taşıttırıldı. Korteje katılan binlerce yurttaşın hepsine de Türkiye düşmanı cephe görevlisi diyemeyiz herhalde. Öyle görevli bir avuç kişidir. Kalabalığın büyük çoğunluğu kandırılmış, duyguları istismar edilmiş, yalan dolanla yönlendirilmiş yurttaşlardır. Ama aşağılık kompleksini, kendi kendine eziyet etmekten zevk alan mazoşizmi de göz ardı etmemek gerek.

Hırant Dink’in bir insan olarak öldürülmesindeki elemi, hüznü ve acıyı anlamamak olanaksız. Ancak, “Hepimiz Hırant Dink’iz!”, “Hepimiz Ermeni’yiz!” sloganını anlamak da olanaksız... İşte burada bilinçli bilinçsiz Türkiye düşmanlığı buram buram tütüyor. Türkiye’deki Kemalist Devrim tarafından başlatılmış büyük millet projesine, ulus-devlet sürecine, milletleşme olayına darbe vuran emperyalist girişimlerin görevli ya da bilinçsiz etkileri görülmektedir.

Öte yandan bu kadar vatanını seven birinin cenaze merasiminde vatan ve birliğin en başta gelen sembolü olan Türk bayrakları neredeydi? Ulusal Kanal ekranlarına yansıyan sahnelere göre, merasime gelen elleri bayraklı kişiler kovulmuştur.

Bütün bu işlerde iktidar sahiplerinin aczini görmemek mümkün değil...

Ben diyorum ki;

—Ben Fatih Özcan’ım!

—Ben Türkiye Cumhuriyeti yurttaşı bir Türk’üm!

Batı’dan bilumum Türkiye ve Türk düşmanları toplandı İstanbul’a, Ermeni diasporasının 19. yüzyıldan kalma elleri kanlı çetelerinden tutun da, gece düşlerinde bile Türkiye’yi parçalama planları yapan AB temsilcilerine varana kadar... Polis kayıtlarına göre 15–20 bin, Cumhuriyet Gazetesine göre 25 bin, AB ve Amerikan muhipleri mütareke basınına göre yüz binlerce, ATV ve Milliyet’e göre 250 bin kişilik o kalabalığın içinde bu iç ve dış emperyalizm görevlileri çok küçük bir azınlığı oluşturmaktadır. Ancak büyük çoğunluğun bilinçsizliğinde ezikliği, aşağılık kompleksini, biraz da öz-eziyetçi mazoşizmi görmek gerek...

Bu cinayetin arkasındaki güç pişmiş kelle gibi sırtıp durduğu halde, yıllarca Türkiye’de böyle siyasal cinayetler işleme tekelinin Amerikan derin devletine bağlı Süper NATO’ya ait olduğunu sağır sultan bile duyup öğrendiği halde, bizim mütareke basını Dink cinayetine perde gerisinde ulusalcılığı, milliyetçiliği bulmak ferasetini göstermektedir.

Mesrob Mutaşyan diyor ki; “bu düşmanlık ders kitaplarından çıkartılmalı.” Evet, buyurun bakalım cenaze namazına! Bizim ders kitaplarında, 25 yıllık Tarih ve Sosyal Bilgiler öğretmenliği yaptım, böyle

bir düşmanlık, yani Ermeni düşmanlığı yapıldığını görmedim. Ama diasporanın yıllardır Batı başkentlerinde canhıraş çalışarak yarattığı sözde Ermeni soykırımı yasaları ve tasarıları başlı başına Türk düşmanlığı değil de nedir? Değer Erbora adlı arkadaştan bana gelen bir iletiden öğrendiğime göre, gerçek düşmanlık, ABD'nin Fresno kentinde, sözde "Ermeni ulusal kahramanı" olarak anılan Talat Paşa'nın katili Soghomon Teherian'ın anısına dikilmiş bulunan anıttır.

Ya Ermeni katillerin katlettiği Türk diplomatlara ne demeli?

Los Angeles Başkonsolosumuz Mehmet Baydar ve Muavin Konsolos Bahadır Demir... Viyana Büyükelçimiz Daniş Tunalıgil...

Paris büyükelçimiz İsmail Erez...

Lahey büyükelçimizin oğlu Ahmet Benler...

Paris büyükelçiliğimiz Turizm ve Tanıtma Müşaviri Yılmaz Çolpan...

Atina Büyükelçiliğimiz İdare Ataşesi Galip Özmen ile kızı Neslihan Özmen...

Sydney Başkonsolosumuz Şarık Arıyak...

Los Angeles başkonsolosumuz Kemal Arıkan...

Boston fahri başkonsolosumuz Orhan Gündüz...

Belgrat büyükelçimiz Galip Balkar...

Ve daha niceleri...

Bunlar da, tek suçları Türk diplomatı olduğundan eli kanlı Ermeni teröristlerce katledildiler; hiçbiri de ben şucuydum, ben bucuydum diye duygu sömürüsü yaparak ortalığı toza dumana bürümediler. Hiç kimse bu şehirlerimizin cenaze merasimlerinde televizyondaki yaşlı nine gibi, "Ben bugün Hırant Dink'im!" diyerek yerlerde sürünürcesine salya sümük ağlamadı.

Gerçekten zordur, katlanılması... Ailesine, eşine ve kızına Tanrı sabır versin. Ateş düştüğü yeri yakar. Bizim dememiz, Türkiye düşmanı görevlilere, mütareke basınına; sitemimiz de bilinçsizce düşman cepheye hizmet edenlere...

26 Ocak 2007

Bu ülke kaç Hırant Dink görmüştür?

Soykırım yasalarını çıkaran emperyalistlerin "Bakın İşte Türkler!" propagandası, sözde soykırım yasalarının kurşunlu gerekçesi (Aptulika)

Uğur Mumcu'lardan Hırant Dink'e uzanan tabloda kaç tane faili meçhul diye ifade edilen ama gerçekte analiz yapma becerisi olanlarca Amerikan derin devletine bağlı Süper NATO suikastlarından biri olduğu açık olan kaç olay cereyan etmiştir?

Gazeteleri taradım. Hepsinde aşağı yukarı hedef iyi saptanmış...

Demeçleri inceledim. Baykal'dan Arınç'a, Tayyip'ten Sezer'e, Dışişlerinden Aksu'ya tüm ricalin salya sümük gözyaşları arasında hedefin Türkiye olduğu gerçeğini saptamaları iyiye mi işaret!...

Hepsi de hedefi tam göbeğinden yakalamışlar...

Ancak müsebbibin saptanmasına gelince orası karanlıkta kalmaktadır.

Tercüman Gazetesi'nin haber ve yorumu diğerlerinden biraz daha değişik ve gerçeğe daha yakın... "Ülkeyi kaosa sürüklemek, Kerkük'ten, Kıbrıs'tan kopartmak, Ankara'yı yeni tavize zorlamak isteyen karanlık eller diasporaya kafa tutan Hrant Dink'e 4 kurşun sıktı."

Türkiye'ye açıkça belirtiyorlar; Kerkük referandumuna maydanoz olma, biz de soykırım yasasını yasalaştırmayalım!

Gene Tercüman'dan Behiç Kılıç'ın bir yorumu var, birçok aydına bedel:

"ABD Kongresi 'Ermeni soykırımı' başlığı altında Türkiye'ye yeni bir güçlü dayatmayı gerçekleştirmek üzere iken Hrant Dink kurşunlanıyor... Kongrenin 'Soykırım kararı' alması önünde bazı engeller vardı... Kongre bu kararı kesinleştirmemişti... Artık 'karar' önündeki engel kalkmış gibi!.. Bu durum 'diaspora'nın beklediği sonuçtur.

Bu kadar da değil!..

Neden 'hedef' seçildiği çok iyi bir mercek altına alındığında çok 'derin yorum ve ilişki'lere ulaşılabilir... Bu 'derinlikler' de onun çevresindekiler bilerek saptırmalarındaki gibi 'iç derin' değil, kesinlikle Batı'ya doğru derinliklerdir...

Hırant Dink, Türkiye üzerine oyunlar kapsamında bilerek öne çıkarılmış bir tiptemeydi.. Kendisi belki farkında bile olmadan 'çok yüzlü' bir oyunun başrollerinden birine oturtulmuştu... Gene çok bilinçli bir şekilde bir 'hedef' haline getirilmişti... Gene çok bilinçli bir şekilde 'onu hedefe alacak' bir oluşumun da varlığı sağlanmıştı...

Bu arada;

Hrant Dink'in 'Türklüğe hakaret' kapsamında karşısına dikilen grupların onun canını alacak şekilde bir tevessül içerisinde bulunacağını varsaymak, olaya böyle yaklaşmak, meseleyi 'örtbas' etmekle eşdeğerlidir..." (20 Ocak 2007)

Yeniçağ Gazetesi yorumu da buna yakın:

"Gazeteci Hırant Dink, ABD'nin sözde Ermeni soykırımı tasarısını yeniden gündeme getirdiği sırada menfur bir suikasta kurban gitti." (20 Ocak 2007)

Göbek bağı olmayanlar gerçeği tam isabetle yakalayabilmektedirler. Bunlarda biri olan Saadet Partisi Genel Başkan Yardımcısı Şevket Kazan ise, "Gerek Trabzon'daki gerekse Şişli'deki cinayetlerde tetiği çeken çocuklardır ama tetiği çektiren CIA ve MOSSAD'dır" dedi.

Türkiye'ye BOP'ta "piyon rolü" yüklenen ve 15 Eylül 2005 günü Uluslararası İlişkiler Komitesi'nde kabul edilen 'Ermeni Soykırımını Tanıma Kararı'nın ABD Temsilciler Meclisi gündemine gelmesinin bir sonucudur Dink'in katledilmesi. Şimdi daha kritik bir sürece girmiştir soykırım sorunu ABD ve Avrupa başkentlerinde. "İşte bakın, Türkiye Ermeni katletmeye devam etmektedir!" yaygarası koparacaklardır. Talat paşa Komitesi'nin Lozan ve Berlin, İsviçre atılımlarının yarattığı süreçte de bir duraklama olacaktır. Son dönemde eli güçlenen Türkiye ve milli güçlerinin durumunda belli bir aşınma olacaktır. Türkiye düşmanları gerekçe kazanmışlardır.

Esasen Dink katliamında Türkiye düşmanlığı sırtmaktadır. Yukarıda belirttiğimiz tüm demeçlerde katliamın bu yanı esasen herkes tarafından saptanmaktadır. Kendisine Türk diyen hiç kimse bu işi gerçekleştiremez. Bir yurttaşının can güvenliği sorumluluğunu üstlenmiş TC Devleti bunun gereğini yerine getirememiştir.

Dink cinayeti, Türkiye'yi bölme hedefine yöneliktir. Amerikan Temsilciler Meclisi'ne gelen Ermeni soykırımı Yasa Tasarısı'yla Kerkük sorunu, Kuzey Irak kukla Kürt Devleti sorunu boyutları olan bir katliamdır. Türkiye'ye diz çökertme operasyonudur. Kim işlerse işlesin bu amaca hizmet eden bir siyasal cinayettir.

ABD emperyalizminin yeni Irak ve Ortadoğu stratejisinin açılımları birer birer ortaya saçılmaktadır. Daha büyük çılgınlıklar beklemek hayalcilik değildir. Derhal ve behemehâl ABD ve AB emperyalizminden bağımsız milli hükümet kurulmalıdır.

BOP Küreselleşmenin Ortadoğu ayağıdır

Olmert'in hayali, "savaşma yeteneği olan bir barış gücü"dür

Ortadoğu'nun yeniden şekillendirilmesi anlamına gelen BOP süreci hızla devam ediyor. Dünyanın sütlü kahvesi, "en büyük terörist" başı Buş'un Kondi'si, geçenlerde demedi miydi, "Ortadoğu'nun sınırlarının yeniden çizilmesinin zamanının geldiğini!..." İşte o iş tutulmuş İsrail aracılığıyla. Ve İsrail'in savaş sonunda bir daha Hizbullah tehdidiyle karşılaşmayacak koşulların yaratılması gerektiğini, buna da az bir zamanın kaldığını, savaşın sonunda Hizbullah'ın bir daha İsrail'e saldırmazdan önce "üç kez, dört kez düşünecek" koşulların yaratılacağını, 'Saldırının ölümcüllüğünün İsrail'e saldırma planı olan her ulusun belleğine yazılacağını', bir milyon göçmenle Hizbullah'ın kitle temelini ve güç kaynağı nüfusunu göç ettirildiğini belirten Olmert, bu sözleriyle "etnik temizlik" yaptıklarını da itiraf etmiş oldu. Tasarlanan barış gücünün niteliği konusunda Afganistan'daki ABD önderliğinde hazırlanan Afgan Barış Gücü'nü işaret etti. Aynen onun gibi olmasını, yani savaşma yeteneği olan bir güç oluşturulmasını istedi. Bu da gösteriyor ki, Türkiye'nin Ortadoğu bataklığına, Lübnan ateşine çekilme planlarının yapıldığı koşullarda Lübnan Barış Gücü konuşlandığı alanlarda aynı zamanda savaşacaktır.

Bir başka Avrupa lideri, İtalya Dışışleri Bakanı Maksimo D'Alema, La Stampa gazetesine verdiği bir demeçte, Lübnan krizinin gitgide Irak krizine benzemeye başladığı uyarısında bulundu ve Lübnan'a İsrail'e karşı savaşmak için yabancı gönüllüler gelmeye başladığını ve bunun Lübnan Barış Gücünde görev alacak askerler için riziko oluşturduğunu ekledi. Buradan da, Lübnan'a asker gönderilmesinin olası risklerini düşünerek karşı çıkan askerlerin ve Cumhurbaşkanı'nın ve Türkiye'nin Ortadoğu jandarmalığına soyunmaması gerektiğini belirten çevrelerin haklılığının boyutunu çıkarmaktayız.

Ve bugünlerde bir şey daha öğreniyoruz. Malezya'nın baş-kenti Kuala Lumpur'da, "ABD kızar" korkusuyla hiçbir Arap li-derin katılmadığı İslam Konferansı Örgütü (İKÖ) toplantısına katılan Başbakan Tayip, "orantısız güç kullanılmasıyla kadın ve çocukların öldüğünü" belirtmiş. Devamla "bu savaşın galibinin olmayacağı"nı, bir "medeniyetler çatışması potansiyeli" taşıdığını, yani küreselleşebileceğini buyurmuş. Ayrıca, aman duymasın Sam, pardon Buş amca, "Bugün dokunulmayanlar, yarın bana dokunulmayacak rehaveti içine girmesinler, yarın onlara da dokunulabilir" deyivermiş. Aslında bizim Başbakan, kendi çevresinde bulunduğu, Batı'dan, hele Amerika'dan uzakta durduğu zamanlarda güzel, hoş ve doğru konuşuyor vesselam!.. Ahmedinejat kadar cesur oluyor. İKÖ toplantısında ne demiş İran Cumhurbaşkanı: "Krizin gerçek çözümü İsrail'in yok edilmesidir."

Her gün yeni gelişmelere ve yeni haberlere gebe olan İsrail'in Lübnan'a ve Hizbullah'a saldırısının yarattığı koşullarda yeni haberler akıp duruyor.

Fransız Le Figaro gazetesi, Türk Genelkurmayı'nın Roma Konferansı'nda gündeme gelen Lübnan Barış Gücü'ne Türkiye'nin asker katkısının 750–1000 arasında değişebileceği üzerinde çalışma yaptığını iddia eden bir haber geçti bugün de.

Sıcak bir yaz geçeceğe benzer meteorolojiye göre. Politika dünyasının da sıcak geçeceği bütün gelişmelerden belli...

22.01.2007

Türkiye'nin çıkmazı aynı zamanda çıkış yolunu da gösteriyor.

Türkiye'nin çıkmazı

Dünya jandarması, dünyanın en büyük faşist teröristi Buş'un ordu gazetesinde bir kalem hareketiyle Türkiye'nin doğu bölgesi, yani yurdumuzun beşte biri, Hakkâri'den Karadeniz'e kadar olan alan Kuzey Irak'taki fesat yuvası kukla devlete dâhil edilivermiş...

Ne yapmış Ralf?

Uzun yıllar Lozan'ı inatla tanımayan ve Sevr'i özleyen devletin duygularına tercüman olmuş. Kuzey Irak'taki kukla Kürt devletini Karadeniz'e kadar kâğıt üstünde genişletivermiş. Aslında bunu Kondi'nin Apo'su tam da Amerika'dayken yapmış. Bir yanıla tam bir emperyalist küstahlığı... Öte yan-dan sınırlarını değiştirmek istediği ülkenin Dışışleri Bakanı yanı başında... Tepkisizlik rahatlığı var.

Ama BOP görevlisi değil de gerçekten Türkiye Cumhuriyeti Devleti Dışişleri Bakanı olmuş olsa Gül, Beyaz Sarayı onların başına yıkardı.

Parçalanmış Türkiye haritası Cumhuriyet gazetesinde günlerce yayınlandı ve işlendi. Ardından birkaç güncel gazetede yankı yaptı. Büyük medyada böyle şeyler ilgi görmez bildiğiniz gibi... Bu da bir şey diyeceksiniz, ama 15–20 yıldır Aydınlık'ta devrimciler bu uyarıyı hep yapıp duruyor be kardeşim! Cumhuriyet gazetesinin yaptığı yeni bir keşif değil ki! Hem bu kadar işlendi gazetede bu konu, ben hiçbir yerinde çözüm önerisi göremedim. Bir kez de kitlelere dönüp:

—Türkiye'nin parçalanma ve bölünmeden kurtuluşunun yolu AB kapısından uzaklaşmak, ABD denetiminden çıkmaktadır, dediğini okumadım.

Evet, soruyorum:

ABD ve AB niyetlerini gizlemiyor; açıkça koymuş. BOP'u gizlisi saklısı olmadan dobra dobra ilan ettiler. Tayyip Erdoğan da "Diyarbakır'ı BOP içinde yıldız yapacağız." Diye açık açık ilan etti; BOP içinde Barzani, Karzai, Talabani ile yarışarcasına "eşbaşkanlık" statüsü için yarışa girdiğini de açıkça ilan etti. Şimdi bu koşullarda Türkiye'nin güvenliğini nasıl savunacaksın sen?

Bir yandan BOP içinde görev alacaksın, beri yandan Türkiye'nin güvenliğini sağlamaya çalışacaksın, PKK terörünü bitireceksin. En olmayacak iş, işte budur bölgemizde ve Türkiye'de. Hem bu halkı ahmak yerine koymaktır aynı zamanda. Bu tavrı halk da anlamaya başladı son zamanlarda. İnönü stadyumunda Büyükanıt'ın alkışlanması, Tayyip'in ve bakanlarının yuhalanması ve ısıklanması, İzmir'in Ulucak beldesinde şehit Jandarma Komando Er Mustafa Akmansoy'un cenaze töreninde İçişleri Bakanlığı çelenginin yurttaşlarca parçalanması halkın bu büyük riyakârlığın farkına vardığının göstergeleridir.

Halk görüp anlamıyor mu, senin ABD ve AB ile halvet olduğunu ve PKK'nin de en büyük ABD ve AB'ci olduğunu?

PKK ABD'nin tam bir piyonu durumuna gelmiştir.

Tayyip iktidarı, önce bir esip gürlledi: Bu kararları büyükelçiler değil, biz alırız gibisinden. Sonra da ilgili devletlerle görüşmelerin sürdüğü açıklanıverdi. Diyorlar ki, Ankara'daki iktidar sahipleri; "piyonunu vur!" Olabilir mi böyle bir şey? Hem BOP içinde görev alacaksınız; hem de PKK terörünün önüne geçebileceksin. Bu halkın gözünün içine baka baka en büyük ikiyüzlülüklerden biridir.

Büyükanıt Paşa, çok önce hükümeti uyarırmıştı, PKK terör örgütünün 1999 seviyesine ulaştığı konusunda.

Ne önlem alındı?

Hiçbir şey! Alamazsınız...

Niçin alamazsınız? Zira bir yandan kukla devleti kabulleneceksiniz Kuzey Irak'taki; onun gelişmesini, altyapısının oluşturulmasını canhıraş bir şekil-de gerçekleştireceksiniz. Habur'un yayına ikinci bir kapı

açma kararını vereceksiniz, sonra da PKK terörünü önlemeye kalkışacaksınız. Ancak yalvarabilirsiniz “tahammül sınırını aştı bu cinayetler, n’olur, şu piyonunun kulağını çekiver!” diye.

Hem ABD’yi “büyük ve stratejik müttefik” kabul edeceksiniz; “vizyon belge”leri imzalaşacaksınız; kuzey Irak’taki ikinci İsrail’i kabul edeceksiniz, ve hem de PKK terörünü önleyeceksiniz. İşte bu eşyanın tabiatına aykırı bir durumdur.

Ve işte Türkiye’mizin çıkmazı da burada yatmaktadır.

Ayrıca Türkiye’mizin çıkar yolu da burada yatmaktadır.

Kör çıkmazların bile bir çıkış kapısı bulunur.

Çıkış yolu apaçık meydanda:

ABD denetiminden behemehâl çıkmak.

AB kapısındaki utanç verici halü pürmelâlimizden kurtulmak.

Altıok’u rehber alacak milli bir hükümet kurmak.

Ocak 2006

ABD’nin yeni Türkiye planı alçakça bir plandır. ...

Yeni GOP stratejisinde Türkiye’ye biçilen rol

Emperyalist yeni-Haçlı saldırganlığı (Haçlı-irtica), yani ABD, teskere reddi ve Hamas’a davetiye olaylarından sonra GOP stratejisi içinde Türkiye ile ilgili taktiklerini değiştiriyor.

Stratejik hedef nedir?

Kuzey Irak’ta fesat yuvası kukla Kürt devleti’ni kuzeye doğru genişletme.

Türkiye ile İran’ı cephe cepheye getirme ve savaştırma.

Bütün dokularına kadar tef gibi gerilmiş biçare Türkiye’ye federasyonu dayatma, federasyonlaştırma: yani üniter milli devletimizi yıkma.

Bu stratejik hedeflere varabilmek için ABD Haçlı irticası, öncelikle eski söylemi olan “ılımlı İslam projesi”nin uygulayıcısı Tayyip/Gül Hükümeti’nden kurtulması gerekmektedir. Nitekim yakın zamanlara kadar Washington borazanları Türkiye’ye “Kemalizm’den vazgeçme ve ılımlı İslam’ı uygulama” projesini dayatıyorlardı. İlk hayal kırıklığı Irak’ı kuzeyden vurma ve kendi öz meclisinin kararıyla Türkiye’nin İskenderun’dan itibaren tüm güney sınırlarını boydan boyda kansız, gürültüsüz patırtısız bir şekilde işgal etme planı olan Mart teskeresinin TBMM’n-de reddedilmesi sırasında yaşanmıştı. Filistin seçimlerinin galibi Hamas iktidarı El-Fetih’ten çekip aldıktan sonra Ankara’nın

Hamas'ı daveti bunun üzerine tuz biber ekmiş, ikinci hayal kırıklığını yaratmıştı. Bu hayal kırıklıklarına bağlı olarak ABD'nin görüşlerini değiştirmeye başlamış, bu değişiklik söylemlerine yansımıştı. Eskiden "ılımlı İslam" ve "Kemalizm'in modası geçtiği" fetvalarını veriyordu. Şimdi "Tayyip iktidarının Atatürk'ün laik Cumhuriyeti'ni yıkmaya yönünde ciddi tehditler oluşturduğu" yönünde propaganda yapmaya başlamıştı.

Bunlar ABD'nin, farkına vardığında danışmanlarını gönderip "bu adamı süpürüp atmayın, kullanın" yalvarmaları düşkünlüğüne düşen Tayyip/Gül iktidarını gözden çıkardığını, at değiştirmeye hazırlandığını gösteren işaretlerdi. Nitekim Cumhuriyet gazetesinden İlhan Selçuk bununla ilgili olarak birkaç köşe yazısı da yazdı. En son olarak İP Genel Başkanı Doğu Perinçek, Danıştay saldırısı üzerine bir basın toplantısı yaparak ABD'nin yeni stratejisinin içeriği kamuoyuna açıkladı.

Şimdi ABD'nin yukarıda açıklanan stratejik hedeflerine ulaşabilmesinin yolu nereden geçiyor? Öncelikle işine yaramayan Tayyip/ Gül ikilisinden kurtulmak, onları "süpürüp atmak" zorundadır. Bu nedenle Türkiye seçime sürüklenmektedir. Ardından laik/ demokratik/ antiemperyalist dipdalgasını sahte laik ve milliyetçi görüntülü bir hükümete kanallandırmak gerekmektedir. CHP ve MHP'nin hiç kamuoyunda anti/Amerikancı bir söylemi duyulmuş mudur? İnceleyin ikisinin de bütün demeçlerini, konuşmalarını, söylevlerini; bir kez bile anti/ Amerikancı söylem bulunamaz. Bahçeli ve Baykal'ın ABD aleyhine tek söz çıkmaz ağızdan. Buradan anlaşılmıyor mu, ABD'nin tezgâhladığı sahte laik ve milliyetçi iktidarının aktörlerinin kimlikleri?

Hiç kimse Danıştay saldırısını protesto dalgalarına bakıp da "oldu bu iş!" rehavetine kapılmasın. Bugünün koşullarında Türkiye'nin sorunları ancak ve sadece ABD ve AB'den uzaklaşmış milli bir hükümet ile çözümlenebilir. Onun da program önerileri toplumumuzun yurtsever şahsiyetlerinin ve halk önderle-rinin önüne konmuştur.

Çözüm onların ve halkın tavrına bağlıdır.

Temmuz-2006

Bankaların yurt dışı borçları, 1,5 yılda 2,5 kat arttı

Bankalarımız "kelepir"e gidiyor

Bankaların yurt dışı borçları,

1,5 yılda 2,5 kat arttı

Türk bankalarının yabancı bankaları olan borçları 2005 yılı başlarında 24,7 milyar dolardı; şimdi 62,6 milyar dolara fırladı. Bu 1,5 yılda 2,5 kat artma demektir. Bunun mevduata oranı ise, yani dış borçların toplam mevduata oranıysa yüzde 12.50'den 18 Temmuz itibarıyla yüzde 21.81'e yükselmesi anlamına gelmektedir. Bu katlama bankaların en rizikolu yanı, bankalar için Aşıl'ın topuğudur. Türk bankacılık sisteminin bu hali pürmelâli özellikle AKP iktidarı döneminde iyice azıtmıştır. Bu da, iktidarın dışa bağımlılığının doruk noktasında olduğunu, 56 yıllık "küçük Amerika" sürecinin en bağımlı iktidarı olduğunu gösteren bir işarettir.

Doğru Dürüst Haber

Tayip/Gül ikilisinin iktidara gelmesi yabancı finans kuruluşları ve yabancı bankalar ile Türkiye ilişkilerinde bir dönüm noktası oluşturmaktadır. Bu hükümetin kuruluşu, bu kuruluşların Türk bankalarına ilgilerinin birdenbire artmasına neden olmuştur. Bunun nedeni, bu iktidarın dışa her zamankinden daha bağımlı olmasında, bir bakıma dışa mahkûm ve mecbur olmasında yatmaktadır.

Şimdi bugüne kadar kelepir fiyatlarla dış finans kuruluşlarına ve yabancı bankaların eline geçen Türk bankalarına bir göz atalım.

Koç Bank'ın hisselerinin önemli bir kısmı İtalyan Unicredito firmasına geçti.

Türkiye Ekonomi Bankası'nın yarı hissesi BNP Paribas'a geçti.

Yapı Kredi'nin yüzde 57,4'ü, Koç Bank ve dolayısıyla Unicredito'ya geçti.

Dış Bank, adını "Fortis" diye değiştirip yabancı sermayeye satıldı.

Finans Bank, National Bank of Greece'e, Yunan'a satıldı.

Şeker Bank Rado Bank'a satıldı.

Garanti Bankası'nın yüzde 25'lik hissesi Amerikan firması GE'ye satıldı.

Önümüzdeki dönemde Oyak Bank ve Halk Bankası vs. gibi kamu bankalarının da yabancı sermayeye satılmaya hazırlanılmakta olduğunu basından öğreniyoruz.

Bütün bu Türkiye'nin "et" satışlarının oranı, yani emperyalist sermayenin Türk bankacılık sistemindeki oranı, borsadaki yabancı denetiminde bulunan hisselerle birlikte yüzde otuzu, yani sistemin üçte birini bulmaktadır. Bu oran Türkiye açısından korkunç bir orandır. Türkiye, Osmanlı'nın Galata Bankerleri dönemindeki durumuna doğru koşar adım gitmektedir.

Şimdi kimileri:

"-Ne var bunda kardeşim, bu sermayenin küreselleşmesidir!" diyeceklerdir ve bunda bir tehlike sezmeyeceklerdir.

Âlemin akıllısı biziz, gelişmiş ülkeler tümünden tırlatmışlar o zaman.

Zira gelişmiş ülkelerde bu oran yüzde 8 ile 14 arasında değişmektedir. Ve en çarpıcı numune, canlı bir deneyim gene mazlum ülkelerin önünde durmaktadır. Arjantin örneği oldukça çarpıcıdır. Yeni bin yıla Arjantin bankacılık sistemindeki yabancı payının yüzde 49 olduğu koşullarda bir krizle girdi. Ve 2001 yılındaki Arjantin krizini hep izledik.

Şimdi karşı devrimin hükümeti yeni banka satışlarına "babalar gibi(!)" hazırlanmaktadır. Sırada gazetelerin yazdığına göre, Oyak Bank ile kamudan Halk Bankası, Ziraat Bankası vardır. Kılavuzu İMF olan birinin başka da yapabileceği bir şey yoktur.

21 Ocak 2006

“Türkiye’ye Karşı Savaş yürüyüşü”

Eskiden Amerikan 6. Filosu askerlerini denize dökmekle övünürlerdi; şimdi devşirildikten sonra, Amerikan Büyükelçisi Ross Wilson’la yanyana “Kahrolsun MGK”, “Kahrolsun Devlet!” sloganları atarak yürümektedirler

Emperyalizm, Ezilen Dünya ülkeleri insanlarına karşı kültürel saldırısına ilk önce onların benliklerini ele geçirmekle başlar. Onlara kendi kültürünü dayatır; kendi yaşam tarzını, kendi alışkanlıklarını, kendi dilini, kendi geleneklerini... Giderek Ezilen Dünya insanı kendinden, kendi soyundan, kendi ülkesi ve milletinden nefret etmeye, tiksinnmeye başlar.

Vatan savunmasını, “milliyetçi... histeri..., küstahlık ve gaflet...” olarak değerlendirenler çoğalır ve yüksek okullara bile sızar. Kentlerin derinliklerinde çeşitli mahfillerde, kafelerde, barlarda, pavyonlarda dış görünüşü, dili, zevkleri çok farklı bazı gruplar peyda olur. Bunlar “metalcı” gibi, hippı gibi, alışlagelmişin dışında giyinmeye, İngilizce ya da İngilizce-Türkçe karışımı sözcük parlatmaya başlarlar. Kenan Doğulu’nun yaptığı gibi, uluslar arası bir müzik yarışmasında Türkiye, “Shake it up... Şekerim” gibisinden İngilizce/Türkçe karışımı bir güfteyle temsil edilmeye kalkışılır. Dünyalı olmakla övünmeye başlarlar. Nefret ettikleri en önemli değer Türkiye yurttaşı olmak, Türk olmaktır artık. “Hepimiz Hırant Dink’iz!”, “Hepimiz Ermeni’yiz!” demekten utanmaz olmuş; ama Türk olmaktan, Türk milletinin bir bireyi olmaktan utanır olmuştur... Vatansızlaştırılmış, milletsizleştirilmiş, kültürsüzleştirilmiş, kozmopolitleştirilmiş, devşirilmiş, kısaca dünyalaştırılmıştır...

Eskiden Amerikan 6. Filosu askerlerini denize dökmekle övünürlerdi; şimdi devşirildikten sonra, Amerikan Büyükelçisi Ross Wilson’la yanyana “Kahrolsun MGK”, “Kahrolsun Devlet!” sloganları atarak yürümektedirler. Bu Türk devletine “savaş yürüyüşü”, “ben vatani bir kiraz ağacına ve kadın memesine satarım” diyecek kadar şerefsizleşenlerin yürüyüşüdür. Bu yürüyüş, “bu ülkenin yurttaşı olmaktan derin bir utanç duyuyorum” diyebilen Oral Çalışlar’ların “derin” ve Türklükten utanç yürüyüşüdür. “Tarihiyle hesaplaşan” Karen Fogg’un çocuklarının yürüyüşüdür. Mitingin ve pankartların finansmanını yapan “tek dişi kalmış canavar” Soros’un uşaklarının yürüyüşüdür.

“Hepimiz Ermeni’yiz!” sloganında ne insani bir yan, insancıl bir içerik vardır; ne de Ermeni milletini bir savunu... ABD’ye selam vardır o sloganda... Senato Dış İlişkiler Komitesi önüne gelecek olan sözde Ermeni soykırımı yasa tasarısının “kurşunlu gerekçesi”, BOP’a yalakalık, ABD’ye sırnaşıklık, dalkavukluk vardır...

Bilumum Türkiye ve Türk düşmanlarını bir araya getiren Dink cinayetinin zamanlaması akli başında bütün yurtseverlerin dikkatinden kaçmamıştır.

Hangi olayların ve süreçlerin sonucunda işlenmiştir bu cinayet?

Bir kere Talat paşa Komitesi’nin Almanya ve İsviçre başta olmak üzere Batı başkentlerindeki mücadeleleri sonucunda sözde Ermeni soykırımı meselesinde belli bir aydınlanma ve lehte bir birikim oluşturulmuştur.

İsviçre’de soykırımı inkâr suçunu tasfiye etmek üzere Adalet Bakanlığı’nda bir komisyon kurulmuştur. 6–7 Mart günlerinde İsviçre Mahkemesi’nde yargılanacak olan Doğu Perinçek’in muhakemesi Batı

dünyasında Sözde ermeni soykırımı konusunda bir meydan savaşına dönüşeceği daha şimdiden bellidir.

Almanya’da Hakkı Keskin’in sözde soykırımı karşı vermiş olduğu mücadeleler sonucu bu ülkede bu konu tartışılmaya başlandı.

Öte yandan devlet lafiyla uğraşırken ve teslimiyetçi bir çizgide ısrar ederken, Kaynak Yayınlarından çıkan, Rusya ve Ermeni arşivlerinde bulunan, Ermeni devlet ve bilim insanlarına ait belgelere dayanan sözde Ermeni soykırımı dizisi uluslar arası ortamda konunun aydınlanmasına büyük katkı sağladı.

Cumhurbaşkanımızın konuğu olarak Türkiye’de bulunan Polonya Cumhurbaşkanı’nın açıklama ve önerileri uluslar arası etkiyi iyice artırdı.

İşte bu gelişmelerin doruğa çıktığı bir sırada ABD Temsilciler Meclisi, 15 Eylül 2005 tarihli karar tasarısını yeniden gündeme getirdi. Buna kurşunlu bir gerekçe olarak Türkiye’deki derin devletini harekete geçirtti.

Dink cinayetindeki Amerikan parmağını görmeyerek bataklığın sivrisinekleriyle uğraşmak aczin değilse bile korkaklığın ya da körlüğün daniskası bir tutumdur.

2007–02–14

Karadeniz Bölgesi ekonomisi

Fındık ve çay kıskacından kurtarılmalıdır.” ...

Kimin iktidarı? Canalcı soru budur...

Karadeniz Bölgesi ekonomisi “fındık ve çay kıskacından kurtarılmalıdır.”

Bu niyeti hangi aptal ya da dangalak yapıyor diye soruyorsunuz, demeye gerek bile yok, gözlerinizin şaşkınlıkla ve kuşkuyla açıldığını hayal edebiliyorum.

Olayın üzerinden bir yıl geçmiş ama Karadeniz’de olayın sıcaklığını koruduğu üzerinden hala buğuların tütüp durmasından belli...

Karadeniz Bölgesi hakkındaki bu niyet MÜSİAD tarafından yapılmıştır.

MÜSİAD kimdir, nedir, neyi savunur, herkes bilir...

Gerçekte Müslüman, resmîyette Müstakil Sanayici ve İşadamları Derneği’nin Trabzon’da toplanan Genel İdare Kurulu sonuç bildirisinde geçiyor bu ifadeler. Daha başka yaveler de var...

—“Karadeniz, fındık ve çaydan vazgeçmeli, turizme yönelmeli...”

—“Yöre halkının on yıllarca fındık ve çay gibi tek ürüne mahkûm olması, tarım için kısıtlı olan toprakların yanlış kullanımı ve küçük bireysel ticari işletmelerin sağlıklı oluşamamasından

kaynaklanan Doğu Karadeniz Bölgesinin sosyo-ekonomik geri kalmışlığı, hem Trabzon'u hem de bölge illerini işsizlik ve göçle karşı karşıya bırakıyor."

Şimdi, ilk aklımıza gelen MÜSİAD'ın hükümete yakınlığı...

Başbakan ve hükümet üreticiden korktuğundan kendi dillendiremediği gerçek niyetini MÜSİAD'ın ağzından dillendiriyor.

Önerilen ne?

Önerilen, turizmi geliştirme hedefiyle "kıskaç" olarak gördükleri fındık ve çay üretimini çökerterek ve tasfiye ederek Karadeniz'i yok etme, Karadeniz'den dış göçlerin ivmesini tarihinde görülmedik boyutlara çıkarma, Karadeniz yokluk ve yoksulluğunu yoğunlaştırma ve yaygınlaştırma, zaten sinirli olan Karadenizliyi iyice asabileştirme planıdır.

Bu görüşümüzü destekleyen bir başka çıkış da TZOB Başkanı Şemsi Bayraktar yaptı:

—8 Ağustos Fındık Zirvesi'nde alınan kararlar alivrecileri, ithalatçıları ve eski İtalya Başbakanı Berlusconi'yi memnun etti.

—8 milyon insanımızın ekmeğini Avrupalıya yedirtmeyeceğiz.

—Fındıkta Avrupalının bizi sömürmesine engel olacağız.

—Milli ürününü koruyamayan hükümet olur mu?

—Fındığımızı ucuza satmayacağız, ekmeğimizi Avrupalıya yedirmeyeceğiz.

Ülkesini ve insanını seven biri olarak sizler ne anlarsınız bu iddialı sözlerden?

Bir kere işin içinde halkın çıkarları değil, ticaret burjuvazisinin ve tefeci kan emicileriyle Avrupalı kapitalist-emperyalistlerin çıkarlarının ön planda olduğu behemehâl anlaşılıyor.

Bir yanda 8 milyon gibi devasa bir halk kitlesi, diğer yanda bir avuç yerli ve yabancı burjuva... Hele o alivreciler (yabancı tüccarla ön satış anlaşması yaparak fındığı satan tüccarların tüccarı! Meşhur Başdanışman Zapzu bunlardan biri.) toplam beş kişiymişler. Ve bu ülkenin Başbakanı (yoksa Sayın Perinçek'in deyişiyle BOP eşbaşkanı mı?) fındık zirvesi öncesinde ünlü danışmanı Zapsu'yla görüş alışverişi yapıyor. İşte bu durum "eşbaşkanlık" iddiasını doğrulamaktadır. Zira iktidara gelmesinde ya da iktidarda kalmasında halkın bir rolünü gören ya da düşünen bir Başbakan böyle davranamaz asla.

Bayraktar'ın "fındık zirvesi" kararlarından en çok memnun olanların arasında belirttiği Berlusconi'nin Karadeniz fındığıyla ne alakası varmış diyeceksiniz...

Ben de öyle dedim ve araştırdım. Meğer işin altında çapanoğlu varmış.

Bilindiği gibi, Berlusconi Başbakan Erdoğan'ın sevgili mahdumunun nikâh şahidi.

-“N’olacaktı nikâh şahidi olmuşsa?” demeyin, zira onlar sadece derinlerde cereyan eden derin ilişkilerin su yüzüne yansıyan görüntüleridir.

İtalyan Ferraro dünyada en büyük fındık ithalatçısı bir firma. Yılda 80 bin ton fındık ithal ediyor.

Şimdi dikkat edin lütfen!

Ferraro'nun Türkiye distribütörü şu bizim bildiğimiz ünlü danışman Cüneyd Zapsu.

Şimdi anladınız mı Vehbi'nin kerrakesini!

İşte Çapanoğlu bu...

Bir başka çapanoğlu Berluskoni'ni de bu şirketin ortaklarından olduğu. (Aydınlık)

Fındık konusuna bir başka açıdan yaklaşan Fındık İhracatçıları Birliği eski Başkanı Lokman Kondakçı, "fındığın en büyük alıcısının, Avrupalı 8–10 ithalatçı firma (olduğunu), Türkiye'de de Avrupalı sanayicilere çalışan beş alivreci olduğunu" söylüyor.

Durumdan fındık ihracatçısı da tedirgin.

Böylece hükümetin temsilciliğini yaptığı toplum kesimleri iyice daralmıyor mu sizce? BEŞ ALİVRECİNİN TEMSİLCİSİ...

Aslında kitlelere yön verecek ve doğru çözümü gösterecek slogan tek:

"Fındıkta tekeliz, fiyatı biz belirleriz."

Ancak bunun için kitlelerin önce Ankara'da her türlü yabancı etkisinden uzaklaşmış halkçı-devletçi milli bir hükümet kurması gerekmektedir.

Ana Hatlarıyla I. Emperyalist

Paylaşım Savaşı'na Girişimizin Öyküsü/

Türk orduları I. Dünya Savaşı'nda birçok cephesinde emperyalizmin "kriz bölgelerine müdahale gücü" olarak kullanılmıştır.

(Türkiye'nin emperyalizm tarafından "kriz bölgelerine müdahale gücü" olarak kullanılma girişimleri ve Türkiye'nin İran'la savaştırılma taktiklerinin uygulandığı bir dönemde)

Osmanlı I. Dünya Savaşı'nda paylaşımın öznesiydi

Osmanlı I.Dünya Savaşı'na, ülkede epeyce geniş bir muhalefete rağmen kendini ateşe atar gibi girmiştir. Bu konuda Falih Rıfkı şöyle bir tahlil yapmaktadır:

"-Artık bütün belgeler elimizdedir. Bu belgelerden anlaşılıyor ki, bizim için Birinci Dünya Harbine girmemek, İkinci Dünya Harbine katılmamak kadar kolaydı. Şüphesiz daha da yerinde olurdu."

Falih Rifkî'nin bu tezi tarihsel gerçeklere ters düşmekte, gerçeği yansıtmamaktadır. Bir kere, Birinci Emperyalist savaşın özü Osmanlı'nın paylaşılmasıdır. İtilaf emperyalistleri de (Düveli Muazzama da), Alman emperyalizminin başını çektiği ve Osmanlı'nın müttefiki olan İttifak emperyalist bloğu da Osmanlı topraklarının paylaşılması için birbirine girmiştir. Bu koşullarda Osmanlı Devleti'nin, İsmet Paşa'nın İkinci Emperyalist Savaşı'ndan kaçınabilmesi gibi, idari irade ile savaş dışı kalması olanağı bulunabilir miydi? Burada sadece idari iradenin oynadığı at yanlışlığından söz edilebilir. O da çok ya da az hırpalanmak sorunudur. Burada idari iradenin tutumunu, az gelişmiş bir ülkenin emperyalist kriz bölgelerine karşı müdahale ve oyalama gücü ve aleti olarak kullanılması olarak açıklamak da olanaklıdır.

Olayı zaman ve mekân içinde incelemek, olayın tarihsel arka planına bakmak daha aydınlatıcı olacaktır.

Trablusgarp ve Balkan

Savaşları I. Emperyalist Savaş'ın habercileriydi

Trablusgarp ve ardından Balkan Savaşları Osmanlı'yı oldukça hırpalamış, hırpalamış ne demek, tam anlamıyla perişan etmişti. Balkan Savaşı patlak verdiğinde İngiltere, Fransa gibi süper devletler fetva vermişlerdi:

"-Statükonun değişmesine izin vermeyiz."

Ama savaşta beklenenin tersine Osmanlı her cephede yenilgi üstüne yenilgi alınca bunu unuttular. Statünün Balkanlı devletler lehine değişmesine göz yumdular. Osmanlı'nın zayıflaması onların desteklemekten geri duramayacakları bir gelişmeydi.

Osmanlı'nın insan kaynağı perişan olmuştur. Moral güçler sıfırı tüketmiştir. Çok geniş topraklar yitirilmiştir. Bozuk olan ekonomi iyice dibe vurmuş, üç kuruşun arkasında top atacak duruma gelmiştir. Küçük Balkan devletleri karşısında yenilen Osmanlı'nın dünyada saygınlığı iyice dibe vurmuştur. Ülkede yokluk ve yoksulluk hat safhadadır.

Bu koşullarda hangi nedenlerle savaşa girildi?

Falih Rifkî Sadrazam Talat Paşa'nın anılarından naklen şöyle demektedir:

İttihat/Terakki (İTC) yönetimine hâkim olan anlayış, Osmanlı'nın varlığının teminatı büyük dış güçlerden birine, Fransa, İngiltere ya da Almanya'ya dayanmaktan geçtiğidir. Bir başka şekilde söylersek, yarı-sömürge ve az gelişmiş bir ezilen dünya ülkesi olarak Osmanlı Devleti'nin varlığının idamesi için dönemin süper devletlerinden birine teslimiyet İTC içinde hâkim anlayıştır.

Savaşa hangi ortam ve koşullarda girilmiştir? Gene aynı anılarda belirtildiği üzere:

Alman Büyükelçisi, Sadrazam Said Halim Paşa'ya, 1914 yılında bir Alman-Osmanlı ittifakı önerisinde bulunmuştur. Hem de eşit koşullarda bir ittifak antlaşması önerisiymiş bu. Bu öneriyi, Said Halim Paşa, Talat Paşa, Enver ve Dışişleri Bakanı Halil Bey, işin içinden çıkıp bir karar varamadıkları için diğer

ricalden gizlemişler. Ve dört kişinin ortak kanaatleri de, Almanya'nın böyle bir öneriyle Osmanlı'ya geldiğine göre, savaşı çok yakın gördüğüne bir işaret olduğu yönündedir. Ancak Onlar savaşın çıkacağına inanmıyorlarmış. Ancak beklemedikleri savaş patlak verince bu kez sözleşmeyi gerçekleştirmek durumuyla karşı karşıya kalırlar. Bulgaristan'ı bahane ederek geciktirirler.

Göben ve Breslav Osmanlı'yı savaşa sokma provokasyonuydu.

İşte, tam bu sırada beklenmedik konuklar çıkagelir. Göben ve Breslav kruvazörleri Çanakkale Boğazı'ndan girerler. Bu Enver Paşa'nın zihninde şimşekler çaktırmış olacak ki, toplantı halindeki ricalle gülerek şöyle haber verir:

“-Bir çocuğumuz dünyaya geldi.”

Şimdi ne yapmak gerekir? Toplantıda her kafadan bir ses çıkar. Şiddetli bir tartışmadır gider. Kimisi, uluslar arası kuralların uygulanmasını düşünerek:

“-Geri gönderelim.” der. Ama buna itiraz edenler de olur:

“-Silahsızlandıralım.” derler.

Alman Büyükelçisi ise bu öneriler karşısında küplere biner, öfkeden deliye döner. Bu sırada sadrazamın aklına bir fikir gelir:

“-Satın alalım!”

Birine “Midilli”, diğerine “Yavuz” adları verilir. Ama bu değişiklik sadece adlarıyla sınırlı kalmıştır. Ha, bir de Alman personelin başlarındaki serpuşlar fesle değiştirilmiştir. Emir ve komuta gene Almalarda kalmıştır.

Bu arada, Talat Paşa Balkan gezisine çıkmıştır. Önce Bulgaristan'a varır. Mustafa Kemal o sıralarda Bulgaristan'da, Sofya'da askeri ataşe olarak görevlidir. Osmanlı'nın savaşa girmesine de şiddetle ve eylemli olarak karşıdır. Ona uğrama nezaketini bile göstermez. Bulgar yetkilileriyle görüşür. Bulgarlar bekle gör politikası taraftarıdır. Romenlerle görüşmesi de boşa çıkar. Onlar tamamen olumsuz yanıt verirler.

Ve “...bir arife günü, bizim misafir tekneler...” sessizce ve habersiz bir şekilde Karadeniz'e açılırlar. Odesa'yı ve diğer Rus kıyılarını bombardıman ederler. Ben anıları okumadım. Falih Rifkî'nin Talat Paşa'nın anılarından aktardığına göre, “...Enver Paşa bile bu olaydan hiçbir haberi olmadığına yemin etmiştir.” (Bu makalenin yazılmasından bir yıl sonra Talat Paşa'nın Anıları kitabını elde ederek okudum. Talat paşa aynen bunları söylemektedir. O da Enver Paşa'nın bu olaydan habersiz olduğuna emindir.)

Ancak, Hasan İzzettin Dinamo'nun Kutsal İsyan adlı eserinde (1.c/ s.300'de) Almanların Enver'i Osmanlı'nın savaşa katılması konusunda baskı yaptıklarını ve zorladıklarını belirtmektedir. Buna göre, özellikle “Heyeti İslâhiye”deki Almanlar, Enver üzerinde “etki ve baskı” yapmaya çaba gösteriyorlardı. Enver Paşa Almanların “oyuncağı” haline gelmişti. (*1)

2007-02-09

Doğru Dürüst Haber

(Türkiye'nin emperyalizm tarafından "kriz bölgelerine müdahale gücü" olarak kullanılma girişimleri ve Türkiye'nin İran'la savaştırılma taktiklerinin uygulandığı bir dönemde)

Enver Paşa, Almanların yükünü Sarıkamış harekâtında 90

Bin Anadolu çocuğunun kanıyla hafifletmişti

Savaşa nasıl ve niçin, kimin yararına girildiğini en somut şekilde aşağıda belirteceğimiz insan davranışları açıklayacaktır.

"Bir gün Liman Von Sanders Paşa ona (Kazım Karabekir Paşa'ya):

'-Beserabya sahillerine, mesela Akkerman civarlarına kuvvetli bir Türk ordusu çıkarsak Rusların Avusturya-Macaristan ordusu üzerine yüklendikleri şu günlerde mühim muvaffakiyetler elde ederiz, ne dersin?' Diye sormuştu. O da şu yanıtı vermişti:

'-Bu imkânsız bir iştir. Bu, daha savaşın başlangıcında bütün Türkiye'nin mahvına sebep olur.'

O zaman Liman Paşa kızıp köpürerek bağırmıştı:

'Kafkasya'da Rus ordusu kalmadı, hepsi Avusturya-Macaristan üzerine yürüyor, biz atıl duruyoruz.'"

*Bu baptan olarak, Enver Paşa, Alman emperyalizminin yükünü hafifletmek için, "...kış ortasında ünlü Sarıkamış saldırısını yapmış ve Allahuekber dağının uçurumlarında uluyan kar tipileri arasında yüz bin kişilik Türk ordusunu ölüme sürüklemişti. Bunca insandan ancak üç bin kişi kurtulabilmişti." (*2)*

Osmanlı I. Dünya Savaşı'nda esasen vatan

Savunması yapmıştır

Tüm bunlardan anlaşıldığına göre, Osmanlı Devleti, yurt dışında, Galiçya'da, Arabistan-Filistin ve Suriye gibi topraklarda, emperyalizmin müdahale gücü işlevi görmüş, Alman emperyalist ordularının, cephelerdeki itilaf ordularının bir kısmını kendi üzerine çekerek onun yükünü hafifletmiş, sınır boylarında ve yurt içinde, Çanakkale'de, Erzurum-Muş coğrafyasında yurt savunması yapmıştır.

Yurt dışında vatan çocuklarının nasıl ve neden kırdırıldıklarını Dinamo'dan okuyalım:

"O zamana dek vatan sınırları dışına yedi buçuk tümenlik ve yüz bin kişi tutarında yurt çocuğu gönderilmiş ve bunlardan ancak beşte biri geri dönmüştü, ötekiler genç kanlarıyla yabancı toprakların yabani lalelerini sulamışlardı. Geri dönenler de işe yarayacak durumda değildi. Hele Sarıkamış saldırısı doğu ordularını bütün batırmıştı.

Ahmet İzzet paşa'nın komuta ettiği ikinci ordu da hemen hemen bu akıbeta uğramıştı. Soğuktan, açlıktan sinek gibi kırılıp gitmişti. Irak ve Filistin'deki dağınık güçler, İngilizlerden önce kaderin demir yumrukları altında ezilmeğe bırakılmıştı. Filistin'de Liman Von Sanders'in kumandasındaki üç ordu, üç tümen kuvvetinde bile değildi ve yüzlerce kilometre uzunluğundaki hatlara yerleştirilmişti.

İngilizlerin başarısını sağlayan bu dağınıklığı. Bu ordular grubu kısa bir zaman içinde perişan edilmişti. Bu ordulardan 7. orduyu Mustafa kemal, yarı yarıya zayıf vererek güç bela kurtarabilmişti. Cevat ve Cemal Paşaların orduları bütünüyle İngiliz'lere tutsak düşmüştü." (*3)

Enver Paşa savaş sona ermeden çok önce sonucu

Görüp kaçtığına gidip başına geçeceği bir ordu hazırlığına girişti

İşin ilginç tarafı, savaşın sonunu gören Enver Paşa, iktidar ve gücün sihrine kapıldığından, onu asla bırakamayacağını anladığından ve altındaki zeminin hızla kayıp kendini uçuruma doğru sürüklediğini anladığından beri, ileride elinin altında bulunduracağı yeni güç merkezleri oluşturmaya koyulmuştu. Yangın yeri gibi ateşin bacayı sardığı felaket bölgelerindeki güçleri takviye edeceğine, örneğin Galiçya'daki 15. tümeni, Gümrü'deki Kazım Karabekir'in komutasına nakletmişti. Yurttan kaçtığına gidip komutasını devralacağı bir ordu hazırlıyordu, daha önce Alman emperyalizminin Kafkaslardaki çıkarlarına hizmet etmiş olan Turancı ve Kızılmacı ütopyaları için.

Ve bu koşullarda bile Alman emperyalizmine hizmet etmekten, Mehmetçiğin kanını dış güçlerin emellerine akıtmaktan, Anadolu köylüsünün canını yayılmacı haydutların dünya hegemonyası için harcamaktan geri durmuyordu. Kazım Karabekir'e kolordusuyla Tebriz kentini işgal emri veriyordu. Bu harekâtın amacını Dinamo şu şekilde açıklamaktadır:

"Almanların İran hareketi isteğinin bir tek anlamı vardı: Böylece Hindistan'ı tehdit etmek ve İngiliz kuvvetlerini bu yana çekmek. Bu düşünce ve istek, bütün savaş boyunca sürmüştü." (*4)

Birinci Emperyalist Savaş'a girerken iktidarda tam hâkim olarak İTP vardı. Örgüt ihtilalcilikten gelmiş, partileşme sürecinde sorunlar yaşamış, ideolojik formasyonu zayıf ya da tam oluşmamış, hatta "eklektik dilenci çorbası" gibi de diyebiliriz, dünya görüşü mütecanis değil, sağlam bir önderlikten yoksun, bilgisiz ve cahil insanların yönetimindedir. Böyle insanlar devlet adamı olabilirler mi? Gerçi bir devrim yapmışlar heyecanla ve coşkuyla, ama yerine ne koyacaklarını bilmiyorlar, ya da düşünmemişler. Hepsi de genelde yurtsever insanlar. Dürüst ve namuslu insanlar. Ama ülke ve devlet yönetmek için yetmiyor bunlar tek başına. İşte Osmanlı'yı, "hasta adamı" iyice hastalaştırmışlar, ne hastalaştırması, ölüme götürmüşlerdir. Dünya hegemonyasının kızıştığı dönemlerde, uluslar arası güçler dengesi zemininde taraf olunursa kendine saldırılmadıkça, sonuç hüsrana olmaktadır. Her iki taraf da hedef ve amaç olarak Osmanlı topraklarını paylaşmayı düşünmüştür. Barışçı yollardan paylaşamayınca, bunu silahlı yoldan halletmeye çalıştılar. Osmanlı'nın yanında savaşa girdiği Almanya kazansaydı ne olacaktı sonuç, ne kazancı olacaktı Osmanlı'nın?

"Bir gün Harekât Şubesi Müdürü İsmet Bey (İnönü), kendisiyle çalışan bir Alman yüksek subayına der ki:

—Canım, siz kalabalıksınız. Sanayicisiniz. Belçika da öyle. Onu kendinize mi katacaksınız? Yahut aynı haldeki Avrupa memleketlerini mi? Zaferden sonraki kazancınız ne olacak?

Subay, kendi aralarında sık sık bu konu üzerine konuşmayı adet etmiş olacaklar ki ağzından kaçırırverdi:

—Die Turkei!" (*5)

Bir başka öykü de, gene bunu tamamlayan nitelikte. Hem seçenekli tipten; kırk katır ile kırk satır denklemi gibi:

"Bir devletin batışı günlerinde idik. Duyunu Umumiye İngiliz Dainler Vekili Sir Adam Block 1914'de harbe girmemiz üzerine İstanbul'dan ayrılacağı zaman şöyle demişti:

—Eğer Almanya kazanırsa, siz de Alman kolonisi olacaksınız. Eğer İngiltere kazanırsa mahvoldunuz!

Harbi İngiltere kazanmıştı." (*6)

20.10.2005

(*1) F. Rifkî ATAY/ Çankaya/s.298

(*2) age /s.303

(*3) age /s.305/306

(*4) age /s. 307

(*5) age /s.121

(*6) age /s.125

Pancar Sorunu

Giriş

(Türkiye genelinde Türkşeker'in ve pancar tarımının sorunları)

"Burdur'da siyaset yapmak için bütün özgünlüğü içinde mahalli koşulları ve özellikleri araştırıp öğrenmek gerektir. Burdur'da sadece partinin genel siyasetleriyle ve söylemleriyle particilik yapmaya kalkışanların varacağı nokta dışlanmak ve şarlatanlık olacaktır. Burdur'umuzun özel kendine özgü koşullarını, özelliklerini, yerel renklerini, insanların özel taleplerini araştırıp bulmak zorundayız. Buna "somut koşulların somut tahlili" diyoruz bildiğiniz gibi. Örneğin önümüzdeki dönemde Şeker Fabrikası'nın özelleştirilmesi dayatılacak. Burdur'un özgül koşullarını oluşturan önemli bir renktir bu, şeker pancarı damarıyla bütün köyleri kapsayan; nakliyeciliği ile bölgesel çapta etkili olan; küspeciliği ile bölgedeki hayvancılık sektörüne etken olan; çıktısı şekerle esnafından şeker tüketicisine kadar çok geniş bir yelpazede herkesi etkileyen, avucunun içine alan... Burdur için yaşamın ta kendisi olan..."

Buradan hareketle yerel politikalar geliştirme bağlamında şeker ve pancar gerçeğimizi araştırdığı aşağıdaki makalesini bilgilerinize sunarız.

Burdur'da şeker ve pancar sorunu

Şeker fabrikaları Türkiye'nin "uygarlık vaha"larıydı. Cumhuriyet ekonomisinin temelleri olarak inşa edilmişler, kuruldukları yerlere Cumhuriyet ekonomisinin kamucu modelinin, sosyal devlet anlayışının birer göstergesi olarak uygarlık taşır, kuruldukları alanları şenlendirirlerdi. Hem sanayinin öncüleriydiler, hem de çağdaşlaşmanın... Köylü kitlelerinin de umudu, uzun yıllar önemli ekmek, aş ve iş kaynağıydı. Vaktiyle pancar köylüsü pancar zamanını ipe çeker, önemli oranda mali sorunlarını pancardan elde ettiği gelirle çözerdi. Sonra emperyalistler, Türkiye'den şeker ve tatlandırıcı pazarı olarak yararlanmak için, içerideki, işbirlikçileri aracılığıyla pancara kota koydurdu. Şimdilerde bir de, Dünya Ban-kası gibi uluslararası emperyalist baskı ve sömürünün önemli aletlerinden biri aracılığı ile Türk köylüsü üretmesin diye, hazır yiyciliğe alışsın diye, tembelliğe bulaşsın diye tarla parası dağıtılmaya başlandı.

Genel bilgiler

Tarım ürünlerine dayalı sanayinin dokumayla birlikte itici gücü durumundadır şeker fabrikaları. Yıllık pancar üretim kapasitemiz 15 milyon tonu bulmakta, bu miktar üretimden 2 milyon ton şeker imal edilebilmektedir.

Yurdumuzda şeker pancarı ekim alanlarının çeşitli büyüklüklerinin karşılaştırmalı bir tablosu şöyle belirlenebilir:

Şeker pancarı ekim alanları:

Toplam orman ve tarım alanın yüzde 1.60'sını;

Tarım alanlarının yüzde 1.81'ni;

İşlenen tarla alanının yüzde 1.70'ni;

Ekilen tarla alanının yüzde 2.30'nu;

Fiilen sulanan alanların yüzde 9.50'ni oluşturmaktadır.

*Şeker pancarı köylümüzün temel gelir kaynaklarından biri durumundadır. Türkiye'nin 64 ili kırsalında pancar tarımı yapılır. Toplam 6206 köyde 348.237 köylü ailesi geçimini pancardan sağlamaktadır. Türkiye koşullarında her bir aile nüfusu 4 kişi olduğu kabul edilirse toplam olarak pancar geliriyle geçim sağlayan nüfus 1.392.000 kişiyi bulur. Tabii ki, bu hesap sadece tarla sahibi olarak pancar üreticisi köylü kitlesiyle sınırlıdır. Pancarın sökülmesi sırasında çalıştırılan işçiler, pancarın fabrikaya nakliyesi vs. yan alanlarının hesabı yoktur bu hesaplamada. (*1)*

Pancarın ekonomiye katkısı

Dünya şeker gereksinmesinin dörtte birinin üretiminin yapıldığı pancarın Türkiye ekonomisine katkısı nedir acaba?

Şeker sektörünün çeşitli bazlarda genel ekonomik göstergelerde sıralaması şöyle:

İstihdam ettiği emekçiler bağlamında 3. sırada;

Öz-sermaye bağlamında 5. sırada;

Üretimden satışlar bağlamında 5. sırada;

Satış hâsılatları bağlamında 7. sırada bulunmaktadır.

Dünya pancar şekeri üretiminde yaklaşık yüzde 7'lik bir payla Fransa, Al-manya ve ABD'den sonra 4. sırada, Avrupa pancar şekeri üretimin-deyse yüzde 10'luk bir payla 3. sırada yer alan yurdumuzda pancar ve şeker sektörünün ekonomik katkıları ve çiftçimize kazanımlarını şöyle sıralayabiliriz:

Bir dönüm şeker pancarının yan ürünlerinden 50 Kg etle 500 Kg süt sağlanması.

Bir dönüm pancarın besin değeri 500 Kg arpaya eşdeğerdedir. Başka bir deyişle bir dönüm pancarla iki dönüm arpa yetiştirebilmesi.

Bir dönem pancardan sağlanan istihdam değeri 3.300 dolar.

Bir dönüm pancarın GSMH'ya katkısı 2 milyar dolar.

Bir dekardan (dönümden) 4 ton pancar sağlanır; 500 Kg şeker elde edilmesi.

Bir dönüm pancar 8 işgücü istihdam etmesi.

Pancar yan ürünleri (başyaprak, yaş pancar posası ve melası) hayvan yemidir.

Sınaî bikriler içinde sağladığı katma değer bakımından 2. sıradadır.

Pancardan sonra ekilen hububatta yüzde 20 verim artışı sağlaması. (Nedeni, pancarın baş ve yapraklarının toprakta bırakılması sonucu, dönüme 4 Kg saf fosfat, 15 Kg saf potasyuma eşdeğerde besin maddesi katkısı olması.)

Taşıma/nakliye sektörüne pazar. Yılda yaklaşık 25 milyon tonluk taşıma hacmi sağlaması.

Çapa ve hasat dönemlerinde 200 bin topraksız, az topraklı ve işsize 100 gün süreyle istihdam yaratması.

*Yılda fabrikalarda 20 bin kişiye istihdam sağlaması. (*2)*

Pancara yönelik bir üst birlik olarak Pankobirlik

64 ilde örgütlü. Pancar üreticileri kooperatiflerinin üst birliği. Üstbirlikte 31 üye pancar kooperatifi var. 31 kooperatifin yaklaşık 1,7 milyon üyesi, yani pancar çiftçisi var. Pankobirlik'in amacı üyelerinin tarım ve zirai sanayi alanında milli ekonomiye bütünleşmelerini sağlamaktır. Pankobirlik 20'i aşkın satış

mağazasına sahip. Ayrıca 5 tane özel kooperatif fabrikası mevcut. 50'yi geçen oranda tarımsal amaçlı iştirakçiliği var.

Uluslar arası alanda pancar ve şeker

Dünya şeker gereksinmesinin $\frac{3}{4}$ 'ü kamış şekerinden, geriye kalan $\frac{1}{4}$ 'i, yani yüzde 25'i şeker pancarından sağlanmaktadır.

Kamış şekeri üreticisi olan Hindistan ve Brezilya Dünya Şeker Borsası şeker fiyatlarını belirlemektedirler.

Dünya şeker üretimi çok büyük dalgalanmalara rağmen, son yıllar ortalaması olarak 140 milyon tonu bulduğu belirtiliyor uzmanlarca.

Pancar şekerinin "gelişmekte olan ülkelerin öncelikle gıda güvencesi ve tarımsal yapıları açısından tarihsel gelişim içerisinde ayrı bir öneme sahip olması" nedeniyle, "tüm pancar şekeri üreticisi ülkelerde şeker üretimini desteklemeye yönelik politikalar, ucuz olan ithal şekerden kaçınmak amacıyla dış ticaret önlemleri ile birlikte ele alınıyor. Pancar ve şeker üretiminin yarattığı artı katma değer, istihdam imkânları, diğer tarım ürünleri ve hayvancılığın geliştirilmesindeki önemli katkıları, sosyal ve ekonomik yaşam üzerindeki etkileri ile bütün dünyada stratejik önemi olan bir üretim kolu olduğu vurgulanıyor." (*3)

Avrupa, DTÖ'ye rağmen

Şeker sektörünü desteklemeyi sürdürüyor

Dünya Ticaret Örgütü, AB'ye şeker rejimini değiştirmeyi dayatıyor.

Ancak, Avrupa ülkeleri şeker rejimini şeker Pazar Rejimi (CMO) adıyla kontrol altında tutmaktadır. Yani AB ülkeleri şeker destek akçelerini sürdürmektedir. Bu bağlamda, AB, 2003-2004'te şeker sektörüne 1,2 milyar avro destek vermiştir. DTÖ ise bu desteklerin kaldırılmasını ve şekerin tamamen serbest piyasaya bırakılmasını istiyor. Mevcut AB şeker rejiminin özellikleri, "destek fiyatları, kota fazlası üretimi sınırlandırmak için üretim kotaları, üçüncü ülkelere ithalatlar üstüne tarifeler ve kotalarla AB dışına kota fazlası üretimi ihraç etmek için sübvansiyonlar"dır. (*4)

Genellikle gelişmiş ülkelere karşı oluşan AB ülkeleri kendi tarımına, kendi pancar ve şekerliliğine destek akçelerini sürdürürken, kendi çiftçisini yabancı sermayeye ve ekonomilere karşı korurken bizim iktidar sahiplerinin kendi insanına bu yasakları ve desteksiz bırakması anlaşılır gibi değildir.

"Arşimed'in manivelası"yla (Milli hükümet programı'yla) kurulması kaçınılmaz olan, merkezinde İşçi Partisi'nin bulunacağı Milli Hükümet bunun tam tersini uygulayacak;

Tarımda hedef, Türkiye'yi beslenme ve giyimde yeniden kendine yeterli bir ülke haline getirmek, üreticinin hayat düzeyini yükseltmek ve dışarıya azami katkı sağlamaktır. Avrupa Birliği ve IMF dayatmaları reddedilerek; tarımda üretimi desteklemek amacıyla çiftçiye, besiciye ve balıkçıya; düşük faizli kredi, ucuz yakıt, ucuz gübre, ucuz tarım ilacı, ucuz tarım aleti ve ucuz tohum ve damızlık

sağlanacaktır. Tarım desteklerinin ve kredilerinin amaca uygun kullanılmasını sağlayacak önlemler alınacaktır. Tarım ürünlerine, üretimi özendiren değer fiyat verilecektir. Tarıma destek siyasetleri bir yıl öncesinden ilan edilecektir. Pamuk, sıvı yağ, tütün, sigara, şeker, hayvan ürünleri gibi Türkiye’de yeteri kadar üretililecek tarım mallarının ve gıdaların dışalımını yasaklanacak; yerli üretim özendirilecektir.

Şeker ve pancar 10 milyon

Kişiyi doğrudan ilgilendirmektedir

Türkiye’de 2005 yılında özelleştirme kapsamına alınan ve 2006 yılında uygulamaya geçilecekken şeker işçisinin yurdun çeşitli bölgelerinde gerçekleştirdiği kitlesel mitingler sonucu hükümete geri adım attırarak ertelenmesine neden olan Şeker Fabrikalarının özelleştirilmesi sorunu Türkiye’nin yakıcı sorunlarından biri olarak durmaktadır.

AB ülkelerinde bile bütün fabrikalar özelleştiremezken Türkiye’de hükümetler yabancı sermaye ve IMF emirleriyle dipten kazıtırıp geçivereceğe benzer.

Zaten Kütahya ve Adapazarı özelleştirilmiştir. Özelleştirilme kapsamına alınan Bor, Ilgın ve Ereğli Şeker ise sektörün en başarılı olanları durumunda. Bu sayılan fabrikalar 25 fabrika içinde “kapasiteleri en yüksek ve şeker üretim maliyetleri en düşük” olanlardır. Ereğli Fabrikasının kapasitesi 8.600 ton, Ilgın Fabrikasının 6.800 ton ve Bor Fabrikası’nın ise 4.000 ton civarındadır.

Türkşeker, geçen yıl 1 milyon 309 bin ton şeker üretmiştir. Bu üretimde maliyet unsuru yaklaşık 1,3329 YTL/kilo olmuştur.

Şeker sanayisi yatırım miktarı toplam 4 milyar dolardır. Bunun içinde özel sektör payı sadece 600 milyon dolardır. Faaliyetini sürdüren 31 fabrikanın pancar işleme kapasitesi 147 bin ton/gündür. Yani 31 fabrika bir günde 147 bin ton pancarı işleme kapasitesine sahiptir. Bunun içinde özel sektörün payı sadece 36 bin ton/gündür. (*5)

Bugün Türkiye’de 31 tane fabrika vardır. İnşa halinde de 2 tane bulunmaktadır. 22 tanesi Türkşeker’e, 6 tanesi Pankobirlik’e ve 2 tanesi özel şirketlere ve 3 tanesi Sümer Holding’e ait bulunmaktadır.

Şeker Sanayisi Türkiye’de 10 milyon kişiyi doğrudan ilgilendiren önemli sektörlerimizden biridir. Şeker Fabrikalarının özelleştirilmesi politikası Batılı devletlerin Türkiye tarımını çökertme operasyonunun bir parçasıdır. Yurdumuz dünyanın kendi kendine yeten, kendi kendini besleyebilen yedi ülkesinden biriydi; şimdi Batılı emperyalist ülkeler ve yerli işbirlikçilerinin operasyonları sonucu en temel tarım ve hayvancılık ürünlerini bile dışardan ithal eder duruma düşürülmüştür. 1 Haziran 2000 tarihli tarımsal birlik ve kooperatiflerin yeniden yapılandırılmasına ilişkin 4572 sayılı yasayla tarım kooperatiflerini ve birliklerini devletten ayırmışlardır. Ama gerçekte onları tasfiye etmenin kapısını açmışlardır. Bu yasayla kooperatif ve birliklerine tüm devlet destekleri ve teşvikleri kaldırılmıştır. Ecevit-Bahçeli-Yılmaz üçlüsünün çıkardığı bu yasayla Türkiye tarımının ve tarımsal kuruluşlarının ölüm fermanı hazırlanmıştır. AKP hükümeti de 4 yıldır bu yasayı uygulayarak Türk tarımına ve hayvancılığının çöküşü konusunda epeyce yol almıştır.

Türkiye’de Washington ve Brüksel’den yönetilen hükümetlerin gayrimillî programları sonucu, kayıt dışı ve kaçak şeker patlama yapmış, bunun neden olduğu üretim fazlası orta büyüklükteki 10 fabrikanın üretimine denk gelen 380 bin ton civarında bir meblağdır. Şeker tüketiminin azalmasının başlıca nedenleri, “yurtiçinde kota dışı nişasta bazlı şeker (NBŞ) üretimi ve arzıyla sentetik tatlandırıcı kullanımının artması ve kaçak şekerdir.

Yukarılarda da belirttiğimiz gibi, yıllık şeker üretimimiz olan 2 milyon ton baz alınırsa Türkiye’de kişi başına yaklaşık 30 Kg şeker düşeceği hesabı yapılır. Buna karşılık örneğin Polonya’da bu miktar 40–42 kg.dır.

Pancar üretiminin geliştiği coğrafyalarda

Hayvancılık da gelişmiştir

*Kahramanmaraş ZO Başkanı Hüseyin Topçuoğlu’nun deyişiyle, “şeker fabrikaları, pancar yan ürünleri olan küspe, melas ve şeker üretimi dışında kalan diğer pancar parçalarını çevre halkına çok ucuza ve bol miktarda vermektedir. Şeker fabrikaları sözleşmeli besi yetiştiriciliği ile de hayvan üreticilerinin bilinçlenmesine katkı sağlamaktadır. Bu nedenle şeker pancarının üretildiği yörelerde hayvancılık da gelişmektedir... Pancar üretim bölgelerinde ilaç, gübre ve tarım makineleri imalat ve ticareti ile uğraşanlara da iş sahası oluşmaktadır. Şeker sanayi nakliye işi nedeniyle taşıma sektörüne yılda yaklaşık 25–30 milyon ton iş hacmi sağlamaktadır. Şeker pancarı diğer bitkilerden daha fazla oksijen açığa çıkardığı için çevre dostu(dur) ve ekolojik dengenin korunmasına katkıda bulunmaktadır... Pancardan (otomobil motorlarında kullanılan, benzinin yerine veya benzine karıştırılarak kullanılan bir yakıt olan) etanol da üretilmektedir. II. Dünya Savaşı’nda Almanlar etanol kullanmışlardır. Günümüzde Brezilya, Filipinler ve ABD’de etanol yaygın olarak kullanılmaktadır...” (*6)*

“Şeker sanayi çökertilemez”

Şeker-İş sendikası Genel Başkanı İsa Gök’ün feryadı bu. Onun deyişiyle pancar ve şeker sanayisinin katkıları maddeler halinde şöyle sıralanıyor:

Kırsal kalkınmayı ve sanayileşmeyi tetikleyen bir sektör

En fazla istihdam yaratan bir sektör

En fazla çiftçi geliri sağlayan bir sektör

Tarımın ve hayvancılığın gelişmesine en büyük katkısı sağlayan bir sektör

Taşımacılık sektörüne yılda 25 milyon ton taşıma hacimlik iş yaratan bir sektör

Zirai v mekanizasyon ve modern tarım tekniklerinin kullanımını yaygınlaştıran bir sektör

Tarım makineleri ve tarım ilaçları gibi yan sektörleri destekleyen bir sektör

*Bölgesel ve kırsal kalkınmanın sağlanmasında lokomotif rol oynayan en önemli sektör (*7)*

İsa Gök'ün söylemleri şeker sanayi üzerinde büyük ve korkunç bir oyun oynandığını göstermektedir. Tıpkı diğer özelleştirilen alanlarda önceden başlatılan çökertme operasyonlarına benzer bir olay cereyan etmektedir.

Sektörde gerileme 1998 yılında kotalı sisteme geçilmesi, 2000 yılında şeker fabrikalarının özelleştirme kapsamına alınmasıyla birlikte sektörde bir gerileme başlamıştır.

Kotayla üretim yüzde 35 oranında azaltılmıştır. Yani 20,4 milyon ton olan pancar üretimi 13–14 milyon tona, şeker üretimi de 2,5 milyon tondan 1,8–1,9 milyon tona geriletilmiştir. Üretim gerilemesine rağmen bilerek ve bilinçli olarak stoklar kabartılmıştır. Fabrikalar çivi bile çakılmasına engel olunmuş, sistemin gerilemesi ve çürümesi sağlanmıştır. AB ülkelerinde %2 olan NBŞ kotaları bilinçli bir şekilde %15'lere yükseltilmiş, açıkça şeker sanayisi baltalanma yolun gidilmiştir.

Sayın Gök'ün açıklamaları devam etmektedir.

Son olarak Ilgın, Ereğli ve Bor fabrikalarının özelleştirilmesine karar verildi. Bu fabrikalar sektörde üretim maliyetleri düşük, karlılıkları yüksek olarak tanınır.

Şeker sanayisinin karlı fabrikalarının öncelikli olarak özelleştirilmesinin olası sonuçlarını Sayın Gök şöyle açıklamaktadır:

Asgari 15–18 arası fabrikanın kapanması

Pancar ve şeker üretiminin % 40–50 oranında azalması

Sektörel istihdamın % 50–60 oranında daralması

Yan sektörlerin ve mahalli ekonomilerin olumsuz etkilenmesi

Katma değer kayıpları

Aileleriyle birlikte toplam 6 milyon kişinin doğrudan etkilenmesi

Köyden kente göç olgusunun hızlanması

Büyük kentlerde güvenlik sorunu yaşanması

Kırsal kesimde ise terörün ülke güvenliğini tehdit eder boyutlara gelmesi

Mevcut şeker sanayisinin çökmesi

*Türkiye'nin uluslar arası şeker tekellerinin pazarı haline gelmesi (*8)*

Sayın sendikacının son sözleri onca söylenen güzel sözlere tuz biber eker cinstendir. Bunun eleştirisini burada yapacak değiliz. Bu başka bir yazının konusu olduğu için buraya sadece alıntı yapıp geçiyoruz.

“Sendikamız, şeker fabrikalarının özelleştirme kapsamından çıkarılarak özerkleştirilmesi gerektiği görüşündedir. Bunu yapılamaması durumun-da mülkiyet devri yerine işletme hakkının devri yöntemi benimsenmeli, en az 10 yıl süresince pancar ve şeker üretim garantisi, fabrikaların modernizasyonu ve

mevcut istihdamın korunmasına ilişkin hükümler getirilerek varlığının sürdürülmesi için; Bor, ılgın ve Ereğli Şeker Fabrikalarının yeniden Türkşeker bünyesine alınması, tüm fabrikaların modernize edilerek özel şeker fabrikaları ile rekabet edebilir duruma getirilmeleri şarttır.

(Pancar- çiftçinin emeği/ işçinin, nakliyecinin ve esnafın ekmeği)

Kota sistemiyle şeker üretimi %35 azaltılmış.

*(*1) Cumhuriyet Tarım/ 12 Eylül 2006/ sayı:25/ s.4*

(02) age/ s.4

*(*3) age/ s.5*

*(*4) age/ s.6*

*(*5) age/ s.7*

*(*6) age/ s.9*

*(*7) age/ s.10*

*(*8) age/ s.10*

II

Emperyalist şirketlerin çıkarlarını korumak ve kollamak amacıyla Türkiye'de 10 yıldır iktidar sahipleri pancar kotası uygulayarak üretimi 13,5 tondan 7,9 tona düşürmüştür.

Genel adı "Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş." Piyasa, literatür adı "Türkşeker"dir. Şirketin faaliyetleri ya da fabrikaların üretim konuları şeker, melas, küspe, makine, alkol üretim ve satışlarıdır. Google'da ÖYK ilişimine girdiğinizde, ilgili bölümde nominal sermayesinin 1 milyar 600 bin YTL, ödenmiş sermayesinin 1 milyar 545 bin YTL olduğunu ve sermaye dağılımının yüzde 99,99 hazine ortaklı bulunduğunu, yani tamamen kamu mülkiyetinde olduğunu öğreniyoruz. Net satışları 2004'de 1 milyon 845 bin YTL, 2005'de 1 milyon 795 bin YTL olduğunu saptıyoruz.

2004 yılında 122 bin, 2005'de ise 59 bin YTL net kar ettiğini biliyoruz. Çalıştırdığı personel sayısı, 3382'si memur emekçisi, 5538'i sürekli ve 10. 079'u geçici işçi olmak üzere toplam 18 bin 999 kişidir. Şeker'in Pazar payı yurdumuzda yüzde 63'tür.

Afyon, ağırı, Alpulu, Ankara, Burdur, Çarşamba, Çorum, Elazığ, Elbistan, Erciş, Erzincan, alkol üniteli olmak üzere Erzurum, gene alkol üniteli olmak üzere Eskişehir, Kars, Kastamonu, Kırşehir, alkol üniteli olmak üzere Malatya, Muş, Susurluk, alkol üniteli olmak üzere Turhal, Uşak ve Yozgat fabrikaları şeker üretimine yönelik kuruluşlardır. Afyon, Ankara, Erzincan, Eskişehir ve Turhal fabrikaları makine ve tesis üretimine yönelik olup ayrıca Ankara'da proses kontrol sistemleri imalatının yapıldığı EMAF (Elektro Mekanik Aygıtlar Fabrikası) ile gene Ankara'da Tohum İşleme Fabrikası vardır.

Şimdiye kadar, Amasya, Kütahya, Adapazarı Şeker Fabrikaları özelleştirilmiştir. Kayseri, bor, Ereğli ve Ilgın şeker Fabrikalarının özelleştirilmesine karar verilmektedir ama emekçi mücadelesi buna izin vermemekte, her seferinde özelleştirme girişimi iptal edilmektedir.

Şeker Fabrikası Burdur'un yüzakı, Burdur ekonomisinin can damarı ve lokomotifidir. Pancar, ülke kırsalının en önemli sanayi bitkisidir.

Yeni Gün Gazetesi 14490. sayısında, Burdur Şeker Fabrikası'nın örneğin 2001–2002 alım kampanyasında "...ürettiği kristal şeker, melas ve yaş küspenin yurt ekonomisine (Gayri Safi Milli Hâsılaya) katkısının 90 trilyon liraya ulaştığını... üreticilere tahakkuk edecek pancar bedelinin 33 trilyon lira olduğunu... aynı ve nakdi avans olarak şimdiye kadar 15 trilyon lira ödendiğini" yazmaktadır. Bu dönemde yapılan alımlar hakkında belirtilen bilgi ise şöyle: "... 14 ziraat bölge şefliğine bağlı 45 tesellüm merkezinde 39 bin 832 pancar üreticisinden 717 bin ton pancar alınmış, bunun 23 bin tonu Afyon Fabrikasına, 694 bin tonu" Burdur Fabrikasına sevk edilmiştir. Bu dönemde, 20 bin tonu ihraç özellikte olmak üzere toplam 92 bin ton kristal şeker, 27 bin 300 ton melas ve 209 bin ton pancar posası (yaş küspe) üretilmiştir. Melas yem fabrikalarına, maya fabrikalarına ve besicilere satılmaktadır. Yaş küspe pancar üreten çiftçilere istihkak olarak verildiği gibi hayvancılık yapan yurttaşlara da satılmaktadır. Bu üretimi 158 memur, 816 geçici işçi olmak üzere toplam 1254 kişi üç vardiya halinde Eylül başında Ocak sonuna kadar gerçekleştirmektedir.

Bu rakamlar Burdur şeker'in gerçek anlamını ve işlevini somut bir şekilde ortaya koymaktadır. Bir kere 40 bin üretici köylüden pancar alınmaktadır. Bu nüfus rahatlıkla dört ile çarpılabilir ancak biz üç ile çarpalım: Sadece pancarın üretimi alanında toplam 120 bin kişilik bir yurttaş kitlesini daha başından ilgilendirmektedir. Buna şeker imalatı sırasında çalışan işçiler olarak, gene üç ile çarpılmış şekilde 3,5–4 bin kişilik bir kitle daha eklemek gerekmektedir. Pancarın üretim alanından fabrikaya taşınması işini gerçekleştiren binlerce nakliyeciyi esnafını aileleriyle birlikte hesaba katmak gerekir. Melasından yararlanan çevreler, küspesinden yararlanan hayvancılık yapan kitleler, şekerinden yararlanan ve şekerini satan esnaf gruplarını filan toptan hesaba katıldığında, Burdur için yaşamın ta kendisi, varlık nedeni olduğunu derhal anlarız. Burdur Şeker Fabrikasının özelleştirilmesi Burdur'da yaşamın tükenmesi demektir. Köylerde pancar zamanı cebi para görenlerin bundan mahrum kalması demek. Zaten şimdiden kota sayesinde pancar ekimi köylerde büyük oranda düştü.

"4 Nisan 2001 tarihinde çıkan yasa, aynı hızla Cumhurbaşkanı tarafından onaylanıp 19 Nisan 2001 günkü Resmi gazetede yürürlüğe sokuldu. Bu kademeli kota son 3 yılda daha da hızlandı. Mesela, Kütahya'nın 260 bin ton yıllık pancar üretim kotası vardı. 3 yıllık AKP iktidarında, kademeli düşüşlerle 206 bin tona düşürüldü. Üretici tam perişan... Tablo açık; Türk çiftçisinin rızıkı, ABD'li dev şirketlere, Avrupa ve Arjantin çiftçisine "destek" olarak akıtılıyor. Şeker kurumu kapatılıp pancar tarımı ve şeker sanayii, nişasta bazlı şeker üreten küresel oburlara ve dev şirketlere yem edilmeye çalışılıyor. Şeker zehir olmaya başladı. Dünya Bankası parasıyla çiftçiye "ulufe" dağıtıyor, toprağından, pancarından, fındığından, tütününden ediyor. Türk çiftçisine pancar ektirmeyenler, "ecnebi şeker ve tatlandırıcıları"na gümrüklerden "gel-geç" yapıyorlar." M. Emin Koç

Binlerce pancar üreticisi emekçi olur da hiç bunların kooperatif örgütü olmaz mı? Böyle bir birlik 31 Mart 1972 tarihinde kurulmuş, SS Pancar Ekicileri Kooperatifleri Birliği adıyla... Kısa adı bildiğimiz ünlü PANKOBİRLİK...

Kendine bağlı kooperatiflerle ortak sayıları, Adapazarı (66.824 kişi), Afyon(39.670 kişi), Ağrı (56.028 kişi), Akşehir-Ilgın (60.165 kişi), Alpullu (90.589 kişi), Amasya (96.132 kişi), Ankara (53.585 kişi), Balıkesir-Bursa (55.855 kişi), Bor (42.342 kişi), Burdur-Isparta (73.757 kişi), Çorum(49.751 kişi), Dinar (57.631 kişi), Elazığ (37.054 kişi), Elbistan (56.353 kişi), Erçiş (28.402 kişi), Ereğli (34.167 kişi), Erzincan (50.872 kişi), Erzurum(53.558 kişi), Eskişehir (81.518 kişi), Kastamonu (49.103 kişi), Kayseri (82.181 kişi), Kırşehir (25.573 kişi), Konya (56.241 kişi), Kütahya (44.213 kişi), Malatya (41.948 kişi), Muş (55.704 kişi), Samsun (35.905 kişi), Sivas (16.739 kişi), Turhal (74.890 kişi), Uşak (25.251 kişi), Yozgat (40.681 kişi) olmak üzere toplam olarak 1 milyon 632.682 kişidir.

Pankobirlik aslında şeker alanında bir imparatorluk. Bu kadar yaygın ve kalabalık üye topluluğu yanında iştirakleriyle de bir ekonomik büyüklük durumunda.

Pankobirlik'in kendi özel şeker fabrikaları var: Adapazarı Şeker Fabrikası, Amasya Şeker Fabrikası, Boğazlıyan Şeker Fabrikası, Kayseri Şeker Fabrikası, Konya Şeker Fabrikası, Kütahya Şeker Fabrikası. Ayrıca Şekerbank TAŞ ile Şeker Sigorta iştiraklisi. Ziraî amaçlı iştirakleri de, Pancar Motor San. ve Tic. A.Ş, Gübre Fabrikaları A.Ş, Ova Sulama A.Ş, Etüdaş, Beta Ziraat ve Tic. A.Ş, Meray, Malatya Kayısı Kurutma, Dosan, Tat Konserve A.Ş, Amasya Sebze Meyve San. A.Ş, Layne Bowler A.Ş, Türaş, Erzurum Kumaş San. A.Ş, Kozava Gıda San. Kal. Koop., Burtrak, Ersan A.Ş, Pan-Et A.Ş, Şeker Süt gibi süt fabrikaları; Pancar Yem San. ve Tic. A.Ş, Turhal Pan. Süt. ve Yem San. Burdur Yem. San. A.Ş, Dinar Yem. San. A.Ş, Eskişehir Yem. San. A.Ş, Kayseri Yem. San. A.Ş, Malatya Yem. San. A.Ş, Uşak Yem. San. A.Ş, Çumra Yem. San. A.Ş, SU-SA (Suluova Yem San.), TOSTAŞ (Tosya Yem San.), YEMTAŞ (Sakarya Yem San.), Başak Yem Fab. A.Ş. gibi yem fabrikaları; Türk Koop. Eğitim Vakfı, Yeniçeltek Kömür ve Maden A.Ş, Kömür İşl. A.Ş, Sanayi Nakliyat A.Ş, TARPAM A.Ş, Mars Tic ve San. A.Ş, ER YAĞ, Ereğli Demir Çelik Fab. A.Ş, Konsan T.A.Ş, Konal T.A.Ş, ERSU, Amasya Motor Yenileme San., Yatırım Holding, Hedef Tarım Tic. ve San. A.Ş, K.K.V Su Ürünleri A.Ş, Konya Pancar Eğ. ve Sağ. Vak. KONESTAŞ, KINSAY A.Ş, Şeker Bilişim San. A.Ş. gibi türlü çeşit iştirakleri bulunan devasa bir ekonomik imparatorluk...

III

AB ve Batılı emperyalistler bastırıyor; iktidar sahipleri tarımın ve hayvancılığın çökertilmesi için köylülüğe yükleniyorlar.

Yerelde Şeker ve pancar sorunu (Burdur) /III

Şimdi burada açıkça saptamak gerekmektedir; 2000 yılında 18,8 milyon ton olan şeker pancarı üretiminin 2004 yılında 13,5 milyon tona düşmesinin esas nedenleri İMF'ye verilen pancar ekim alanlarının sınırlandırılması ve daraltılması taahhüdüyle 4 Nisan 2001 yılında Ecevit-Bahçeli- Yılmaz Hükümeti döneminde çıkarılan 4364 sayılı Şeker Kanunudur.

Şeker pancarı tarımı ortalama 100 bin işgücünü istihdam etmektedir. Aileleriyle birlikte bu nüfus 450 bin insanı kapsamaktadır.

Tarımın çökertilmesinin somut sonuçları:

- Yakınlara kadar tarım ürünleri ihraç eden bir ülke olan Türkiye'nin ithal eder duruma düşürülmesi
- Kırsal kesimde işsizlik oranının yükselmesi
- Tarımsal arazilerin atıl kalması
- İç göçün artması
- Bu gelişmelerin yol açtığı toplumsal sorunların toplumsal yaşamı derinden etkilemeye başlaması

Mikdat Çakır'ın dediği gibi, pancar ve şekerin yurdumuza katkıları ve avantajları:

- Yüksek katma değer sağlaması
- İstihdam olanakları
- Diğer tarım ürünlerinin ve hayvancılığın gelişimdeki katkıları
- Toplumsal ve ekonomik yaşam üzerindeki etkileri

Tüm bu etkenlerden dolayı yurdumuz için stratejik bir ürün olmaktadır.

AKP Hükümeti kurulduğu sırada Türk Şeker'in pancar üretim miktarı 13 milyon 500 bin tondur. Beşinci yılında hükümet pancar kotalarını 7.29 milyon tona kadar indirmiştir. Amaç açıktır; pancar üretimini ve Türk Şeker'i bitirmektir. Kime hizmet ettiği de gayet açıktır; emperyalist ülkelerin tarım ürünü pazarı haline getirmek Türkiye'yi... Bu hükümet 2003 yılında pancar alım fiyatını kg.ını 88.831 TL olarak açıklamıştı. 2007 yılı için açıklanan fiyat da 89.000 TL. dir. 4 yıl içinde temel girdilerde, akaryakıt ve gübrede yüzde 100 artış olurken köylünün ürününün fiyatı yerinde saymıştır. Amaç ne? Emperyalistlerin emrettiği gibi, Türk köylüsünü üretim yapamaz hale getirmek, ülkeyi onların pazarı haline getirmek, tarımı çökertmek... (Aydınlık/ 28 Ocak 2007/ Teoman Alver/ Şeker pancarından bioenerji)

2005/2006 yıllarına ait Burdur yerel koşullarında Türkşeker'in sonuçları çarpıcı gerçekleri gözler önüne sermektedir.

2005 ekim miktarı 527.195 ton. 2006'da 485 bin ton.

Ekim alanı ise 116.390 hektar/ 106.383 hektar.

Pancar eken çiftçi sayısı: 24.801/ 21.258 kişi

Kampanya süresi 88/94

Günlük ortalama pancar işleme miktarı 5306/5161 ton

Elde edilen toplam şeker miktarı 66.750/ 68.223 ton

(Yüzde 16 polar şeker içeren) pancar alım fiyatı 0.105292/0.089795 YTL/Kg

Son on yılın şeker ve pancar istatistikleri

Burdur Şeker'in İstatistikleri ve Sonuçları

Pancar ekimindeki gerçekler ve doğru politikalar:

—1997 yılında 228,514 dekar olan pancar ekim alanı 10 yıl sonra yarıyı aşkın (yüzde 54'lük) bir eksilmeyle 106,363 dekara düşmüştür. AKP iktidar dönemi itibariyle hesaplarsak pancar ekimi 126,431 dekardan yüzde 16-17'lik bir düşüşle 106,363 dekara düşmüştür. Yani düşüş ivmesi iki katına yakın artmıştır.

—İşlenen pancar miktarı bazında düşünürsek, 1997 yılında 870 bin ton olan işlenen pancar miktarı yüzde 42 kayıpla 505,500 tondur.

—Üretilen şeker miktarında ise rakamlar çok korkunç boyutlardadır. 1997 yılında 125,216 ton şeker üretimi sağlanırken 2006 yılında bu miktar, yüzde 45–46 düşüşle 68,223 tona düşmüştür. Burada uluslar arası tatlandırıcı şirketlerinin politikalarının hâkimiyetinden bahsetmek gerekir. İktidar sahipleri son on yıllık dönemde pancar üreticisi köylülerimizin çıkarları yerine uluslar arası emperyalist tatlandırıcı şirketlerin çıkarlarını, uluslar arası kapitalistlerin çıkarlarını kollamışlardır. Gerçekten de aradaki fark kadar başka ürünlerden elde edilen tatlandırıcı kaçak olarak ülke pazarına girdiğini saptamaktayız.

—Küspe üretiminde de büyük oranlarda düşüş vardır. Bu da hayvancılığa vurulan ağır bir darbedir.

—Bir yandan kotalar uygulamasıyla, diğer yandan taban fiyatı düşük tutarak pancar köylüsünü üretimden uzaklaştıran iktidar sahiplerinin hangi güçlerin çıkarlarını savunduğunu ve kolladığını halkımız iyi bellemek zorundadır. AB hayalleriyle köylünün gözünü boyamaya çalışan iktidar sahiplerinin basit bir incelemeyle uluslar arası kapitalistlerin çıkarlarının bekçisi oldukları derhal anlaşılmaktadır.

—Tarımın ve hayvancılığın çökertilmesi politikalarından kurtuluş yolu, tarım ürünlerinin para etmesinin çaresi İşçi Partisi'nin tarım politikalarının uygulanmasından geçmektedir. Bugün Türkiye'de tarımın ve hayvancılığın çökertilmesi politikalarına net bir şekilde karşı çıkan parti, Milli Hükümet Programı'nı ilan etmiş olan İP'dir. Ancak merkezinde İP'nin yer alacağı milli bir hükümette köylünün kurtuluşu gerçekleşebilir.

—7. Kongresi'nde kabul ettiği Milli Hükümet Programı'nın Herkese İş ve Refah başlıklı III. Ana bölümünde, İMF ile bağlantının kesileceği belirtilen 27. maddesinde, "İMF'nin dayattığı tarıma destekleri, gümrükleri, KİT'leri, kamu hizmetini ve paranın giriş çıkışına kontrolü kaldıran politikalara son verileceği" belirtilmektedir.

—Tarıma destek ve eğitim politikalarının açıklandığı 36. maddesinde temel tarım politikaları şöyle belirlenmektedir:

“Tarımda hedef, köylüyü efendi kılmak; her tür bağımlılığa son vermek, Türkiye’yi beslenme, giyim, gübre, tohum ve damızlıkta yeniden kendine yeterli bir ülke haline getirmek; üreticinin hayat düzeyini yükseltmek ve dışarıya azami katkı sağlamaktır. Bu amaçlarla Avrupa Birliği, IMF, Dünya Ticaret Örgütü ve benzeri örgütlerin dayatmaları reddedilecek ve tarım desteklenecektir. Çiftçiye, besiciye ve balıkçıya, düşük faizli kredi, ucuz mazot, ucuz gübre, ucuz tarım ilacı, ucuz tarım aleti, ucuz ve sağlıklı tohum ve damızlık sağlanacaktır. Tarım desteklerinin ve kredilerinin amaca uygun kullanılması için gerekli önlemler alınacaktır. Çiftçiye üretimi özendiren taban fiyat verilecektir. Üreticinin alacakları, devlet ve kooperatiflerce zamanında ödenecektir. Tarıma destek siyasetleri bir yıl öncesinden ilan edilecektir. Pamuk, sıvı yağ, tütün, sigara, şeker, hayvan ürünleri gibi Türkiye’de yeteri kadar üretilebilecek tarım mallarının ve gıdaların dışalımını yasaklanacak; yerli üretim özendirilecektir.

Tarım üreticisinin emeğinin karşılığını alması ve tüketicinin uygun fiyatlarla gıdaya ulaşması için, kamu eliyle ve kooperatifler aracılığıyla etkin ve iyi işleyen bir pazarlama sistemi örgütlenecektir.

Yoksul ve orta halli köylüler, tefeci ve banka borçlarından kurtarılacak, ipotekler kaldırılacaktır.

Tarım işçilerinin sosyal güvenlik, sendika ve bütün demokratik hakları gerçekleştirilecektir.

İhtiyarlık, sakatlık veya hastalık nedeniyle toprağını işleyemeyen köylülerin, dul ve yetimlerin geçimleri, bakımları sağlanacaktır.

Çiftçinin eğitimi için gerekli kurumlar oluşturulacak ve araçlar devlet tarafından sağlanacaktır.

Tarımda biyoteknoloji veya benzeri yöntemlerle üretim, sadece sınırlı ve korunmuş alanlarda, devlet denetimindeki millî şirketler eliyle yapılacaktır. Tarım alanları ve ürünleri, özellikle yabancı sermayenin yol açtığı genetik kirlenmeden korunacaktır. AR-GE faaliyetleri tamamen devlet denetiminde ve devlet destekli millî sermayeli şirketler tarafından gerçekleştirilecektir.”

—Yurdumuzu Batılı emperyalist ülkelerin açık pazarı haline getiren neoliberal politikaların ortadan kaldırılacağını, yurdumuzda yeterince üretilen malların dışarıdan alınmasının durdurulacağını ifade eden 42. maddede ise üretimin artırılacağı şöyle ifade edilmektedir:

“aşa tarım ürünleri olmak üzere Türkiye’de yeterince üretilebilecek malların, lüks tüketim maddelerinin ve ikame edilebilen malların dışalımına son verilecek; yerli üretimin verim ve kalitesinin artırılması için tarım ve sanayi üreticisi desteklenecektir. Dışalım, millî ekonominin ayakları üzerinde doğrulmasına, üretimin artmasına, millî teknolojinin gelişmesine, halkın ihtiyaçlarının karşılanmasına ve millî savunmanın gereklerine bağımlı kılınacaktır.

Millî Hükümet, Dünya Ticaret Örgütü’nün eşitsizliğe dayanan yapılanmasını değiştirmek, özellikle mali kuruluşlarımıza, tarımımıza, küçük ölçekte üretim yapan sanayi işletmelerimize ket vuran düzenlemelerini etkisiz hale getirmek için, her düzlemde mücadele yürütecek ve kalkınmakta olan ülkelerle işbirliği yapacaktır.

Şubat 2007

Doğru Dürüst Haber

Vatan Savunması Hattı Nereden geçer?

(Dink cinayetini protesto ederken düşülen yanlışlar)

“Bugün Hrant’ın mücadelesine, değerlerine sahip çıkmak, bu topraklarda onurlu insanlar olarak yaşamının şartı haline gelmiştir. Hrant’ın katledilmesinde, ona kurşun sıkanlar kadar, demokrasiye dair her tartışmayı vatan hainliği olarak gösterenler, solculuğu milliyetçi – ırkçı- şoven histerinin içinde yapma küstahlığını ve gafletini gösterenler, farklı olana karşı hoşgörüsüzlüğü ve linç kültürünü yaygınlaştıranlarda sorumludurlar.” İsmail Arlı 21 Ocak 2007 basın bülteninden/ Kanal 15 <http://www.kanal15.com.tr/newsdetail.asp?NewsID=581>

Öğretmenlerin yüzde 99.99’u ulusalcıdır

Eğitim-Sen, TÖDMF hareketinden TÖS ve TÖB-DER süreçlerine ve oradan günümüze gelen öğretmen mücadelesi tarihinde, ilk defa olarak antiemperyalizmi, ulusalcılığı ve milli değerleri çöpe atan öğretmen örgütü olarak tarihe geçmiştir. Yukarıdaki alıntıyı Hrant Dink’in öldürülmesi üzerine yaptıkları basın açıklaması eyleminden sonra Kanal-15’in sitesine düşen bülten metninden yaptım. Alıntıda da açıkça görülmektedir ki, 20. yüzyılda bütün devrimlerin bağrından çıktığı vatan savunması politikası “küstahlık ve gaflet” olarak değerlendirilmektedir. Bu bildiriye kaleme alan Yüksek Okuldaki Öğretim Görevlisi arkadaş bilmelidir ki, sadece Eğitim Sen üyeleri değil, öğretmenlerimizin yüzde 99.99’u ulusalcıdır, milli değerlerini yüceltmesi bağlamında milliyetçidir.

Eğer İsmail hocam alınmazsa yukarıdaki metnin en dikkate değer yanlış noktası olan milliyetçilik söylemi üzerinde biraz durmak istiyorum. Zira son dönemde halkımızın dehasını ifade eden anti-Amerikancılığının ve AB karşıtlığının yükselişinden telaşa kapılan iç ve dış Türkiye düşmanlarının söylemleriyle çakışmaktadır. Türk halkı arasındaki Amerikan karşıtlığının olağanüstü boyutlarda yükselmesinden telaşa kapılan emperyalistler ve içerideki bilumum işbirlikçi ve yardımcıları “ırkçı-şoven histeri”nin yükselişi, “faşizmin ayak sesleri” diyerek karalama kampanyası başlatmaktadır.

Devrimci milliyetçilik-sahte milliyetçilik ayrımı bilimseldir

Bilindiği gibi, milliyetçilik hareketi demokratik devrimlerin ve emperyalizm çağında da milli demokratik devrimlerin ürünü, sanayileşme zemininde gelişen bir siyasal akımdır. Sanayi devriminin şafağında oluşan millet maddesinin çıkarlarını düzenleyen düşünsel öznesidir. İlk çıkışta Ortaçağ’ın skolâstik düşüncesine ve ümmet örgütlenmesine karşı çağdaşlaşmayı ifade etmesi, milli devletlerin temelini atması bağlamında devrimci bir içeriğe sahiptir. Demokratik devrimlerle birlikte feodal Ortaçağ’ın kafasına vura vura yaşam bulmuştur.

Bu sürecin sonucunda 19. yüzyılda kapitalizm emperyalizm çağına evrilince, bu akımın ve kavramın da içeriğinde ve karakterinde temel değişiklikler oluşmuştur. Demokratik devrimleri yapan burjuvazi emperyalistleşince, başka ve kendimizden bir deyişle “tek dişi kalmış” olarak “canavar”laşınca

düşünsel düzeyde de ister istemez bir gericileşmeye uğramıştır. Ancak emperyalizm çağında 19. yüzyıl solculuğu artık donmuş olduğundan bütün değerleriyle tarihe intikal etmiştir. Somut koşullar değişmiş, 19. yüzyıl solculuğunun değerleriyle devrim yapma olanağı kalmamıştır. Devrimin merkezi artık doğuya kaymış, dolayısıyla milli devrimler sınıf mücadelesinin özünü oluşturmaya başlamış, 19. yüzyıl Avrupa merkezli sosyal-demokrasi solculuğu gericileşmiştir. Bütün devrimler vatan savunması hatlarında, milli devrimler yatağında harmanlanmaya başlamıştır. Bu süreçte emperyalizmin ağına düşmüş bağımlı ve sömürge halklar da devrim yapmaya girişmişlerdir. Yani milli demokratik devrimler çağı açılmıştır. Namı diğer ulusal kurtuluş savaşları çağı... Çağı açma şerefi de Türk milletine ve onun önderi Mustafa Kemal'e düşmüştür. Çağın ilk ulusal kurtuluş mücadelesini veren Kemalistler böylece ezilen dünyanın meşalesi olmuştur. Sizin örgütünüzün önderi, yani başkanınızın "burjuva" diye küçümsediği Atatürk Türk Devrimi'ni gerçekleştirmiş, emperyalizme karşı devrimci bir işlev yüklenerek, şu anda kendinizin de ekmek yediği, suyunu içerek yaşamını sürdürdüğü devletin kuruluşuyla sonuçlanan Cumhuriyet Devrimi'ne önderlik etmiştir. Bu bağlamda, o dönemde "Kuvva", "Kuvayı Milliye" isimleriyle anılan Kemalist milliyetçilik devrimci karakterde bir milliyetçiliktir.

Eğer ki İsmail Hocam, siz ulusalcı olan Sendikal Birlik'çi söyleminize rağmen milliyetçilik kavramı ve akımında emperyalizm çağında böyle bir ayırım yapmıyorsanız, yani ilerici milliyetçilik ve gerici-ırkçı milliyetçilik ayrımı yapmıyorsanız; Kemalist Hareketi devrimci bir akım olarak görmüyorsanız yukarıdaki söyleminizde olduğu gibi, solcu olmaya milliyetçiliği, ulusalcılığı yakıştıramaz bir anlayış içindeyseniz, çok yazıktır ki, insanları kandırıyorsunuz demektir; en kötüsü de bilisizliğin ötesinde 19. yüzyıl solculuğu çerçevesinde "emperyalizm solculuğu" yapıyorsunuz demektir.

Sizin okuduğunuz bildiri metninden alınmış yukarıdaki alıntıda somut olarak görülmektedir ki, solculuk ile milliyetçilik birbirine zıt iki hareket gibi gösterilmekte; solcu olan bir kişinin milliyetçi olamayacağı, ulusalcı olamayacağı iddiası çok açık olarak ifade edilmektedir. Oysa solculuğun ilk ve ön kriteri antiemperyalizmdir, yani ulusalcılıktır, yani namı diğer milliyetçiliktir. Unutmayalım ki, bütün bir 20. yüzyıl devrimleri milliyetçi devrimler yatağından filizlenmiştir, yani vatan savunması hatlarından...

"Hepimiz Ermeni'yiz, Hepimiz Hırant'ız!" sloganları Türkiye düşmanlarının imali olan sloganlardır. Cinayetten sonra bir saat içinde telefonlarla toplanan grupların ellerindeki sloganların finansmanı da Soros tarafından yapılmıştır. Türkiye'deki "Soros solculuğu", "emperyalizm solculuğu" solculukla milliyetçiliği, ulusalcılığı birbirine temelden karşıtmış gibi göstermekte, emperyalizmin yoz ve kozmopolit kültürünün etkisiyle insanlarımızı vatansızlaştırmakta, devletsizleştirmekte, şerefsizleştirmektedir.

Türkiye vatan savunması dönemine girmiştir

Evet, bizler yurdumuzun bir vatan savunması dönemine girdiğini, Amerikan emperyalizmiyle kuzey Irak'ta ve özellikle Kerkük noktasında cephe cepheye gelmiş olduğunu, eninde sonunda bu noktadan Türkiye ve Türk milleti bir bedel ödeyeceğini, bunun mümkün olduğu kadar en aza indirilmesi için şimdiden hazırlıklı ve uyanık olmaya bağlı olduğunu savunuyoruz; kendimizi ve halkımızı, milletimizi buna göre hazırlıyoruz. Milliyetçilik sizlerin yaptığı gibi burjuvaziye ve emperyalizm saflarında bulunanlara teslim edilemeyecek kadar yüksek ve hayati değerlerden oluşmaktadır. Milliyetçilik en

başta emekçi halka gerekli bir ideolojidir. Uzun yıllar emperyalizmin yoz ve soysuz kültürünün, insanlarımızı soysuzlaştıran, vatansızlaştıran, şerefsizleştiren, kozmopolitleştiren kültürünün sol saflardaki etkileri nedeniyle ulusal değerler, ulusalcılık değerleri, halkçılık ve milliyetçilik değerleri sağa ve faşizme peşkeş çekilmiş; bu akımların esasen burjuvazinin işi olduğu yanılsamasıyla sol çevrelerde milletinden ve yurdundan utanır bir ruhsal durum imal edilmiştir.

Evet, İsmail Hocam, biz “solculuğu (...) milliyetçi histerinin içinde yapma küstahlığı” gösterenlerdeniz. Ancak buradaki histeriyi his olarak algılıyor ve bunu ırkçı-şoven milliyetçilikle karıştırmıyoruz ve Türk Devrimi yatağındaki, birleşince kazanımlar sağlayan, ayrılık esnasında Türkiye’nin kaybettiği ve emperyalizmin hegemonyası altına düştüğü halkçılık, sosyalistlik ve milliyetçilik damarlarını birleştirmeye özen gösteriyoruz. Ve eğer “gaflet”ten bahsedilecekse, tarihsel süreçte Alman emperyalizminin ve sonra da, Soğuk Savaş döneminde Hitler’in çizmelerini giymiş olan ABD emperyalizminin aleti sahte milliyetçiliği Türk milleti arasında yükselen anti-Amerikancı ve anti-AB’ci milliyetçilik sanma gafleti sola zarar verecek olan cereyandır.

Unutmayınız, bu yol antiemperyalizmin yoludur. Antiemperyalist tutum almayanlar daima kaybetmeye mahkûmdurlar. Tıpkı öğretmen hareketinin ve sendikal yetkinin kaybedilmesi gibi...

06 Şubat 2007

Science dergisindeki bilimsel buluşlar saptaması eksiktir

İnsanı bir örümcek ya da bal arısından ayıran en önemli özellik, insanın tasarım yapması, ütopyacılığıdır.

Science dergisi 2006 yılının en önemli bilimsel buluşlarını saptamış. Bunların içinde de en önemlisi, yani önemlinin de en önemlisi olarak, en zor ve müşkül matematik problemlerinden Poincare Önermesi’nin Rus matematikçi Grigori Perelman tarafından çözülmesini görmüştür.

Aydınlık ve Cumhuriyet Bilim/Teknoloji’de yayınlanan Science’da saptanan 2006 yılı önemli bilimsel gelişmeler gerçekten de insan yaşamında büyük değişimlere ve sıçramalara neden olabilecek derecede önemli gelişmelerdir.

Nelerdir bu bilimsel gelişmeler 2006 yılındaki?

Öncelikle DNA fosillerinin ortaya çıkarılması olayı... Bilim insanları 38 bin yıllık Neandertal fosillerinin DNA çözümlerini gerçekleştirerek bunların insan genomuyla yüzde 99,9 oranında benzeştiğini saptadılar. Bu gelişme ve bilimsel saptama, evrim teorisinin gerçekliğine katkı yapan olağanüstü önemde bir durum yarattı.

İnsan yaşamını ve yeryüzündeki canlı yaşamını giderek artan bir hızla derinden etkileyecek kapasitede bir gelişme bağlamında, küresel ısınmanın sonucu olarak kuzeyde ve güneyde iki büyük buzul örtüsünün giderek artan bir ivmeyle erimesini bir diğer önemli gelişme olarak saptadı.

Gene, bilim insanlarının 375 milyon yaşında bir balığın keşfiyle, deniz ve kara hayvanı arasındaki evrim boşluğunu doldurmasının detaylarını saptayarak evrim teorisine güçlü bir kanıt daha buldular.

Nihayet bilim insanları (İngiliz ve Amerikan bilim ekibi) görünmezlik olayının ilk adımını attılar. “Harry Potter’in görünmezlik pelerini”ni keşfettiler. “Bir cismin mikrodalgaların bükülmesini sağlayarak görülmez olmasını sağlayan ve ‘metamateryal’ denilen bir cihaz” geliştirdiler. Amerikalılar artık yakın zamanda bu cihazla hayalet ordularla işgal eder ülkeleri!

Ben küçükken, yani ortaokul ve lise çağlarımda bilim-kurgu kitaplarına, filmlerine aşırı bir merakım vardı. Elime geçen bir bilim-kurgu kitabını bir gecede sabaha kadar hiç uyumadan bitiriverirdim. Önceleri annem, babam, arkadaşlarım, sonraları eşim beni hayalcilikle, boş işlerle uğraşmakla itham ederler, gerçekçiliğe davet ederlerdi.

—Oğlum, yavrum, hayallerle uğraşıyorsun! Biraz bu dünyaya gel... Yaşama beri gel... Okuyacaksan gerçekçi bir şeyler oku... Yazık, günahdır o gözlerine... derlerdi.

Ama ben bir yerlerden okuduğum ve derin bir inan içinde bağlandığım şu bilimsel tezi söyledim onlara:

—Canlarım! Bal arısı ile örümceğin becerdiği bal peteği ile ağırları incellerseniz değme mimara ve mühendise taş çıkarttıracak derecede mükemmel ve estetik yapılar olduğunu görürsünüz. Ancak hiçbir gelişme belirtisi göstermeyen bir biteviye faaliyet ve üretim olayıdır. Yani milyonlarca yıl önce nasıl başladıysa öyle devam eden bir yapılanma... Şöyle de söyleyebiliriz: İçgüdüsel bir olay... Arı da, örümcek de o estetik eylemlerini içgüdüsel bir şekilde yerine getirirler. Önceden bir planlama, tasarım, dizayn asla yoktur. Ama insanın işi öyle mi ya? İnsan önce beyninde tasarım yapar, planlama yapar, enine boyuna zihninde kurar, sonra faaliyete geçer. Ve her seferinde bir üst aşamada gelişme göstererek üretim eylemini geliştirir. Örümcek ve arı uygarlıklar kuramaz ama insan yaratıcılığı, elle çevrilen küçük değirmenlerden başlayarak su ve yel değirmenleri aşamasında geçip enerjinin keşfiyle birlikte modern makineli değirmenlere ulaşır. On binlerce yıllık bir zaman dilimini kapsayan bütün bu süreç boyunca insan önce hayalle başlamıştır işe.

“Önce ütopya vardı” desem atasözü gibi bir şey mi söylemiş olurum acaba?

Bu yazı başladı mı böyle burada bitmez.

Gelecek sayıyı beklemek gerek.

Avrupamerkezci dergiler de, ne kadar bilimi temsil ederlerse etsinler Avrupamerkezci ideolojiden uzak duramamaktadırlar.

Science dergisindeki bilimsel buluşlar saptaması eksiktir//

Her seferinde aşağıdaki soru bozuk bir plaktan çıkan ses gibi tekrarlanır;

—Eeee! Anladık... Bunun konumuzla ne alakası var anlayamadık!

—Çok kolay... Bilim-kurgu, insanın hayvandan ayrılmasının en açık örneğidir. Ben ortaokulda okurken Dr. Huxley'in bir bilim-kurgu kitabını, sabah erkenden okulum olduğu ve hatta sınav olacakken hiç uyumadan sabaha kadar okumuştum, hiç unutmam, sınavdan da çok başarısız olmuş, öğretmenime durumu anlatmış, ondan da azar ve eleştiri işitmişim. Orada bir domuz plasentasına sarılıp sarmalanan zürriyetin tohumlandığı anlatılıyor ve ana rahminin dışında çocuk gelişimi olabileceği tezi işleniyordu. Aradan geçen zaman içinde, özellikle kısırlık çeken eşler için tüp bebek tekniği geliştirilmedi mi?

Sonra ışınlanma olayı, klonlanma (kopyalama) sonucu ortaya çıkan koyun Dolly, hele hele o görünmezlik olayı üzerine ne kadar kitap okumuş; hayal dünyamı ve imgelemimi geliştirmişim.

Evet, gelem Science dergisinin saptamalarına...

Dergi bir umut ışığı olarak gördüğü “ranizumab”ın bulunuşunu da öne çıkarıyor. Ranizumab bir ilaç... Klinik deneyleri bir yaşlılık hastalığı olan görme bozukluğu (yakını görememe illeti) olan hastaların 1/3'ünde iyileşme sağladığını ortaya çıkardı.

Gene bilim insanlarının yaptığı bir araştırmayla evrim teorisine büyük bir katkı sağlandığını saptıyor. Yaratılış teorisine göre, türleri Tanrı bir seferinde “Ol!” diye bir anda yaratmış, yaratış o yaratış! Bundan sonra donup kalmışlar... Ne bir gelişme; Ne de bir gelişme! Sinek ve kelebekler üzerinde yapılan araştırmalar sayesinde türlerin nasıl oluştuğunun anlaşılmasına yardımcı olmuştur.

Ve “ışık engelinin ötesi...” “Sınırları zorlayan yeni bir mikroskop (diffraction-limit microscopy)...” Yeni mikroskop teknikleri sayesinde “ışığın bazı engelleri aşarak” mikroskopik incelemenin daha küçük parçacıkları da görmesi sağlandı; hücrelerin, proteinlerin en ince yapılarının ve parçalarının görülebilmesi olanağı sağlandı.

Ayrıca 2006'da bilim insanları, beyinciler, nörologların yoğun çabaları sonucu beynimizin yeni bilgileri belleğine kaydemiş yöntemi konusunda yeni buluşlar geliştirdiler. Bu çalışmalar sonucunda “uzun süreli bellek mekanizmasında nöronlar ile hipokampus arasındaki yoğun ilişkileri ortaya çıkardılar.” Böylece beynin yeni anıları nasıl kaydettiğinin içyüzü anlaşılmış oldu... Yani “anıların ısrarı...”

Ve son olarak Science dergisi, araştırmacıların buldukları “yeni bir küçük RNA molekül sınıfı” buluşunun gen tanımını aşan bir kavram olarak saptamaktadır. Yeni küçük moleküller kavramının doğuşu...

Science saygın ve bilimsel bir dergi de olsa, Avrupamerkezci ideolojinin etkisindeki zihniyetten azade sayılamaz. Post-modern anlayışa göre Avrupa'nın dışında hiçbir şey yoktur. Batı olmadan dünya büyük bir hiçliktir, karanlıktır, Ortaçağ'dır... Yeni buluşlar Batı'da olabilir ancak. Böyle bir Avrupamerkezci ideolojik tez, bizim okullarımızda, ilköğretim ve Ortaöğretim kurumlarımızda okutulan Tarih kitaplarında, Coğrafi keşifler ve Yeniçağ'da Avrupa'da Buluşlar konusuyla beyinlere işlenmiyor mu?

Diyeceğim şu: Ekonomik ve toplumsal gelişme düzeyi ile bilimsel ve düşünsel buluşlar ve gelişmeler birbirlerini karşılıklı ve diyalektik bir şekilde etkilemektedir. Yükselen Çin gerçeği bilimde de kendini gösteriyor. Bir Çin mucizesinden bahsediliyor. Çin'de kansere çarenin bulunduğu, Dr. Peng'in buluşu

olan gendicine adlı gen tedavisi yöntemine dayanan bir tedavi süreciyle 40 çeşit kanser türünün iyileştirildiği ifade edilmektedir. (Yakında bu Kanserde Çin mucizesi hakkında bir araştırma-inceleme makalesini bilgilerinize sunacağım.) İşte şimdi sadede geldim: Batılı Science dergisi için, Doğulu bir doktor olan Çinli Peng'in Batı'nın bile beceremediği kansere çareyi bulması olacak şey değildir! Bundan dolayı 2006 yılı dünyanın bilimsel gelişmelerinden sayılmaz vesselam!..

İstiklal Marşı

(Antiemperyalist yurtsever şairi anarken...)

İstiklal Marşı, Türkiye Cumhuriyeti'nin ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin milli marşıdır.

Sözleri Mehmet Akif Ersoy'un, bestesi Osman Zeki Üngör'ündür. 12 Mart 1921'de Birinci TBMM tarafından Türkiye Cumhuriyeti'nin, Milli Marşı olarak kabul edildi.

İstiklal Harbi'nin en heyecanlı, varlık ile yokluğun bıçak sırtı gibi sınırlarında bulunduğu, Avrupa'nın ortalarından sürüle sürüle Orta Anadolu bozkırlarına kadar sıkıştırılmışlığın yarattığı gergin ruh durumunun hâkim olduğu günlerde toplumu biraraya getirici ve ortak duygularını canlandırıcı, milli birlik ve beraberliği sağlayıcı bir milli marş ihtiyacını gidermek amacıyla Maarif Vekâleti, 1921'de bir güfte yarışması düzenledi. Bu yarışmaya 724 şair katıldı.

Mehmet Akif'in yarışmaya katılmasıyla ilgili hoş bir de öykü vardır, duymuşsunuzdur:

Yarışmada kazanan şiiire ödül de konmuştur. Ancak Mehmet Akif başlangıçta ödül nedeniyle yarışmaya katılmak istemez. Ancak Bakan Hamdullah Suphi'nin ısrarı ve özel himmetiyle Mehmet Akif, "Kahraman ordumuza!" başlığıyla şiirini yarışmaya sokar. TBMM'nin 12 Mart 1921 tarihli oturumunda Mehmet Akif'in şiiri milli marş olarak kabul edildi.

Şiirin bestelenmesi için açılan ikinci yarışmaya 24 besteci katıldı. 1924 yılında Ankara'da toplanan seçici kurul, Ali Rıfat Çağatay'ın bestesini kabul etti. Bu beste 1930 yılına kadar çalındıysa da 1930'da değiştirilerek Cumhurbaşkanlığı Orkestrası Şefi Zeki Üngör'ün 1922'de hazırladığı bugünkü beste yürürlüğe kondu.

Marşın armonileşmesini Edgar Manas, bando düzenlemesini İhsan Servet Küncer yaptı. Şiir 9 dördlük ve 1 beşlikten oluşur. İlk iki dördlük İstiklal Marşı'nın güftesi olarak söylenir.

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;

Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.

Mille bu müthiş sesleniş başka nerede vardır; başka nerede görülebilir, bilemiyorum ama bizim Marşımızda, Bağımsızlık Marşımızda, İstiklal Marşımızda mevcuttur. "Bu şafaklarda yüzen al sancak" "sönmez", "Korkma" ... Ancak bunu bir şarta bağlamadan da edemiyor şair: Ne zamana kadar

sönmez? “Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.” Evet, “yurdumun üstünde tüten en son ocak” “sönmeden”, “sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak.”

Türk milleti tarihi boyunca zulme, sömürüye ve köleliğe boyun eğmemiş, yiğit halklardan biridir. Bu ırkçı bir böbürlenme, şoven bir kibirlilik, bilim-dışı bir hamaset söylemi değildir. Tarihsel materyalist bir pencereden Türk tarihinin bir incelenmesi bize gösterir ki, milli varlığımız kısa dönemli bir-iki örneğin dışında, tarihinin hiçbir döneminde kölelik şemsiyesinin altına girmemiş, uygarlığa adım attıktan sonra hiçbir dönemde devletsiz kalmamış, en önemli medeni özelliklerinden birinin devlet kuruculuğu olduğu gerçeğinin tarihsel bir realite olduğu anlaşılmıştır.

Ve buradan hareketle, bütün sınıflar ve siyasal güçler tarih içinde kendine kökler aramak zorundadır; geleceği yeniden kurarken kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda, güç ve destek alacağı...

Bu görüşümüzü lirik olarak, şiirsel olarak bundan daha estetik kim ifade edebilir?

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.

Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!

Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,

'Medeniyet!' dediğin tek dişi kalmış canavar?

Bazı liboşlar, 2. Cumhuriyetçiler, döneçler ve neoliberal “sol”cularla fundamentalist çevrelerin hoşuna gitmeyecek, “ırkçılık”la, “şovenizm”le, hatta “faşizm”le itham edeceklerdir mutlaka; geçmişte “Hepimiz Ermeni’yiz!” sloganının peşine öğretmenleri düşüren Eğitim-Sen yöneticilerini eleştirdiğim de aynı söylemlerle karşılaşmıştım; ancak, ben doğru bildiğim yolda yürümekten asla çekinmem ve savunduğum tezlerle toplumda alnım açık dolaşabiliyorum, ancak onlar şimdiden “eylemin sonunda birkaç ÖDP’ linin provokasyonu” demeye başladılar bile... Ama geleneksel emperyalizm teorisindeki “kapitalizmin en son aşaması” tanımıyla şu “tek dişi kalmış canavar” tanımı arasındaki farkı görebilmek için her şeyden önce ruhunuzla, bilincinizle kendiniz olmanız gerekir... Yani ne demek bu? Şöyle veya böyle, az veya çok kültür emperyalizminin yozlaştırıcı ve soysuzlaştırıcı zehrinden içmemişseniz bunu görebilirsiniz.

Biliyor musunuz, emperyalizm, Ezilen Dünyaya önce insanların benliklerini, beynini, özünü, dilini, kültürünü, kısaca psişik neleri varsa önce onları alarak girmektedir. Bir kere kendinden azıcık da olsa nefret hissini sokabildi mi insanın içine işte teslimiyet orada başlamıştır demektir. Ondan sonra gelsin vatansızlaştırılmak, şerefsizleştirilmek, kozmopolitleştirilmek arka arkaya dizilirler...

Vatan savunması şairi olan, devrimden sonra ömrünün en güzel yıllarını Mısır’da bir üniversitede hocalık yaparak harcayan, ölümcül hastalığa yakalanarak yurda döndükten sonra kendisiyle röportaj yapan haberciye “memleketten uzakta insana ilham da gelmiyor evlat” diyecek kadar açık yürekli yurtsever olan Mehmet Akif Ersoy’un milliyetçiliği, onu sahiple-nenlerinden farklı olarak

antiemperyalist özellik ve renkler taşımaktadır. Bunu kavramadan, onun tarafından yapılmış olan, “tek dişi kalmış canavar” şeklindeki emperyalizm tanımının taşıdığı müthiş anlamı algılama olanağı yoktur. Bu ince ayrımı, ülkesini utanıp sıkılmadan AİHM’ye şikâyet edenler, yurdumuza demokratikleşmenin AB’den geleceğini sanacak kadar “kökü dışarıda” düşünce ve inançlara sahip olanlar asla yapamazlar, mümkünatı yoktur; eşyanın tabiatına aykırıdır.

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın.

Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.

Mehmet Akif sırça köşkünde şiir yazan bir sanatçı değildir. Kurtuluş Savaşı’nı canında, ciğerinde, ruhunda yaşamış, bizzat içinde bulunmuş savaşmış bir şairdir. Bundan dolayı da Haçlı saldırganlığın ve Haçlı irticanın o dönemlerindeki, 20. yüzyıl başlarındaki versiyonları olan İngiliz, Fransız, İtalyan emperyalistlerinin, Yunan faşistlerinin ve yerli işbirlikçileri feodal sultanlığın yarattığı “hayâsız akın”ın nasıl durdurulacağı konusunda hayallere saplanmıyor: En kestirmeden çareyi açıklıyor; “siper et gövdeni.” Yurda alçakların uğratılmamasının yolu da buradan geçmektedir.

Yurdumuzun vatan savunması dönemine girdiği şu günlerde devrimci şair M. Akif Ersoy’un antiemperyalistliği yurtseverlere daha fazla esin kaynağı olmaktadır.

Saygı ve özlemle anarken ruhu şadolsun büyük şairin...

2 Mart 2007

Utanç davası

(AB’den çıkan define değil, yılan!)

Batı’dan ve AB’den demokrasi, insan hakları ve özgürlükler geleceği hayali kuranlara büyük derslerle dolu bir davadır, Lozan2007 soykırım davası duruşmaları...

Lozan’daki Perinçek davasında görülmüştür ki, AB umutlarından yılan çıkmıştır, define yerine...

Lozan Antlaşmasının 82’nci yıldönümü etkinlikleri çerçevesinde İsviçre’nin Winterthur kentinde 7 Mayıs 2005’te düzenlenen bir panel sırasında, "Ermeni soykırımı emperyalist bir yalandır" dediği gerekçesiyle gözaltına alınan İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek için, savcılık sıkı bir muhakemenin ardından takipsizlik vermişti. Ama birtakım CİA uzantılı Ermeni örgütlerinin temyizi sonucu mahkeme açılmıştı.

Ancak 10 aydır Avrupa’da ve İsviçre’de cadı kazanı kaynatılmaktadır. Buna rağmen İsviçre gazetelerinden Basler Zeitung’un deyişiyle, “ırkçılık kanunu ayak topu” olmuştur.

Perinçek’e destek için Lozan’a gidenler arasında bulunan KKTC Kurucu Cumhurbaşkanı Sayın Rauf Denktaş’tan İstanbul Üniversitesi eski rektörü Sayın Kemal Alemdaroğlu’na, emekli generallere kadar

uzanan Türkiye'nin seçkin 170'e yakın öncüsü, AA, İHA, Yeni Çağ, TGRT Haber ve Ulusal Kanal gibi Türk gazeteciler, İzmir ve İstanbul Barosundan avukatlar, Sayın Perinçek'in kendi avukatı da duruşmaya alınmadı. Ama Ermeni Diasporasından insanlar mahkeme salonuna dolduruldu. Salona, "Ermeni soykırımı yoktur, Türkler vatan savunması yapmıştır" diyen Amerikalı Profesör Mc Carty bile, tanıklık edeceği halde, Türklerin yoğun protestosu sonucu alındı.

Demokrasi, insan hakları ve özgürlükler diyarı Batı'nın bir ülkesi İsviçre'nin bu çağdışı tutumu, hukuk dışı, demokrasi ve özgürlüklere darbe vuran, insan haklarına aykırı ve düşmanca tutumunu insanlarımız dikkatlice izlemelidir. Özellikle de "hepimiz Ermeni'yiz!"ciler için çarpıcı derecede uyarıcı derslerle dolu bir davadır bu dava...

Öte yandan Avrupa'nın dört bir yanından Perinçek'e destek için İsviçre'ye akan Türk yurttaşları kasıtlı bir şekilde ülkeye sokulmadı; sınırda dört saat bekletildi. Bu bile "medeni" geçinen Avrupa'nın "uygarlık" maskesini düşürmüştür.

Bütün engelleme çabalarına rağmen, "büyük yalan"ın bozgunu Lozan'daki mahkemede başlamıştır. Lozan'da bir yüzyıldır tek taraflı bir şekilde yalan dolana, tahrifat ve uydurmalara dayalı olarak sürdürülen propagandalarla oluşmuş olan önyargılar, taşlaşmış tutumlar çiğnene çiğnene sökülmetedir.

Perinçek'le birlikte Lozan'da Türkiye Cumhuriyeti, Türk milleti, Türklük de yargılanmaktadır. Perinçek sadece kendini değil, hatta kendinden önce Türk milletini ve Türk devletini savunmaktadır.

Sayın Demirel'in Ulusal Kanal ekranlarında belirttiği gibi, "Sayın Doğu Perinçek'e İsviçre'de reva görülen muamele onun şahsına değildir. Türkiye'yedir. Türk Milleti'nedir. Türk Milletinin tarihinedir, geçmişinedir. Yani Türkiye'ye yöneltilmiş bulunan düşmanlığın bir parçasıdır bu. Halkımız bunu böyle telakki eder... Sayın Perinçek bu çeşit iddiaların karşısında hem kendisini, hem ülkesini yiğitçe, kahramanca savunacaktır. Onda hiçbir tereddüdümüz yok. Ama o bilmelidir ki; ben ve bu ülkedeki herkes kendisinin arkasındayız. Kendisiyle beraberiz." (Ulusal Kanal)

5 Mart 2007

Soykırım ve ırkçılık

Türk devlet geleneği ve kültürüne yabancısıdır ...

29 kantonlu bir konfedere devlet, büyük devlet ve imparatorluklar geleneğinden ve kültüründen gelen Türkleri anlayacak zenginliğe sahiptir.

Soykırım ve ırkçılık Türk devlet geleneği ve kültürüne yabancısıdır

İsviçre...

Avrupa'nın ortasında rüyalar ülkesi...

Olağandışı bir şekilde ve günümüzde dünyada tek doğrudan demokrasi örneği olan ülke...

Doğru Dürüst Haber

Farklı diller konuşan farklı kavimlerin yaşadığı ve kişi başına gelirinin 32.330 dolar olduğu, alımgücü paritesine göre dünyada sıralamasında 10. olan istikrarlı ve müreffeh bir ülke İsviçre... Bundan dolayı da dünyada gıpta çeken bir konsensüs ülkesi...

26 kantondan (federe devletten) oluşan konfederatif bir devlet...

Ayrıca köklü bir devlet geleneğine sahip, onca etnik farklılığa ve federe yapısal özelliğine karşın...

Esas kuruluşu bizim Osmanlı'nın zamanına kadar uzanmaktadır: 1291 yılında üç orman kantonu temsilcisi bir Federal Beyanname altına imza atarak devletin inşasını başlatmıştır. İki yüzyıl sonra 1499 yılında ise Kutsal Roma İmparatoru I. Maximilian'e karşı kazanılan zafer sonucunda, Basel Antlaşmasıyla İsviçre Kutsal Roma İmparatorluğu'ndan ayrılıp fiilen bağımsızlığını kazanmıştır. Ancak bu bağımsızlık 12 Eylül 1848 Westfalya Barışıyla diğer Avrupa ülkelerince de tanınmıştır. Ve bugünkü anlamda konfederasyon ise 1848 yılında küçük bir iç savaşın ardından gerçekleşmiş, o günden bu yana da ülkede herhangi bir çatışma söz konusu olmamıştır.

İsviçre, topraklarında bizim tarihimizi de derinden etkileyen olayların cereyan ettiği, 41 bin km2 büyüklüğünde, 7 milyon nüfuslu minik mi minik bir ülke...

Dünyada tarafsızlığı dillere destan, demokrasisi müstesna örnek kabul edilen İsviçre'nin siyasal tarihini biraz deşelemek hoş sürprizlerin ortaya çıkmasını sağlıyor.

Wikipedi portalında biraz gezindim. Gördüm ki, demokrasi ve insan hakları konusunda müthiş örnek bir ülke!

1959 yılından itibaren bazı kantonlarda kadınlara oy hakkı verilmeye başlanmış. Dikkat edin lütfen; bazı kantonlarda verilmeye başlanmış denmektedir... Ülkenin her yerinde yaygın bir siyasal uygulama değil. Nitekim federal düzeyde 1971 yılında yaygınlaştırılmakla birlikte daha yeni olarak 1990 yılında Appenzell Innerrhoden kantonunda kadınlara oy hakkı tanınmıştır.

İşte, Avrupa demokrasisinin kalelerinden birinde, büyük devrimci Atatürk'ün 1930 ve 1934 yıllarında tanıdığı hakları 29-30 yıl sonra tanınmaya başlanmıştır.

Demokrasi ve insan hakları konusunda bunların Türkiye'ye ve Türk milletine diyecek bir şeyleri olabilir mi? Bu soruyu bizim Avrupa muhipleri üyelerine, İkinci Cumhuriyetçilere, liboşlara, Neotanzimatçılara soruyorum.

İsviçre'nin bugünkü demografik yapısı içinde yabancıların sayısı beşte biri bulmakta, bunun içinde Türklerin nüfusu 100 bini geçmektedir.

Geçtiğimiz yıllarda Tarih Kurumu Başkanımıza, Ermeni soykırımı yoktur dediği için bir yıl hapis cezası verilen bu ülkedeki ırkçılık yasasını İP Genel Başkanı Dr. Doğu Perinçek geçen yıl ayakları altına alarak çiğnemişti. Uluslar arası emperyalist bir yalanın yalan olduğu söylemenin cezasının olamayacağını, olursa böyle bir ülkenin demokrat bir ülke olamayacağını haykırarak; yurdumuzu böylesi emperyalist yalanlarla diz çöktürtmek isteyen emperyalistlere kendi ülkelerinde, kendi başkentlerinde bayrak göstermişti. Ve çeşitli etkinliklerin yanında gözaltına da alınıp üç sat sorgulanan Perinçek burada bu ırkçılık yasasını üç yıl içinde ortadan kaldırttıracaklarına dair Türk milletine söz vermişti.

Üç değil, iki yıla varmadan yasa “ayak topu”

Basler Zeitung bir İsviçre gazetesi...

Duruşmanın yapılacağı haftanın başında şu başlıkla çıkmıştır: “Rassismus Gesetz wird Spielball der Politik.” Yani, “İrkçilik Yasası siyasetin ayak topu.” Bu İrkçilik Yasası, Tarih Kurumu Başkanımıza bir yıl hapis cezası verilmesine neden olan, Perinçek’in hapis cezasıyla 6–7 Mart günleri yargılanacağı soykırımı inkâr edenleri cezalandıran Ceza Yasası maddesi... Tüm emperyalist merkezlerde olduğu gibi İsviçre’de de Ermeni soykırımını inkâr edersen, bu uluslararası ve emperyalist yalanının bir yalan olduğunu söylersen demokrasisi şanlı ve büyük Avrupalı seni kodesle tehdit ediyor.

Daha önce yasaı çıkarmışlar. Bizim Tarih Kurumu başkanına uygulamışlar bile. Bizim devlette ne bir ses ne bir nefes. Tık yok. Büyük bir tevekkül içinde sineye çekmişler emperyalist uygulamayı.

Ama geçen yıl, ADD ve İP önderliğinde Türkiye’nin yurtsever ve devrimci öncülerinin, başkanlığını Denктаş’ın yaptığı Talat Paşa Komitesi’nin öncülüğünde, Lozan 2005 ve Berlin 2006 eylemleriyle (Talat Paşa ve Jöntürk Harekâtlarıyla) başlatılan sistemli ve organize mücadeleler sonucu, emperyalist önyargılar kırılmış, tüm Avrupa bu yasaı tartışmaya başlamıştır. İsviçre’de günlerdir gazeteler, İsviçre Adalet Bakanı Blocher’in demeçleriyle bu yasanın kaldırılacağını ilan etmektedir. İsviçre Adalet Bakanlığında bu yasayla ilgili bir komisyon kurulmuştur. Bu komisyonun başkanı Leupold, bu yalan yasanı “karın ağrısı” olarak değerlendirmekte, kaldırılacağını açıklamaktadır.

“Lozan mahkemesinin kürsüsüne 90 kilo belge koyacağız”

“Lozan’a 90 kilo Rusça ve Ermenice belgeyle gidiyoruz. Bu belgeleri Lozan mahkemesinin kürsüsüne koyacağız. Batılı emperyalistlere yalanlarını Ermeni ve Rus belgeleriyle göstereceğiz.”

İşte, kahramanlık diye buna denir.

İşte, milliyetçilik diye, yurtseverlik diye ben buna derim.

Öyle başbakanlık koltuğu, parti genel başkanlık koltuğu, “yan gelip yatma yeri değildir!”

Çeketinin bağına gazoz kapağından “milliyetçilik” rozeti takarak kimse milliyetçi olmamaktadır bu dünyada! “Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz.” Ne de doğru söz etmiş koca Ziya paşa... Bizim teslimiyetçileri, uzlaşmacıları, Batı muhipleri üyelerini can evinden vurmaktadır...

Soykırım Türk devlet geleneği ve kültürüne yabancıdır

Perinçek, yüzyıllardır büyük devletler ve imparatorluklar kurma ve yönetme kültürü olan Türkleri, en çok da, Germen Birliğinden ayrıldığından beri birçok kavmin yönetimini üstlenmiş, onlarca kantonda (federe devlette) onlarca farklı kavmi bir arada tutma yeteneği göstermiş bir devleti yüzyıllarca yaşatmış İsviçrelilerin anlaması gerektiğini belirtiyor.

Her iki devlet de birçok kavmi bir arada tutma ve yaşatma kültürüne ve geleneğine sahiptir. Soykırımın ve ırkçılığın böylesi devletlerin yanına bile yaklaşmasının sanırım bu kadar uzun süre başarılı olmalarına engel olurdu.

Sağlıklı ve kalıcı bir İsviçre-Türkiye dostluğu için

Perinçek, çabalarının bir başka amacının iki ülke arasında sağlıklı ve kalıcı bir dostluğun kurulması yönünde olduğu belirtmektedir. İsviçre'nin 90 yıllık emperyalist yalanını "seslendirmesinin dostluğu baltaladığını", ülkede Türk düşmanlığını ve Türklere ırkçı saldırıları tetikleyeceğini, bundan dolayı da ülkesinde yaşayan 100 bin Türk yurttaşını çoluğu çocuğuyla töhmet altında bulundurmanın iç huzur ve güvenliği tehlikeye atmak demek olduğunu, bundan dolayı ABD emperyalistlerinin değirmenine su taşıyan bu yalanın İsviçre devletine hiçbir yararının bulunmadığını belirtmektedir.

Ermeni soykırımı yalanı ABD'nin BOP sürecinin bir parçasıdır.

İsviçre'nin BOP'ta hiçbir çıkarı bulunmamaktadır.

İsviçre'nin rolü ABD'nin BOP projesinde sadece bir piyon olmaktadır.

"YALAN CEPHESİNİN BOZGUNU İSVİÇRE'DEN BAŞLAYACAK."

Türkiye'de ve İsviçre'de soluklar tutulmuş, sinirler gerilmiş, bütün gözler 7 Mart'taki Lozan Mahkemesi'nde...

Bütün Türkiye'nin kalbi Perinçek'in yanında...

2 Mart 2007, Ankara

BOP'TA PARÇALANMA SÜRECİ...

Ayrıca bu çevreleri kukla ve piyon olmanın verdiği telaş ve korku sarmış durumda. "Türkiye barışını arıyor" toplantılarının kulislerinde "ABD'nin Kürtleri satıp satamayacağı" tartışmaları yapılmaktadır.

Bop'ta parçalanma süreci

*Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın dediği gibi, yurdumuz gerçekten de 85 yıllık Cumhuriyet tarihinin en kritik sürecini yaşamaktadır. Bu, BOP sürecidir. Bu süreç içinde, Ameri-kan emperyalizminin Irak'tan Türkiye'ye uzanan müdahale girişimlerinin ulaştığı eşik, artık tahammül sınırı olan egemenlik ve toprak bütünlüğü noktasıdır. Kerkük'e yapılan müdahalenin Diyarbakır'a yapılmış sayılacağını söyleyen DTP Diyarbakır İl Başkanı Hilmi Aydoğdu'nun partisiyle birlikte, ordunun kesin ve kararlı olarak karşıt tutum aldığı Kuzey Irak kukla devlet yöneticileriyle görüşme girişiminde hükümetten bir adım önde olduklarını kanıtlamaktadırlar. Öte yandan DTP saflarında Türkiye'ye "dış müdahale" tartışılmaktadır. Hilmi Aydoğdu'ya göre, eğer Türkiye Kürt sorununu halletme yönünde adımlar atmazsa AB ve ABD'den müdahale gelebileceğini iddia etti. (*1)*

*Ayrıca bu çevreleri kukla ve piyon olmanın verdiği telaş ve korku sarmış durumda. "Türkiye barışını arıyor" toplantılarının kulislerinde "ABD'nin Kürtleri satıp satamayacağı" tartışmaları yapılmaktadır. (*2) Aynı kuşkulu ve ikircikli ruh halini, 1878 Berlin Antlaşması'ndan sonraki, Rus, İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin zulüm ve katliam makinesi gibi kullanılan Ermenilerin önemli devlet adamı, bilim insanı ve tarihçilerinin kitaplarını okurken de raslamıştım. Kukla ve piyon*

beceriden ve yaratıcılıktan yok-sundur. Kukla ve piyon bundan dolayı efendisinin kendisini her an terk edeceği kuşkusunu ve ikirciği içinde debelenir durur. Gerçektende tarihsel süreç içinde devlet geleneği hiç olmamış olan Ermeniler ve Kürtler gibi toplulukların, hasbelkader ellerine bir fırsat geçince neler yapabileceği ve acımasızlıklarının hangi boyutlara varabileceğinin tarihte örnekleri sayılamayacak kadar çoktur. İlk Ermeni başbakanı Kaçaznuni'nin "Taşnaksutyun'un yapabileceği bir şey yok-tu" adlı eseri Barzani ve Talabani'ye tavsiye edilmeli, okumaları sağlanmalıdır.

Kuzey Irak'ta yılsonuna doğru Kerkük referandumu yapılacak. Kerkük'te demografik yapıyı altüst eden Kürt güçler (Peşmergeler), tapu ve nüfus kütüklerini yakıp akılları sıra tarihi yok edeceklerini sanmaktadırlar. Kuzey Irak'taki kukla devlet, ikinci İsrail'in güneye ve kuzeye bu genişleme, muazzam petrol gelir kaynaklarına kavuşma çabaları hiç de hayra alamet gelişmeler değildir.

Şimdi Türkiye'nin savunulması, güvenliği ve aynı zamanda parçalanması, bölünmesi Kerkük'ten başlamaktadır. Böyle bir tarihsel denklem kurulmuştur artık. İşte bundan dolayı ordu Güneydoğu sınırımıza 240 bin asker yığmıştır.

Bu koşullarda, ABD Temsilciler Meclisi'ne sözde Ermeni soykırımı yasa tasarısı gelmekte; ülke içinde Dink cinayeti gibi destabilisasyon olayları patlak vermekte, Soros'un renkli "devrim"lerine benzer manzaralar ortaya çıkmaktadır.

Üstüne üstlük İran ile ilgili gelişmeler aynen Irak saldırısı öncesinde cereyan etmiş gelişmelere benzer süreçler yaşanmaktadır.

*Türkiye'de iktidar sahipleri tarafından savunulan görüşe göre, Türkiye'nin Kerkük referandumunu önleyebilmesi ve kuzey Irak'a müdahale edebilmesi Amerikan'ın İran harekâtına verilecek desteğe bağlıdır. Ve PKK terörünün üstesinden gelebilmenin yolu da dolayısıyla Türkiye'nin Amerika'ya bu desteğinden geçmektedir. Bundan dolayı ABD emperyalistleri İran'ı vurursa "biz karışmayız" tutumu alınacakmış. (*3) Ve işte DTP çevrelerinde gizliden gizleye dillendirilen ve karanlığa çekilen ısıklık gibi, "Amerika bizi satar mı?" kuşkusunun, küt kuyruğunu yukarıya doğru yarım ay gibi kıvrılmış vaziyette sallayarak dolaşıp durması beyinlerde, bundan dolayıdır. Zamanında Apo'yu derdest ederek paketleyip teslim eden güç, neden olmasın İran saldırısını dolaylı olarak bile desteklemenin karşılığı olarak feda etmesin?*

Kaynakça

*(*1) Aydınlık, 25 Şubat 2007, s.18*

*(*2) age s.20, U. Akaya*

*(*3) age. S.21, Özer Çetinkaya*

Uzunada mı Derimoss mu?

(Emperyalistler her yerde her zaman çakal mı çakal...)

Doğru Dürüst Haber

“Tek dişi kalmış canavar”ların yurdumuzdaki emel ve hevesleri tarih boyunca hiç değişmemiştir; 1071’den, bu toprakların tamamen Türkleşmesinden bu yana hiç değişmeyen bir kader bu! Bu kaderi yaratan etken bu toprakların jeopolitiğidir; uluslar arası güçler dengesindeki stratejik konumudur.

Çok eskiler gitmeye gerek yok. Son bir yüzyılın başlangıcını ve sonunu birbiriyle karşılaştırmak bu gerçeği ortaya çıkarmaya yeter de artar bile. Yüz yıl önce topraklarımıza göz diken emperyalistler en güzel yerlerini satın almışlar, yerleşmişler; sonra da cebren ve hile gelip işgal etmişler. Yüzyıl sonra, yani günümüzde de “gaflet ve dalalet ve hatta hıyanet” içinde olan güçlerin sayesinde en güzel toprak parçalarımız satılmakta; arkasından, vakti saati gelip dayandığında cebren ve hileyle işgal edeceklerdir. Şimdi o günlerin hayaliyle satın almaktadırlar. Böyle düşünmeyenler “Hepimiz Ermeni’yiz”cilerde olduğu gibi, ya fikren ve ruhen o tarafta olanlardır ya da tarih bilincinden yoksun olan zavallılardır.

Bazılarının iddia ettiği gibi “gâvur(!)” İzmir’imizde yılan hikâyesine dönmüş tarihsel bir dava vardır sürüp giden, adliye koridorlarında sessiz ve sinsi... Urla’nın Uzunada’sında İngiliz Konsolosluğu ile Türkiye cumhuriyeti arasında bir asırlık mülkiyet hakkı talebi davası bütün sinsiliği ile devam etmektedir.

Öyküyü mü merak ediyorsunuz?

Öykü, bütün vatanseverlerin yüreğini sızlatan ve isyan ettiren bir dava...

Times gazetesinde çıkan öyküyü aktaran 15 Ekim 1926 tarihli Hâkimiyeti Milliye Gazetesi. Hâkimiyeti Milliye bilindiği gibi, Atatürk Devrimlerinin, Kemalist Devrim’in gazetesidir. ()*

Öyküye göre, bir İngiliz askeri olan Charles Edward, 1845 yılında, İngiliz büyük-elçisinin teşvikiyle Uzunada’yı sahiplerinden satın aldığı iddia ederek gelip İzmir’e yerleşir. İzmir’e yerleşen Edward ailesi verimli tarım arazisine sahip olan adada ikamet eden Uzunada’lılardan vergi talep eder. Tabii ki, Uzunada sakinleri bu talebe itiraz ederler. Osmanlı yönetimi de bu talebe sıcak bakmaz, hükümet de geri çevirmiştir Edward’ın isteğini. Köylülerle Edward ailesi arasındaki sürtüşme yıllarca sürer gider. Ta ki, İzmir’e Kamil Paşa’nın vali olarak atanmasına kadar.

Kamil Paşa, siyasal inanç olarak İngilizcidir; ülkedeki İngiliz yanlısı güçlerin önemli unsurlarından biridir. Kamil Paşa İzmir valiliğine başlar başlamaz Edward ailesinin talihi de açılır. Kamil Paşa’nın kişiliğinde en büyük desteği, dava konusu olan olayın cereyan ettiği çevrenin en büyük mülki amirinin desteğini bulur. Kamil Paşa, kraldan çok kralcı bir tutumla, tabii ki, İngiliz konsolosluğunun, İngiliz emperyalizminin emriyle Arnavut askerlerini Edward ailesinin çıkarlarını korumak üzere Uzunada’ya gönderir. Uzunada köylülerinin yapacağı bir şey yoktur. Kira adı altında vergilerini ödemeye başlarlar.

Ancak, keser döner, sap döner; bir gün hesap döner diye boşuna dememiş atalar. Şu bir cümlelik sözdeki diyalektik inceliğe bakar mısınız? Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde Osmanlılarla birlikte Almanlar Uzunada’ya askeri nedenlerle el koyarlar. Edward ve ailesi de doğruca kodesi boylar.

Ancak, dört yıllık savaş sonucunda yenen taraf, içinde ve başında İngiliz emperyalizminin bulunduğu İtilaf Devletleri olunca Edward'a yeni bir gün doğar. İzmir, İngiliz uşağı ve piyonu Yunan ordularının işgali altına düşmüştür. İşgalci Yunan faşizminin zulüm ve boyunduruğu altında geçen o acılı, kan ve ateş yıllarında Yunanlılar Uzunada'nın adını bile değiştirmişler; Derimoss adını koymuşlardır. Adaya yavaş yavaş kaçan Rum göçmenler de dönmeye başlamıştır. Bunları Edward sahilde çiçeklerle karşılamıştır.

Hâkimiyeti Milliye gazetesinde, dönemin İzmir Defteri Hakan-i Müdürlerinden, yani tapu kadastro yetkililerinden Faruk Bey'in bir makalesine de yer vermektedir. Bu makaleye göre, Faruk Bey, Edward'ın mülki-yet hakkı iddiasını reddetmiştir. Ve bunu o sıradaki İzmir valisi "Kambur" İzzet Paşa bile onaylamıştır. Bilindiği gibi, İzzet paşa, İzmir'i Yunan birlikleri işgal ederken İzmir valisiydi ve vatana ihanet etmiştir.

Sonrasını söylemeye bile gerek yok. 1922 yılında başında Mustafa Kemal'in bulunduğu Birinci Meclis'in kahraman ordularının İzmir'e akmaları sonrasında Edward'ın talihi bu kez sonrasız dönmüştür. Charles Edward'ın Uzunada'yı ziyareti bile yasaklanmıştır. İngiliz avukatlar ise, Türk ordusundan "işgalci kuvvetler" diye söz ederler, tazminat davası açarlar.

Bu arada 1950 yılında ada Deniz Kuvvetleri'ne tahsis edilir.

"Bu dava İzmir'deki İngiliz Konsolosluğu'nun ısrarlı takibiyle bugün de devam ediyor. (Edward ailesinin) bir ferdi de Mustafa Koç'un eşi Caroline Koç."

Sadede gelirsek:

Aslında Batı emperyalizmi, ülkelerinde çıkardıkları ve çıkarmaya çalıştıkları sözde Ermeni soykırımını inkâr yasalarında, Ulusal Kurtuluş Savaşı'mız bir "soykırım" olarak değerlendirilmektedir.

"Körfezin giriş noktasında bulunan coğrafyası'nın, "politik ve stratejik anlamda dava"sına "derinlik" ve özellik kazandıran Uzunada'nın bu öyküsü, yasalarda değişiklikler yaparak vatan topraklarının yabancılara satışını gerçekleştiren ve bunu normal bir olaymış gibi gösteren iktidar sahiplerinin karşısında, yabancılardan Türkiye'deki gayri menkul merakı karşısında aymazlık gösterenlere ve ısrarla "acı çeken komşuya empati" şaşkınlığındaki "Hepimiz Ermeni'yiz"cilere ithaf edilir.

() Aydınlık/ 18 Şubat 2007*

2 Mart 2007

Yeni Petrol Yasası

(Türkiye'nin parçalanması yolunda taşların döşenmesi)

6326 Sayılı petrol Yasası...

Doğru Dürüst Haber

ABD’li bir uzman tarafından DP döneminde, Küçük Amerika sürecinin başlangıç yıllarında hazırlanmıştı ve Menderes Hükümeti tarafından aynen yasalaştırılmıştı.

Hiç kuşkusuz yasa yabancı şirketlerin çıkarlarını koruyacak bir şekilde hazırlanmıştı.

1963/64 yıllarında Türkiye Kıbrıs üzerinden sıkıştırılarak teslim alınmaya çalışılmıştı. Türkiye’de milli duygular galeyana gelmiş, toplum ve kamuoyu Kıbrıs için hop oturup hop kalkmıştı.

Bu koşullarda heyecanlı ortama ve gündeme Milli Petrol Davası da girmişti.

TPAO ile Shell, Mobil ve BP gibi yabancı şirketler arasında petrol konusunda bir ihtilaf çıkmıştı. Dava Danıştay’a aksetti. Muammer Aksoy TPAO’nun avukatlığını yaptı. Kamuoyunun dikkatleri bu davaya çevrilince Milli Petrol Davası haline dönüştü. Davanın temelinde 6326 Sayılı Yasa vardı. Bu yasanın özünde yabancı emperyalist şirketleri korumasına rağmen TPAO davayı kazandı.

Davayı TPAO kazandı ancak İsmet Paşa Hükümeti de 1964 yılında Amerikan destekli Morrison Süleyman darbesiyle devrilmiştir. Süleyman Demirel, Amerikan Başkanıyla çektiydikleri fotoğrafları halka ve basına servis yapmıştı.

Yabancı petrol şirketleriyle TPAO arasındaki davanın temelinde “üretilen petrolün yurt içinde değerlendirilmesi ve memleket ihtiyacına ayrılması zorunluluğu”nun kaldırılması, “üretimin tamamının yurt dışına ihraç edilmesi hakkı”nın getirilmesi yatıyordu.

Bunu o sıralarda Türkiye’yi Kıbrıs üzerinden sıkıştıran emperyalistler becerememişlerdi.

Ancak 17 Ocak 2007 tarihinde çıkarılan yeni petrol yasasıyla 6326 Sayılı Petrol Yasası ortadan kaldırıldı ve yeni yasa, Batılı şirketler lehine, Türklük sadece adında olan, 5574 sayılı “Türk Petrol Yasası” çıkarıldı. Her ne kadar veto yese de, Meclis’ten kısmi bir değişiklikle çıkarılan yasa eninde sonunda yürürlüğe girecektir. İşte bu yeni yasada Amerikan emperyalizmi 1963 yılında ulaşamadığı emeline kavuşmaktadır.

Yeni yasada “milli menfaatlerin korunması” yer almamaktadır. Örneğin eski yasanın içeriğinde bulunan “hektar başına alınan devlet hakkı” yeni yasada kaldırılıp atılmış, petrol alanı yabancı şirketlere sonuna kadar açılarak devletimize kapatılmıştır.

Şimdi bu yasada ihanet, sadece AKP’ye mi aittir acaba? Komisyonlarda bulunan CHP’li üyelerin katkılarını tarih sormayacak mıdır zamanı geldiğinde?

Ne diyordu, teröristlere “şehitlik” ayarlayan Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir AP’deki konuşmasında: Doğudaki yeraltı ve yerüstü kaynaklarının gelirleri belediyelere devredilsin! İşte, yeni Petrol Yasasında bu da sağlanıyor. Kuzey Irak İkinci İsrail’in koruyuculuğuna ve federasyona doğru giden yolun taşları böyle böyle döşenmektedir.

Bu da “İkiz İhanet Sözleşmelerindeki ‘kerametler’den biridir! 2003 yılında çıkarılan bu yasaların içeriğinde bulunan “kendi kaderini tayin hakkı” dolaylı olarak hayata geçirilmiş oldu.

Bu yasayla ilgili olarak hazırlanan TMMOB raporunda madde madde petrol konusundaki oyunların perde arkası anlatılıyor.

“1. Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın sahip olduğu haklar geri alınarak, kamu kuruluşumuz, yerli ve yabancı şirketlerle aynı statüde görülmüştür.

2. Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın mevcut yasada bulunan Devlet adına petrol arama ve üretim faaliyetlerinde bulunma hakkı kaldırılarak, özelleştirilmesinin önü açılmıştır.

3. Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın lüzum üzerine petrole ilgili incelemelerde ve petrol faaliyetlerinin denetiminde Petrol Kanununu yürütmekle görevli Petrol İşleri Genel Müdürlüğü'ne yardımcı olma yükümlülüğü kaldırılmıştır.

4. Devlet adına arama ve üretim çalışmalarında bulunan Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın, faaliyete kapalı bölgelerde ve askeri yasak bölgelerde de, Bakanlar Kurulu'nun izni ile petrol faaliyeti yapabilme hakkı elinden alınmıştır.

5. Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığının diğer şirketlerden daha fazla arama ruhsatı alabilme hakkı kaldırılmıştır.

6. TPAO'nun ruhsat sayısındaki avantajlı konumu kaldırılırken, diğer şirketlerin sahip olabileceği toplam ruhsat alanının sınırlandırılmaması sonucu, büyük sermayeli uluslararası şirketler lehine ruhsat tekelleşmesi yaratılacaktır.

7. Üzerinde arama veya işletme hakkı bulunmayan bir sahanın, işletme ruhsatnamesi müzayedeye çıkmadan önce, T.P.A.O'na teklif edilerek, TPAO'ya işletme ruhsatının verilmesine ilişkin mevcut yasa maddesi kaldırılarak, kamuyu gözetme anlayışı terk edilmiştir.

8. AB mevzuatına uyum adı altında; kamu yararını ve sektördeki kamu kuruluşunu önceleyen korumacı yasa maddelerinin mevcut yasadan çıkarılması amaçlanarak, yabancı şirketlere bir dizi kolaylıklar sağlanmıştır.

9. Petrol kaynaklarımızdan alacağımız hissenin önemli oranda düşürülmesi ile yetinilmeyerek, üretilen petrolün yurt içinde değerlendirilmesi ve memleket ihtiyacına ayrılması zorunluluğu kaldırılmış, üretimin tamamının yurt dışına ihraç edilmesi hakkı da getirilmiştir.” ()*

Başka söze gerek var mı?

Milli hükümet kurulur, özelleştirilen stratejik kuruluşlar yeniden kamulaştırıldığı gibi böyle ihanet yasaları da yürürlükten kaldırılır. Bu kaçınılmazdır. Milli güçlerin de refleksleri vardır.

()Aydınlık/ 21 Ocak 2007*

27 Şubat 2007

{Zehir ve kanser tacirleri}

Doğru Dürüst Haber

Gözü dönmüş bireyci kar ve

Çıkar sistemi insanı ve doğayı yıkma sürüklüyor

İnsanlık, bireyci kar ve çıkar siteminin ulaştığı boyutlarda, Kapitalist emperyalizmin mafyalaştığı koşullarda (bir adlandırmaya göre mafyokrasi rejiminde) kıyamete beş kala noktasına tırmandırılmıştır. Atmosfere salınan sera gazlarından baş sorumlu ABD, küresel ısınmanın önüne geçmek için evrensel bir hareket olan Kyoto Sözleşmesi'ne bir türlü yaklaşım göstermiyor. Niçin? Çünkü trilyonlarca dolar daha tatlı geliyor. Umurunda mı dünyanın damı deliniyormuş! Gezegenimizde birçok canlı türü ortadan kalkıyor, çölleşme yaşıyor; onu enterese etmiyor böyle insani duygular!

Kaldı ki, doğa ve insanın yıkımının büyük kamu projeleriyle çözümünden başka çarenin kalmadığı noktayı çoktan aştı dünyamız. Ozon tabakasındaki deliği onaracak önlemler için dünyanın parasını harcayacak bir tek uluslararası holding bulunabilecek mi?

Bütün bunları niçin düşündüm de yazıyorum dersiniz?

Bugün 20 Şubat 2007...

Ankara'da pırıl pırıl, berrak, günlük güneşlik; insana yaşam sevinci ilham ediyor.

İlk cemre bugün havaya düştü bile; bu havadan belli olmuyor mu?

Sonra gazetelerim geliyor; gayriihtiyarî birini alıp okumaya başlıyorum.

TAKVİM...

O da ne?

Ankara'da millete "kanser" satıp "ölüm" yedirmişler. ()*

İnsanın az önceki sevinci yitip gidiyor; derin bir karamsarlığa gömülüyor.

Ve düşünüyor... Okumayı sürdürüyor:

Ankara polisi ihbar üzerine yaptığı baskın ve aramalarda, iki veteriner hekimi, Türkiye'de bulundurulması ve kullanılması yasak olan, büyük baş hayvanlara hızlı büyüsünler diye enjekte edilen, 750 doz "synovex" ve "ralgro" adlı hormon ilacıyla yakalamış. İki çiftlikte yapılan incelemede yüzlerce hayvana enjekte edildiği, aylardır hormonlu hayvanların kesilip marketlere pazarlandığı, hatta kurbanlık olarak bile satışa sürüldüğü saptanmıştır. İtlaf edilmek üzere 600 büyük baş hayvana el konulmuştur. Polis şimdi hangi marketlere satıldığını saptamaya çalışmaktadır.

Ankara halkı şimdi panik halinde...

Herkes, acaba benim alışveriş ettiğim markete de verdiler mi bu hormonlu etlerden kuşkusunun zembereğinde gerilmektedir...

Herkesin zihninde, zehirlenme ve kansere yakalanma kuşkusunu ve tehdidi, küt kuyruğunu sallaya sallaya dolaşan bir kuşku akrebi gibi beynini oyup durmaktadır.

Bu bizim dünkü düşüncemizdi. Bugün, yani olaydan bir gün sonra Ankara’da oturduğum yerden Kızılay’a gidip gelirken (ki bu gidiş ve dönüş toplam iki buçuk saati tutmaktadır) ve merkezde, Kızılay ve çevresinde gezinirken marketler ve halk arasında bir iki soruşturmayla bu düşüncenin yanlış olduğunu, gerçeği yansıtmadığını saptadık. Halkın büyük çoğunluğu olayı duymamış, duyanlar da olayın insan sağlığı açısından vahametini algılamaktan yosun, büyük bir tevekkül içinde karşılamaktaydı.

Yüksek Gıda Mühendisi Filiz Çalıştırır’a göre, sebzelerde olduğu gibi hayvanlarda da bu tür hormonlu ilaçların kullanılması çok tehlikeli; hormonlu gıdaları alan vücut bunları biriktirip kansere yol açmaktadır. Banu Özmen’e göre ise, bu hormon “yetişkinleri kanser eder, çocukların dengesini bozar, erken adet gördürür, kalp ve şeker hastalığı yapar.”

Biz bu ülkede Çernobil canavarı ta Balkanlara ve Orta Anadolu’ya kadar gökyüzüne tırmanmış, ağzından ateşler fışkırtarak insanlara ölüm zerrecikleri yağdırırken, devlet adamlığı erdeminden zerrece nasibini almamış ama her nasılsa o seviyeye yükselmişlerin halka karşı televizyonlarda:

—Bakın bana hiçbir şey olmuyor; kanser öldürmez ya da çayımızda kanserojen madde yoktur gibisinden fetvalar vermiştir, pişkin pişkin sırtarak ve hiç yüzü kızarmadan; insanlığından utanmadan! Şimdi Karadeniz’de kanser patlaması yaşanmaktadır. Koyuncu’ların günahını kim çekecek şimdi?

20/21 Şubat 2007, Ankara

26 Şubat 2007

Eğitim-Sen’den açıklama

(Gazetede EĞİTİM-sen ile ilgili köşe yazıma sendika yönetiminden yanıt geldi. Tehdit dolu bir üslubu var. Beni mahkemeye vereceklermiş. Gazetede de aynen yayınlanan yazıyı biz de aynen yayınlıyorum.)

Eğitim-Sen Şube Başkanı İsmail Arlı (BURDUR GAZETESİ 7 ŞUBAT 2007 NÜSHASINDA) Fatih Özcan’ın Düşünsel Pencere Köşesinde yazılan “Vatan Savunması Hattı Nereden Geçer?”e ilişkin gazetemize açıklama gönderdi. Aynen yayınlıyoruz;

(Sayın Fatih Özcan Bey,

Hrant Dink’in ölümü üzerinden öncelikle Eğitim Sen ve şu anda yönetimde bulunan insanlara karşı, çok da dostça olmayan düşüncelerinizi belirtmeniz çok önemli olduğunu düşünüyoruz. Şimdi baştan itibaren yazınızda dile getirmiş olduğunuz iddialarınıza dönük birkaç açıklama yapmak istiyoruz.

“Eğitim-Sen, TÖDMF hareketinden TÖS ve TÖB-DER süreçlerine ve oradan günümüze gelen öğretmen mücadelesi tarihinde, ilk defa olarak antiemperyalizmi, ulusalcılığı ve milli değerleri çöpe atan öğretmen örgütü olarak tarihe geçmiştir. Yukarıdaki alıntıyı Hrant Dink’in öldürülmesi üzerine yaptıkları basın açıklaması eyleminden sonra Kanal-15’in sitesine düşen bülten metninden yaptım.

Doğru Dürüst Haber

Alıntıda da açıkça görülmektedir ki, 20. yüzyılda bütün devrimlerin bağrından çıktığı vatan savunması politikası “küstahlık ve gaflet” olarak değerlendirilmektedir.”

“Alıntıda da açıkça görülmektedir ki, 20. yüzyılda bütün devrimlerin bağrından çıktığı vatan savunması politikası ‘küstahlık ve gaflet’ olarak değerlendirilmektedir.” derken hangi temel gerekçeler üzerine bu yorumu yaptığınızı merak ediyoruz.

Buradan Eğitim Sen’i ve bu bildiriye okuyanları suçlu, ancak kendinizi haklı çıkardığınızı düşünüyorsunuz. Oysaki Eğitim Sen Burdur’da gerek Uğur Mumcu gerek Fakir Baykurt gibi devrimci aydınları anma, görüşlerini halka yaymada en önde giden örgüttür. Öte yandan, Milli Eğitim Şurası, Ders Kitaplarında ve İlksan’da oynanan oyunları deşifre eden, sağlık konusunda ve 1 Mart gibi ABD’nin bu toprakları kullanarak Irak’a gitmesini ve İncirlik üssünün kaldırılmasını, Seydişehir Alüminyum Tesisleri ile Tüpraş’ın özelleştirilmelerine karşı eylemleri örgütleyen bir örgüt olarak bu ülkede kimin vatansever olup kimin olmadığını sanıyorum bu toplum daha iyi bilir

Öte yandan, bildirideki “solculuğu milliyetçi-ırkçı şoven histerinin içinde yapma küstahlığını ve gafletini gösterenler, farklı olana karşı hoşgörüsüzlüğü ve linç kültürünü yaygınlaştıranlar da sorumludur.” sözcüğünden alınmışsınız. Solculuğu milliyetçi ırkçı şoven histerinin içinde yapmıyorsanız sanıyorum bu sizin için sorun teşkil etmez. Ama yok yapıyorsanız, bunun da entelektüel sonuçlarına katlanmak durumundasınızdır. Dediğimiz gibi sorumluluk sizin. Ayrıca, Atatürk’ün milliyetçiliği Türk milliyetçiliği değil, ısrarla Atatürk milliyetçiliği olduğunu belirtmek isteriz. Hani herkesi kapsayan. Sanıyorum siz bu konuda Atatürk milliyetçiliği değil, Türk milliyetçiliği kavramını kullanımları yeğliyorsunuz. Tercih sizin?

Bildiriye hazırlayan ve kamuoyuyla paylaşan metnin altında adı bulunan demokratik kitle örgütleridir. Bu bağlamda, şahısları birbirinden ayırarak hedef göstermeniz yanlıştır. Ayrıca, öğretmenlerimizin % 99.99’u milliyetçidir biçimindeki araştırmanızın sonuçlarını kamuoyuyla paylaşmanızı bekleriz.

“Hepimiz Ermeni”yiz, Hepimiz Hırant’ız!” sloganları Türkiye düşmanlarının imali olan sloganlardır. Cinayetten sonra bir saat içinde telefonlarla toplanan grupların ellerindeki sloganların finansmanı da Soros tarafından yapılmıştır. Türkiye’deki “Soros solculuğu”, “emperyalizm solculuğu” solculukla milliyetçiliği, ulusalcılığı birbirine temelden karşıtmış gibi göstermekte, emperyalizmin yoz ve kozmopolit kültürünün etkisiyle insanlarımızı vatansızlaştırmakta, devletsizleştirmekte, şerefsizleştirmektedir.

Bu slogan, acı çeken kapı komşunuzun acısını anlamaya dönük olarak, acılarını paylaşmak amacıyla bir empati kurma ifadesidir. Aynen Almanya’da Sollingen’de ırkçı faşist Almanlar tarafından katledilen Türk vatandaşlarımız için başta Sollingen’de olmak üzere insani duyguları öne çıkaran Almanların “Hepimiz Türküz!” dedikleri gibi bir slogandır bu. Yine, 17 Ağustos depreminde olduğu gibi Yunanistan’daki gazetelerde de Hepimiz Türküz! manşetleri atılmıştı, Yunan halkını Türklere yardım etmesi için? Evet, nasıl o zaman Hepimiz Türküz diyerek faşizme ve ırkçılığa karşı Almanlar bu sözü söyleyerek Türk olmadılar ve yine, Yunanistan’da Türkiye’deki bu elim olayda acı çeken insanları anlamak için bu sözü söyleyerek Türk olmadılar. İşte bu sözler de böylesine sözlerdir. Bunu anlamadıysanız, ya da anlamak istemiyorsanız, tekrar söylemek isteriz, bu sizin sorunuz...

“Hepimiz Ermeni’yiz, Hepimiz Hırant’ız!” sloganları Türkiye düşmanlarının imali olan sloganlardır. Cinayetten sonra bir saat içinde telefonlarla toplanan grupların ellerindeki sloganların finansmanı da Soros tarafından yapılmıştır.?

Bu konudaki iki iddianızı kanıtlamaya davet ediyoruz. Bu konudaki hukuki süreci başlatacağımızı da bildirmek isteriz.

Eğitim Sen antiemperyalisttir, hem ABD emperyalizmine hem de her türlü sömürüye karşıdır. Milliyetçiliği ırka dayalı değil, Atatürk milliyetçiliği olarak algılar, bütüncüdür. Ulusal bütünlükten yanadır, her türlü ayrımcılığı reddeder. Devrimcidir, tüm gerici unsurları reddeder.

Size düşen, emekli olmadan önce üyesi olarak emek verdiğiniz, örgütünüzü saldırmak yerine, bu cinayeti işleyen, işlenmesine neden olan gerici faşist-ırkçı zihniyeti sorgulamanız ve gözler önüne serme cesaretini göstermenizdir.

Biliyoruz ki bütün bu yazılanlar, toplumsal muhalefetin öncüsü konumundaki başta Eğitim Sen olmak üzere KESK’i yıpratmaya ve parçalamaya yöneliktir.

Saygılarımızla kamuoyuna duyurulur.

EĞİTİM SEN BURDUR ŞUBE YÖNETİM KURULU

EĞİTİM-SEN BURDUR ŞUBESİ YÖNETİCİLERİNE YANIT...

Eğitim-sen yöneticilerini istifaya davet ediyorum

Eğitim-Sen’deki kahırlı üyeliğim

Sendikadaki 2005 bölünmesi ve Eğitim-İş’in yönetici kadrosunun sendikadan ayrılması sonucu oluşan idari boşlukta piyangodan çıkar gibi peyda olan yönetici arkadaşların yazdığımız eleştiri makalesi karşısındaki, “hukuki süreç”ten de bahseden tehditkâr yazıları üzerine uzun uzun düşündüm yanıt verip vermeme konusunda. Çünkü yanıtlarındaki düşünce sığlığının yanı başında eski örgütümdü. Ancak işi yavaştan alıp bir yandan yazılarını inceler, bir yandan notlar tutarken sendikanın Program Kurultayı ile sonuç bildirgesi ulaştırıldı bana. Baktım ki, eski hamam eski tas olmanın yanında, o zamanlar inatla direndiğim Eğitim-İş’in başkanının değişiyiyle “mevta” olmuş, artık bu örgüt iflah olmayacak derecede çürümüş, vatana, millete ve eğitim emekçilerine beş kuruluşluk yararının olamayacağı bir noktaya gelmiş olduğuna inandığımdan elimin altındaki bütün araçlarla açık mücadeleye karar verdim.

Bir kere Kanal-15 sayfalarından yaptığım ve üzerine temellendirdiğim alıntıyı okuyucularımıza hatırlatalım:

“...Solculuğu milliyetçi – ırkçı- şoven histerinin içinde yapma küstahlığını ve gafletini gösterenler...”

Benim yazımın eksenini ve bütün özü bu söylemde yatmaktaydı.

Şimdi buradan hareketle yazılarındaki sorularını yanıtlayalım ve kendimizce önemli bulduğumuz temel konular hakkındaki düşüncelerimizi yazalım.

“Alıntıda da açıkça görülmektedir ki, 20. yüzyılda bütün devrimlerin bağrından çıktığı vatan savunması politikası ‘küstahlık ve gaflet’ olarak değerlendirilmektedir.” derken hangi temel gerekçeler üzerine bu yorumu yaptığınızı merak ediyoruz.

Ben “anlamadıysanız, bu sizin sorunuz” diyemeyeceğim

Aslında sizin üslubunuzla yanıtlamak gerekirse, bu kadar basit, benim ilköğretim sekizinci sınıf öğrencilerimin bile anlayacağı, kavrayacağı kadar açık ve basit olan bu söylemi anlamıyorsanız, anlamadıysanız bu da sizin “sorunuz!” demeyeceğim, diyemeyeceğim; çünkü tartışmayı sizin gibi altetmek, üstün gelmek için değil, öğrenmek ve öğretmek için yapanlardanım; çünkü sizin gibi hem bir kitle örgütünün başında oturacağım, hem de minnetsiz, teklifsiz, hakkımda ne düşünürseniz düşünün umurumda değil anlayışında olamayacağım için ben başka türlü yanıt vereceğim.

Vatan savunması, özünde milli bir devrimdir

20. yüzyılda bütün devrimler istisnasız vatan savunması hatlarından çıkmıştır. Ne demektir vatan savunması? Sizin gibi, milletin çocuklarının eğitimini emanet ettiği aydın öğretmenlere haddim olmayarak belirtmeliyim ki, vatan savunması özünde milli devrim demektir; milli demokratik devrim demektir; bütün emperyalizm çağı boyunca sosyalizmin beslendiği, filiz sürdüğü milliyetçi devrimler demektir; milliyetçi Türk Kurtuluş Savaşı demektir; Vietnam Milli Kurtuluş Savaşı demektir; Laos, Kamboçya, Küba, Kore, Çin Milli Kurtuluş savaşları demektir. Sizin köyde, özü milliyetçi olan bu devrimlere vatan savunması denmez de ne denir acaba? Vatan savunmasının özü milliyetçi değil midir? Herkesin kendi işine geldiği gibi kavramları tanımlaması değil midir kavram kargaşalığı? Sizlerin anlayışınızda “milliyetçi” denince akla MHP geldiğinden şimdi benim bu sözlerim üzerine tüyleriniz diken diken olduğunu biliyorum; ancak durum ve koşullar çok değişti, çok farklı arkadaşlar.

“O ayı var ya; o ayı, ne yamandır o ayı!”

İzin verirsiniz burada küçük ama gerçekçi bir fıkra anlatmak istiyorum.

Erzurum’un köylerinden birinde köylü dayı dağa oduna gider. Odun denklerken ayının saldırısına uğrar. Ayının kanlı pençeleri altında tam canından olacakken köylülerinin yetişmesi sonucu kurtulur. O günden sonra, köylü dayı ne zaman ayı sözü açılrsa, “O ayı var ya, o ayı; ne yamandır o ayı!” der durmuş.

Ve yukarıda da belirttiğimiz gibi, bütün 20. yüzyıl boyunca ve bugün de devam eden bir süreç boyunca, bütün devrimler vatan savunması süreçlerinde, milli demokratik devrimlerin ateşleri içinde, bütün devrimci milliyetçi çizgilerde olmuştur. Önce emperyalizm en zayıf halkasından kırılmış, sonra

arasız bir şekilde devrimler patlak vermiştir. Bu iki süreç birbirini tamamlamıştır. Tamamlayamayan yerlerde geri dönüşler yaşanmış, bizde olduğu gibi, kesintisiz devrimle birleştirilemeyen devrimlerin kaderi, 85 yıl sonra Cumhuriyetin yıkımına varmıştır.

Sizin okuduğunuz bildiride milliyetçilik “histeri” olarak algılanmıyor mu? Özü milliyetçi olan vatan savunması böylece “gaflet ve küstahlık” olarak değerlendirilmiyor mu?

Eğitim-Sen’den vatan savunması çizgisinde

Eğitim emekçilerinin hakları için mücadele beklenmektedir

Buradan Eğitim Sen’i ve bu bildiriye okuyanları suçlu, ancak kendinizi haklı çıkardığınızı düşünüyorsunuz. Oysaki Eğitim Sen Burdur’da gerek Uğur Mumcu gerek Fakir Baykurt gibi devrimci aydınları anma, görüşlerini halka yaymada en önde giden örgüttür... Bu ülkede kimin vatansever olup kimin olmadığını sanıyorum bu toplum daha iyi bilir.

Tabii ki arkadaşlar, Eğitim-sen’den biz ve herkes, bütün yurtseverler bunları beklemektedir; vatan savunması çizgisinde mücadele etmesini istemektedir. Kimilerinin dolduruşuna gelerek ve örgütsel bağımsızlığını kaybederek Amerikan Büyükelçisi Wilson’dan Ermenistan Genelkurmay Başkanına kadar bilumum Türkiye düşmanlarının bulunduğu ve tam da Türkiye Cumhuriyeti’ne karşı bir “savaş yürüyüşü”ne dönüştürülen bir eylemi taklit etmesi beklenmez.

“Hepimiz Ermeni’yiz!” yerine, Türk milleti birleştiricidir

Ayrıca “Hepimiz Ermeni’yiz!” gibi sloganlar, verdiğiniz Alman ve Yunan örneklerindeki gibi, onlar kadar masum değil bence. Hırant Dink’in cenaze töreni bir cenaze töreni olmaktan çıkarılmış, bu millete ve devlete karşı emperyalist merkezlerden yönetilen bir psikolojik savaşın aleti, “Kahrolsun Devlet!” sloganlarıyla Türkiye Cumhuriyetine karşı bir “savaş yürüyüşü”ne dönüştürülmüştür. Tıpkı, Soros’un çeşitli ülkelerde uygulamaya koyduğu renkli “devrim”ler (!) benzeri bir eylem yani... Oraya toplanan binlerce insanın içinde sizin gibi sloganın masumiyetine inanan, içten duygularla “acı çeken komşu”nun duygularını içten paylaşan birçok insan mutlaka vardır. Nitekim Milliyet ve Hürriyet’in sayfalarına yansıdığı kadarıyla, mitinge Türk bayraklarıyla katılan, ama orada kendileri ikaz edilerek kovulan dört kadın örneğinde olduğu gibi, bu masumiyetin canlı örnekleri de vardır. Bizim sözünü ettiğimiz de bu zaten. Binlerce saf vatandaşımızın masum duygularıyla orada oynanmış, Türkiye düşmanı bir eyleme alet edilmiştir. Bizim söylediğimiz budur. Sizlerden ve Eğitim-sen’den beklentimiz de işte burada ortaya çıkmaktadır. Değilse bizim olan örgütümüzden ve sizin gibi arkadaşlarımızdan bilinçli olarak Türkiye ve Türklük düşmanı bir eylem beklemeyiz. Amerikan Temsilciler Meclisi’nin gündemine yeniden gelen, Avrupa ülkelerinin birçoğunda cezai yasa maddesi haline gelmiş sözde Ermeni soykırımını inkâr yasaları açıktan Türkiye’yi mahkûm edip dururken, yurdunu ve milletini seven insanlar olarak bu slogandaki Türkiye düşmanı ve ABD yılışıklığını görmemek için ya dışarıdan fonlanmak gerek, ya da kör olmak gerek.... Hırant Dink cinayetini, analiz yapmasını bilen herkes görmektedir ki, Amerikan derin devleti yaptırmıştır; sözde Ermeni soykırımı yasa tasarısının resmen

“kurşunlu gerekçesi” mahiyetindedir; Türkiye hariç bilumum Türkiye düşmanlarının, Sevr peşinde koşanların değirmenine su taşıyan bir eylem olmuştur. Sahte milliyetçi, kâğıttan kahraman tetikçiler sadece piyonlardır. Ayrıca bu cinayetin Kerkük boyutu da vardır. Nitekim Amerikan Dışişleri Bakan Yardımcısı, Türkiye’nin Kerkük referandumuna göz yumması karşılığında Temsilciler Meclisi’nin gündemine gelen soykırım yasasını geçirmeme sözü vermektedir.

Milliyetçilik ile şovenizmi ayırt etmek gerek

Öte yandan, bildirideki “solculuğu milliyetçi-ırkçı şoven histerinin içinde yapma küstahlığını ve gafletini gösterenler, farklı olana karşı hoşgörüsüzlüğü ve linç kültürünü yaygınlaştıranlar da sorumludur.” sözcüğünden alınmışsınız. Solculuğu milliyetçi ırkçı şoven histerinin içinde yapmıyorsanız sanıyorum bu sizin için sorun teşkil etmez. Ama yok yapıyorsanız, bunun da entelektüel sonuçlarına katlanmak durumundasınızdır. Dediğimiz gibi sorumluluk sizin. Ayrıca, Atatürk’ün milliyetçiliği Türk milliyetçiliği değil, ısrarla Atatürk milliyetçiliği olduğunu belirtmek isteriz. Hani herkesi kapsayan. Sanıyorum siz bu konuda Atatürk milliyetçiliği değil, Türk milliyetçiliği kavramını kullanımını yeğliyorsunuz. Tercih sizin?

Hala aynı yerdesiniz; bir gram ilerleme görülmüyor. Milliyetçilik ile şovenizmi birbirinden ayıramayan, köklü bir aydınlanma devrimi yaşayamayan ülkemizin kavram kargaşalığında boğulan tipik aydın tutumu... Biz milliyetçiliğin devrimci olanıyla, antiemperyalist olanıyla, Kemalist Devrim’in pratiği ile birleşme eğilimindeyiz. Ve asla böyle bir milliyetçilik “suçlaması!”dan alınmayız da. Tersine onur duyarız. Devrimciliği milli demokratik boyutlarda yapmak, Türk Devrimi’nin yatağına girmek demektir. Ve bu konuda asla alınganlık yapmayız. Vatan savunması sözkonusu olunca detaylarla asla uğraşmayız ve vatan savunması vadisine inen bütün derelerle, bütün çaylarla, bütün nehirlerle birleşiriz. Ancak sizler, bütün ulusal değerleri “burjuva”dır diye, kirletir diye geçmişte de bugün de gericiliğe ve faşizme terk etme eğiliminde olduğunuzdan, bu ayrımı asla yapmak zorunda hissetmiyorsunuz kendinizi. Öyle ya; milliyetçiliği Türkiye’de temsil etse etse MHP eder! Bu konuda biraz zorda hissedersen kendimi, hemen bir uydurma yaparım; Türk milliyetçiliği ile Atatürk milliyetçiliği tefrikine sığınırım. Yok, öyle beyler; kavram kargaşalığı arkasına sığınmak insanları kurtaramıyor. Unutmayın ki, halkçılık ve bilimsel sosyalizm ile birlikte milliyetçilik, Türk Devrimi’nin dinamiklerinden biridir; varsa Türk Devrimi diye bir anlayışınız...

Bildiriyi hazırlayan ve kamuoyuyla paylaşan metnin altında adı bulunan demokratik kitle örgütleridir. Bu bağlamda, şahısları birbirinden ayırarak hedef göstermeniz yanlıştır. Ayrıca, öğretmenlerimizin % 99.99’u milliyetçidir biçimindeki araştırmanızın sonuçlarını kamuoyuyla paylaşmanızı bekleriz.

“Hepimiz Ermeni’yiz, Hepimiz Hırant’ız!” sloganları Türkiye düşmanlarının imali olan sloganlardır. “Cinayetten sonra bir saat içinde telefonlarla toplanan grupların ellerindeki sloganların finansmanı da Soros tarafından yapılmıştır?”

Bu konudaki iki iddianızı kanıtlamaya davet ediyoruz. Bu konudaki hukuki süreci başlatacağımızı da bildirmek isteriz.

Paşa gönlünüz ne istiyorsa onu yapacaksınız. Emperyalist ülkelerde soykırımı inkâr yasaları çıkartılarak Türkiye ve Türkler mahkûm edilmeye çalışılırken ve bu koşullarda birlik ve bütünlüğün

sloganı “Hepimiz Türk milletiyiz!” olması gerekirken “Hepimiz Ermeni’yiz!” sloganlarıyla milli devletimize karşı “savaş yürüyüşü”ne çıkanlar korksunlar mahkemelerden; biz korkmuyoruz. Taş atın ki, kolunuz açılsın arkadaşlar!

Öte yandan, kâğıda dökülen yazılar insanların kafasındaki düşünceleridir. Ve insanlar düşüncelerinin arkasında durmalıdırlar. Siz İsmail arkadaşım, telefonda, bildirinin yukardan mı gönderildiğini yoksa burada kendi tarafınızdan mı hazırlandığını sorduğum zaman, bizzat siz kendiniz söylemediniz mi bana, bildiriye Yüksek Okul’daki arkadaşımız hazırladı diye? Şimdi bundan niçin gocunuyorsunuz?

Biliyoruz ki bütün bu yazılanlar, toplumsal muhalefetin öncüsü konumundaki başta Eğitim Sen olmak üzere KESK’i yıpratmaya ve parçalamaya yöneliktir.

Eğitim-Sen yönetimini istifaya davet ediyoruz

Bizim asla KESK’i ve Eğitim-sen’i örgütsel olarak yıpratmak diye bir amacımız olamaz. Bizim amacımız bu örgütlere musallat olmuş olan yanlış zihniyetin eleştirisidir. Şube yöneticileri, “Hepimiz Türk milletiyiz!” sloganı arkasında olan yurtsever Burdur’lu öğretmenlerin güvenini kötüye kullanmış, örgütü Türkiye düşmanı bir sloganın kamuoyunu yanıltmasına alet etmiştir. Bundan dolayı tarihe de, öğretmenlerin vicdanına da ters düştüklerinden derhal istifa etmelidirler. Evet, Eğitim sen yönetimini istifaya davet ediyorum.

Yukarıda da belirttiğim gibi, mevcut yönetimin büyük çoğunluğu bölünme ve Eğitim-İş’in kurulmasından sonraki süreçte piyangodan çıkar gibi yedekten gelmişlerdir. Eğitim-Sen’e gönül vermiş Burdurlu öğretmenlerin iradesini yansıtmayan ve bundan dolayı meşru olmayan bir yönetim olduğu inancıdayım. Kenarlara itilmiş ve sendikadan soğutulmuş öğretmenlerin yüzde doksanı bu düşüncededir.

NOT: Bu konuda derli toplu bir görüş sahibi olmak isteyen okuyucularımızın özellikle eğitim çalışanı okuyucularımız için URL: (Ana sayfa menüsünde “Kamu emekçileri” ilişiminden ulaşabilirler.)

Mandacılığın ve himayeciliğin tarihsel kökleri

Epeydir Türkiye’de başka şekil ve renklerde mandacılık ve himayecilik ruhu yeniden hortlamıştır. Vaktiyle devrimi Rusya’dan beklerlerdi. Rusya çöktükten sonra yönlerini günebakan gibi ABD ve AB’ye döndüler. AB ve diğer dış dinamiklerden ülkeye devrim, demokrasi, özgürlük geleceği inancıyla hem kendilerini hem de halkı kandırmaktadırlar. Yeniliberalizmin “Sivil Toplum örgütü” dediği çeşitli kitle örgütlerinde ve yer yer toplumun başka alanlarında görülen bu mandacılık ve himayecilik çeşidinin hiç kuşkusuz tarihsel kökleri bulunmaktadır. Düşünsel kaynaklarını Tanzimat ruhundan ve düşüncesinden alan bu akım tarihsel köklerini Birinci dünya Savaşı ve İstiklal savaşı yıllarında bulmaktadır.

Devrimci Kemalistler, durum saptaması yaptıktan sonra, yerel iktidarlar döneminde Erzurum Kongresi bildirisinde açıkça belirtmişlerdir:

“Manda ve himaye kabul edilemez.”

Milli demokratik devrimcilere İstiklal Savaşı'nın tarihinde önemli ve belirleyici bir aşama olan bir kongrede manda ve himayeye karşı ilke kararı aldırarak, bir program ilkesi ortaya attırarak gelişme nedir?

Bir kere Kemalist önderlik Altıok'u yaratacak kadar devrimcidir; öncelikle kendi özgücüne güvenmektedir. Devrimin, bağımsızlığın ve özgürlüğün dış dinamikler aracılığı ile geleceğini asla düşünmemiştir. Devrimin Türkiye halkının özgücünün eseri olacağı bilinci ve inancıyla hareket etmiştir. Bunun düşünsel temelleri ise şuradadır:

*"Gazi'nin belirli bir inancı, bu inancın da belirli bir metodu var; 'bizzat' söylediği gibi, Mustafa Kemal Paşa, Anadolu İhtilali'ne- Türkiye'nin ve zamanın koşullarını göz önünde bulundurmak şartıyla-Fransız İhtilali-i Kebiri'ni örnek almıştır; o ihtilal ise, Ansiklopedistlerin Aydınlanma Felsefesi'ne dayanır ki, toplumları eşit, insanları eşit ve kardeş sayar (hürriyet, Müsavat, uhuvvet); Rasyonalisttir, dolayısıyla metodu Pozitivisttir..." (*1)*

Mustafa Kemal, "Bağımsızlık ve özgürlük, benim karakterimdir" diyen bir önderdir. Antiemperyalist, yani tam bağımsızlıktır.

Anadolu'da böyle bir yol, böyle bir çizgi tutturarak Kemalist önderliğe karşı bir kısım aydınlar, 1918 yılında İstanbul'da kurdukları "Türk Wilson Cemiyeti" doğrultusunda akıl vermeye kalkıştılar. Bu örgütü Halide Edip, Ahmet Emin Yalman ve sair bir kısım aydın kurmuştur. En utanç verici iki faaliyetinden biri, 5 Aralık 1918 tarihinde, ABD Başkanı Wilson'a,

"1/.Azınlık hakları güvence altına alınacaktır;

2/.Önemli bakanlıklara Amerikalı birer baş müsteşar atanacaktır;

3/.Amerikalı baş müsteşar başkanlığında kurulacak Müsteşarlar Kurulu, ülkede yapılacak 'reformları' saptayacak, uygulamaya koyacaktır;

4/.Polis ve jandarma, Amerikalı bir General Müfettişe bağlanacaktır." Şeklinde önerilerin de yapıldığı, Osmanlı'nın Amerikan mandası altına girmesi talep edilen bir mektup yazdı.

Diğeri ise, 10 ağustos 1919 tarihinde Halide Edip'in Mustafa Kemal'e o zamanki yarım aklıyla;- sonradan akli başına gelecek, gerçekleri görerek Anadolu'ya devrimcilere katılmak üzere kaçacaktır- Amerikan mandasını tavsiye eden "pek utandırıcı" bir mektup yazmıştır.

Bu aydınlar Atilla İlhan "alafranga komprador" aydınları demektedir. Bugünkü versiyonları ise, "Hepimiz ermeni'yizciler"dir; "Soros solcusu", "emperyalizm solcusu", "Karen Fogg'un çocukları", "AB fonlanmacıları" gibi adlarla anılmaktadır.

Ve Türkiye'nin kurtuluşu reçeteleri, o gün de bu gün de aynıdır.

Ülkelerin ve toplumların kritik dönemle-rinde yüreği zayıf çürük unsurlar mutlaka çıkar ve çıkacaktır. 1918-23 arası dönemde de Türk aydınları arasında o korkunç koşullara dayanamayan ve körçıkmazlardan bir çıkış göremeyen zayıf unsurları Wilson ilkeleri avlamıştır. Önceki yazımızda belirttiğimiz İstanbul'daki Amerikan muhiplerinden bazı mandacı aydınlarımızın kurduğu cemiyetin

Amerikan başkanına yazdığı mektupta belirttiği görüş ve talepleri bir yıl sonra Paris'ten Amerikan başkanının dillendirmesi ilginç değil mi?

*"...Dün Amerikan Müttehit devletleri (ABD-FÖ) Reisi ve Fransız Başvekili arasında, Türkiye'nin akıbeti üzerinde bir müzakere daha yapılmış ve Wilson, Boğazlara talip olduğunu beyan etmiştir. Amerikan Reisi, 'İstanbul bir Türk şehri değildir, (orada) diğer milletler ekseriyettedir' demiş ve Müttefikler'in onun kabul etmesi ricasıyla, kendisine tevdi ettikleri, İstanbul'la alakalı bir teklifi, Amerika'ya avdetinde Senato'ya götüreceğini ilave etmiştir..." (*2)*

Ne müthiş ifadeler! Bugünlere ne müthiş bir projektör tutuyor. Türkiye'de yabancılara gayrimenkul merakları hakkında bir makale yazmıştım. Alanya, Antalya, Fethiye vs. sahil kent ve ilçelerimizde arsa ve ev satın alan yabancılara oralarda büyük ve kalabalık koloniler kurduklarını; ilerde bitleri kanlandığında ve vakti saati geldiğinde siyasal taleplerinin neler olabileceği konusunda görüşlerimi belirtmiştim.

Ajanslar dünya kamuoyuna o müthiş bilgileri aktarmaya devam ederler:

"... Mr. Wilson 'yalnız Boğazları değil, İstanbul ve mülhakatını da (çevresini de-FÖ) Amerikan mandasına dâhil edeceğini' tebarüz ettirerek, 'İstanbul artık yekpare bir imparatorluğun merkezi olmaktan çıkmıştır' demiştir..."

"... Mr. Wilson, Anadolu'nun kaderi mevzuunda, bilahare şunları beyan etmiştir: '...düşündüm de, Türkler'e şöyle diyebiliriz: 'Avrupa'daki topraklarınızı ve Asya'daki şu ya da bu topraklarınızı bırakacaksınız!' Veya 'hudutlarınız şu şekilde teşekkül edecek ve bu hudutlar dışındaki bütün haklarınızdan vazgeçeceksiniz. Bu toprakların istikbali hakkında Müttefikler'in ve ortaklarının verecekleri kararları peşin olarak kabul edeceksiniz.' Ayrıca Türkiye, idaresi altında kalacak topraklarda Maliye, Polis, Sahil Muhafaza gibi bazı kısımlarda, adı sonra tespit edilecek bir devletin 'yardımını' kabul edecektir..."

Bir yıl önce Osmanlı Amerikan mandacılarının ortaya attıkları ilkelerle Wilson'un anlattıkları nasıl da birbirini tutuyor ve bugün de ABD emperyalizminin BOP içinde Türkiye'ye biçtiği misyon ve Türkiye'ye hazırladığı akıbet hemen hemen aynı gözükmektedir: Parçalanma ve sömürgeleşme.

TC İnkılâp Tarihi ve Atatürkçülük dersleri müfredatından Wilson İlkeleri bölümünün çıkarılması boşuna değildir aslında... Tam ve gerçekçi olarak anlatılsa, çocuk tabii günümüzle bir karşılaştırmaya gidecek... Şimdiki isteklerle o zamanki Bay Wilson'un düşünceleri arasında birebir örtüşme olduğunu kavrayacak...

KAYNAK:

(*1) Attila İlhan

(*2) 27 Haziran 1919 ajanslar, Paris- aktaran Attila İlhan,

Kıssadan hisseler

Doğru Dürüst Haber

Büyük Atatürk'le bir İngiliz gazeteci röportaj yapmaktadır. Gazeteci Atatürk'e sorar:

—Milletler Cemiyeti'ne üye olmayı düşünüyor musunuz?

Kemalist Devrim'in önderi, bu soruya verdiği yanıtla hem büyüklüğünü, hem de öngörülü, dağın arkasını gördüğünü kanıtlamaktadır.

—Üye olmak için müracaat etmeyiz. Eğer davet gelirse şartlarımızı koyar, düşünürüz.

Bu tutumla günümüzün AB'ye girmeye çalışanların pek utandırıcı tutumları arasındaki zıtlığın sınıfsal ve tarihsel temelleri vardır. AB kapısına bağlanmışlıktaki koca kulakları kendisine yakıştıran mafya-tarikat-gladyo iktidarının dayandığı sınıfların arsızlığı çürümüşlüğünden gelmektedir. Demek ki, çürüyen ve çöken sınıflarda ahlak da kalmamakta, ar hayâ kalmadığı gibi haysiyet ve şeref de bitmektedir.

Sonra, Milletler Cemiyeti Türkiye'yi davet edebilmek için yasalarını değiştirmiştir. Ve üyelik için davet edilen ilk ülke Türkiye olmuştur. Tabii ki, bu onuru yurdumuz "bağımsızlık ve özgürlük benim karakterimdir" diyen onurlu ve haysiyetli önderinin başı dik tutumu sayesinde elde etmiştir.

Fikir yürütelim bakalım:

Mustafa Kemal Atatürk;

—NATO'ya girebilmek için Kore'ye asker gönderir miydi?

—AB'ye girebilmek için verkurtulcular gibi, yalvar yakar ve Kıbrıs'ı verimkâr olur muydu?

—Emperyalist ülkelerin büyükelçilerinin ve Batılı ülkelerin yetkili-yetkisiz küstahlarının yurdumuza sömürge valisi gibi davranmalarına göz yumar mıydı?

—Barzani'leri, Talabani'leri, en önemlisi de terörist başı Öcalan'ları muhatap alır, örneğin Apo'ya "sayın" diye hitap eder miydi?

—Fırat'ın ötesindeki kentlerimizin belediye başkanları birer eyalet valisi edasıyla servet bölüşmeye davet edebilirler miydi?

—Dışişleri Bakanı Gül'ün Washington'da olduğu, Genelkurmay Başkanı Büyükanıt Paşa'nın ve Başbakan Tayyip Erdoğan'ın ziyarete hazırlandığı bir dönemde, ABD'nin Avrupa ve Avrasya'dan Sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı Daniel Fried, bir gazeteci aracılığıyla, Türkiye'ye; "301'i mutlaka kaldırın, milliyetçilikten vazgeçin, Ermenistan sınırını derhal açın, Ermeni soykırımını derhal tanıyın ve Kuzey Irak'a girmeyi aklınızın ucundan bile geçirmeyin" gibi mesajlar gönderebilir miydi?(*1)

Benim ve ayağı Türkiye gerçeklerine basabilen herkesin yanıtı olumsuzdur

Yaygın olarak anlatılır. Mustafa Kemal'in sanırım Hatay'ın akıbetiyle ilgili yabancı bir diplomata karşı takındığı bir tutumdur. Hatay konusunda bir türlü istediği sonuca varamayan Atatürk, çizmelerini getirterek:

—Bana çizmelerimi giydirtmeyin! Der.

Doğru Dürüst Haber

Bu durumda örneğin şöyle düşünebilir miyiz?

Lozan mahkemesinde Dr. Doğu Perinçek'in kişiliğinde Türkiye'ye ve Türklere kinini kusan ve adeta savaşı ilan eden gibi karar çıkartan İsviçre Büyükelçisini çağırıp;

Bağımsızlık Bildirgesi'nde Anadolu topraklarından 'Batı Ermenistan' diye söz eden, ülkenin resmi armasında Ağrı Dağı yer alan, Tarsus'a 'Küçük Ermenistan' gözüyle bakan Ermenistan Büyükelçisini çağırıp;

'Türk ordusunun nüfuzunu sürdürmek için PKK'ya ihtiyacı olduğu'nu ileri süren, laikliği korumanın ordunun misyonu olmadığını da iddia eden Türkiye-AB Karma komisyonu Eşbaşkanı Joost Lajendik'i Türkiye'ye geldiği bir sırada Huzuruna getirterek çizmelerini gösterip:

—Bana çizmelerimi giydirmeyin mi derdi acaba?

Yoksa şimdiki yöneticilerimiz gibi işi pişkinliğe mi vurdururdu?

Ufkun ötesini gören ve 'yolunda yürüyen bir yolcunun yalnız ufku görmesi yeterli değildir. Behemehâl ufkun ötesini de görmesi ve bilmesi gerekir' diyen;

Dönemin hemen bütün iri kıyım devletlerinin büyükelçi bile göndermek istemedikleri, stepin orta yerinde ilkel ve geri kalmış bir kasaba görünüşündeki Ankara'dan, bir başkent yapan, '...Ben Türk'ün olanaksız olanaklı yapan kudretini bütün dünyaya göstermek için Ankara'yı istedim. Birgün gelecek şu çorak tarlalar yeşil ağaçların çevirdiği villalar arasında uzanan yeşil sahalara, asfaltlar ve binalarla bezenecek.' diyen Atatürk;

Açık arazide birbirine paralel iki yol açarak üzerine asfalt döken, daha bir ay geçmeden ilk yağın yağmurda bozularak üzerinde araba sürenler için korkunç bir heyula haline gelen "duble yol" diye taraftar zengin edenlere şöyle mi derdi:

—Derhal İhaneti Vataniye Kanunu'nu yürürlüğe sokun ve İstiklal Mahkemelerini işletin mi derdi acaba?

*(*1) Yeniçağ, 7 Şubat 2007*

Eğitimin piyasalaştırılması-

Özelleştirilmesi operasyonunda yeni uygulamalar ve adımlar

Bir devlet eğitim ve sağlık hizmetlerinde yeterli ve yetkin değilse her şeyden önce milletleşme sürecine darbe vurur. Zira bu alanlarda devlet üzerine düşen görevleri yerine getirmeyince yaratmış olduğu boşluğu başka otoriteler, mafya, tarikat ve vakıf gibi başka güçler dolduracaktır. 20. yüzyılın son çeyreğinden beri çok hızlı esen sosyal devleti tasfiye bağlamında neoliberal rüzgârlar "kimsesizlerin kimsesi"ni dokularına, hücrelerine ayırmış, darmaduman etmiştir. Bunun sonucunda şaşkına dönen millet bireyleri "Hepimiz Ermeni'yiz!" diye haykırmaya başlamıştır.

Neoliberal süreçlerin en acımasız uygulamalarını sağlık ve eğitim alanlarında görmekteyiz. Her alanda olduğu gibi bu alanlarda da Cumhuriyet'in elde kalan refleksleriyle Cumhuriyet düşmanı güçlerin savaşları bütün hızıyla devam etmekte; bazen Sosyal Güvenlik Yasasının vetosuyla uygulamanın geciktirilmesi örneğinde görüldüğü gibi Cumhuriyetçi güçler kazanmakta, çoğu zaman da neoliberal rüzgâr fırtına olup önüne gelen engeli süpürüp gidecektir.

Eğitim hizmetlerinde neoliberal uygulamalar son zamanlarda yoğunlaşmaya başlamıştır. Eğitimi piyasalaştırma, eğitimin halkçı-kamucu özelliklerini yıkmaya, eğitim hizmetlerini özelleştirme sürecinde en son olarak OKS'nin kaldırılması neoliberal güçler lehine önemli ve büyük bir başarı olarak gözükmektedir.

MEB yeni bir uygulamayla dersaneleri canlandıracak.

Bunu ben söylemiyorum; MEB Sayın Hüseyin Çelik söylüyor. Nasıl mı? İşte bakın:

"Liselere girişte devrim yapılıyor... OKS kalkıyor. 6.-7.-8. sınıflarda Seviye Belirleme Sınavı (SBS) konuyor. Puanın yüzde 70'i SBS'den alınacak. Yüzde 25'ini karne notundan alacak. Yüzde 5'ini davranış notundan alacak."

Doğru değil mi? Tek sınav, yani sadece OKS varken, şimdi yeni sistemle ilköğretimin ikinci kademesinde üç sınıfta birer tane olmak üzere SBS namıyla üç ayrı sınav getirilmektedir.

Bizim gibi, köklü bir aydınlanma sürecinden geçmemiş, millî demokratik devrimi kesintiye uğratarak yarıda kalmış Ezilen Dünya ülkelerinin başına musallat olan iki entelektüel belası vardır: İlki kavram kargaşalığı; diğeri de yerleşik bir üstyapı kurumsallığına sahip olunamaması... Oturmuşmamış tabakalarda cereyan eden kırıklar gibi, her gelen kadronun durmadan değişiklikler yaratması... Kurulan sistem böyle fay hatlarıyla malul olunca da her gelen kadro kendi aklının üstünlüğüne inandığından mevcut olan uygulamayı beğenmeyip amacına uygun yeni bir uygulamayla değiştirme yoluna gitmektedir.

Bir yerine üç sınav sistemi, OKS yerine üçlü SBS uygulaması gelirse öncelikle dersanelerin ekmeğine yağ sürülecektir. OKS'de dersane 7. sınıfta başlamakta idi; üçlü SBS'da daha erkene, belki de birinci kademe 4.-5. sınıflara kayacaktır. Bu eğitimin piyasalaştırılması değil de nedir?

Türkiye'de eğitimde özelleştirme almış başını gidiyor zaten. Yeni sistem bu süreci daha da hızlandıracaktır. Eğitimin piyasalaştırılmasının rakamsal ifadesi şöyledir:

Eğitimde özelleştirme, kamu eğitim kurumları dışında toplumda özel öğretim kurumlarının kurulması ve dersanelerin yaygınlaştırılmasıdır.

Özel öğretim kurumlarında çalışan öğretmen sayısı 2006 yılı rakamlarıyla 107 bini aşmıştır. Bu alanda örgün eğitimde 38 bin, yaygın eğitimde de 69 bin öğretmen istihdamı vardır. Yaygın eğitim içinde en önemli grup özel dersanelerdir ki, toplam olarak 48 bin öğretmen çalıştırmaktadır. Motorlu taşı

sürücüleri kurslarında ise 14 bin öğretmen eğitimcilik yapmaktadır. (Aydınlık, 11 Mart 2007, Sınıf Gözlüğü, Yıldırım Koç)

Öte yandan mevcut haliyle öğrenciler yarış atı haline gelmektedir. Sınavların arifesinde ve akabinde stresi ve heyecanı artan öğrencide çeşitli patolojik bozukluklar ortaya çıkmakta; örneğin adet bozuklukları çekmekte, derileri pul pul dökülmekte, bütün vücudu alerji olmuş gibi kızarıklıklarla kaplanmakta, hatta iş intihara kadar uzanmaktadır. Bu olumsuzlukları yeni sistemde, başka deyişle “Çelik devrimi”nde üç kat fazla gözlemleyeceğiz. Ve her yıla yayılacak.

Öte yandan, bir sendikacının deyişiyle, “öğretmenleri vururlar!”

Gene aynı sendikacının deyişiyle, OKS’nin kaldırılması ve SBS sisteminin getirilmesi, “mesleğin yüz karaları(nın) ödüllendirilm(esi)... Parası olan veli(nin), karne notunu yükseltmek için, çürük yumurtaları hediye boğ(ması); başarısız okullar(ın), kıymete bin(mesi); bazı okullar(ın), iyi öğretmenleri olduğu için, kazık (olması), not alma(sının) zor (olduğu); bazı okullar(ın) ise, dandik öğretmenleri olduğu için, kolay (olması), notu(nun) bol (olması); ‘bastır parayı, al en kral diplomayı’ kolejleri(nin) hortlaması” sonucunu doğuracaktır.

http://www.anadoluegitimsen.org/index.php?option=com_content&task=view&id=361&Itemid=27

Bu iktidar zamanında amma da devrim ve reform yapıldı sayısı unutuldu yahu! Adamlar analarından devrimci, ihtilalci doğmuşlar da Türkiye’nin yıllarca haberi olmamış; pespaye kadrolarla uğraşıp didinip durmuş!

Önderlerinin bir işsizliği tasfiye önlemi var ki, uluslar arası ekonomi literatürüne geçecek cinsten! Diyor ki, küçümser pozlarda, “İşsizlik de mesele mi canım, Türkiye’de 4 milyon işyeri var. Her işletme bir kişiye daha işe alsa ülkede işsiz kalmaz.” Bu görüşe, bu kültürel derinliğe ne denebilir ki?

Devrim diye diye devrimin de içine edildi. Kitleler devrimden tiksilmeye başlamış durumda. 12 Eylül faşizmi döneminde Atatürk’ü ve Atatürkçülüğü öylesine temcit pilavı gibi ayaklar altına aldılar ki, kitleler Türk devriminden nefret eder duruma gelmişlerdi.

Devrim diyerek, eğitim önce kamucu özelliğini, devletçi niteliğini ortadan kaldırdılar; özelleştirme sürecinde iyice derinleştirdiler; demokratik eğitimden uzaklaştırdılar Türk eğitimini. Sonra laik ve milli özelliklerini yok ettiler. Dinselleştirdiler, hurafelerle doldurdular. Eğitimin en önemli bileşeni olan öğretmen faktörünü yozlaştırdılar. Öğretmeni namerde muhtaç hale getirdiler. Geçimini sağlamak için ek işlerde sürtmelerini sağladılar. Eğitim işinden uzaklaşmasını sağladılar. Avantaya muhtaç hale getirdiler. Okullarda armağanlar bekler hale getirdiler.

15 Mart 2007, Burdur

Sözde aile hekimliği ile

Sağlık kamu hizmeti olmaktan çıkarılıyor

Kamuoyu henüz işin ayırında değil...

Doğru Dürüst Haber

Ama Türkiye hızla sağlının kamu hizmeti olmaktan çıkarılan bir ticari faaliyet olduğu noktaya doğru ilerliyor.

Aile hekimliği, Sağlıkta Dönüşüm Projesi gibi yaldızlı, kulağa hoş gelen bir projenin ifadesi. İlerde oluşacak yıkımı örtbas edebilmek için kutsal bir kavram olan “aile” sözcüğünün arkasına sığınıyorlar. Bu projeyi 1980’den beri İMF hükümetleri uygulamaya çabalamaktadır. Ancak en gözü karası, İMF’ye karnı en yumuşağı bu olsa gerek...

Dönüşüm projesi Türkiye’nin önüne İMF tarafından konmuş bir projedir.

Neyi dönüştürecekler?

Ne yönde dönüşecek?

Bunlara bakmak gerek...

Sağlık, kamu hizmeti olmaktan çıkarılıyor. Bu proje, sosyal devletin “sağlık alanındaki bütün yükümlölükleri”nden sıyrılması demektir. Bu proje hastalıklı bir toplum yaratma, çok uluslu ilaç şirketleri için pazar yaratma programıdır. Bu proje büyük devrimci Atatürk’ün müthiş tanımlamasıyla “kimsesizlerin kimsesi” olan cumhuriyet düşmanlarının projesidir.

Cumhuriyeti kuranların ilk saptadıkları gerçek, Mustafa Kemal’in deyişiyile söylersek, “Bir siyasi teşekkülün en öncelikli görevi sağlıklı toplumu yaratmak ve korumaktır.” Hiçbir hükümet sözde aile hekimliği projesiyle, kamu sağlık hizmetini havaya uçurarak “en öncelikli görevini”, “sağlıklı toplum yaratma ve koruma” görevini yerine getirmez.

Mevcut sistemi niçin yıkmak istiyorlar İMF’ci neoliberal iktidarlar? Bunun yanıtı, özünde, 1963 yılında, 27 Mayıs Devrimi’nin rüzgârlarının tatlı esintileri ortamında çıkarılan 224 sayılı sosyalizasyon yasasıyla kurulmuş olan sağlık ocakları bulunan mevcut sistemin koruyucu sağlık sisteminde yatmaktadır. Sağlık ocakları, halkın ilk karşılaştığı birinci basamak sağlık hizmetlerinin verildiği kuruluşlardır. Bu bir paket programdır. Özünde koruyucu sağlık hizmeti vardır. İçinde aşılama vardır; bebek izlenmesi vardır; çocuk takibi vardır; okul sağlığı vardır; halkın sağlık konu ve hizmetleri konusunda aydınlatılması vardır; aşılama vardır vs... Sağlık ocağı kendine yeterli bir yuvarcık, içinde sağlık hizmeti veren ve birbirine bağlı (ebe, doktor, hemşire, sağlık memuru, sağlık teknisyeni, laborant gibi) sağlık unsurlarının bulunduğu bir birim gibidir; bir ekiptir. Ve kurulduğu zamandan beri dünyada örnek gösterilen bir sistemdir sağlık ocakları ve sosyalizasyon sistemi... Halkçı, devletçi ve demokratik özellikler taşımaktadır.

Bundan sonra, yani sözde aile hekimliği uygulamasına geçildikten sonra, devlet sağlık ocakları binalarını oda oda “aile” doktorlarına kiraya verecektir. Başka bir işe yaramaz çünkü bu tesisler... Sözümona aile doktoru çevresinde eski mesai arkadaşı doktor ve hemşire vs. arkadaşlarını ücretli elemanlar olarak da çalıştırmaya başlayacaktır. Şimdi burada halkın sağlığının yanında derhal karşımıza çıkan bir sorun daha var. Buradaki sağlık elemanlarının, doktorundan hemşiresine kadar hepsinin iş güvencesi de kalmamıştır artık. Memur olmaktan çıkmış, bir ticarethanenin sahibi ve çalışanları haline gelmişlerdir.

Bu derece vahim bir gelişme konusunda sağlık elemanından sağlık hizmeti alanına kadar milyonlarca insan vahim bir vurdumduymazlık içinde, kör bir gaflet ve tevekkül içinde debelenmektedir.

Sözümona aile hekimliği Genel Sağlık Sigortasıyla birlikte uygulamaya sokulmaktadır. Sağlık sigorta primi ödemeyenler doktora gidemezler. Sözde aile doktorunun vizitede ilk bakacağı bu primin ödenip ödenmediği olacaktır. Çoğu zaman primini ödeyemeyen milyonlarca Bağ-Kurlunun (yüzde 40'ı) kulakları çınlasın!

Öte yandan, GSS Yasasıyla Bakanlar Kurulunun yüzde 20 ilaç katkı payını her yıl beş katına çıkarma yetkisi var. Diş işlemlerinde protez katkı payını yüzde 30'a yükseltebilir.

Dünyadaki uygulamaları mutlak bir başarısızlık ve halk kitlelerinin sağlığının perişan olmasıyla sonuçlanmış bir deneyimi yeniden yaşamaya çalışmak, öğrenilmiş olanı kafayı taşlara vura vura yeniden öğrenme çabasından başka ne anlam ifade eder.

Gelecekte hastalıklı bir toplum haline geleceğinin ayırdında olmayan insanlarımızın bu derin gafletten uyandırılması için İP'nin çeşitli illerdeki örgütlerinin haricinde mücadele eden de yok.

Halk kitlelerini daha başındayken mücadele etmeye ve hükümeti de yol yakırken sözde aile hekimliği uygulamasından vazgeçmeye çağırarak bir yurttaşlık görevidir.

Sağlığın piyasalaştırılması

Çağdaş bir devletin temel görevlerinden olan sağlık alanında devlet epeydir toplumsal görevi sırtından atma girişimleri başlatmıştır. Nasıl ki, eğitimde “paran kadar eğitim!” politikası uygulayarak eğitimi piyasalaştırma süreçlerinde at koşturuyorsa, sağlığı da piyasalaştırma, özelleştirme yolunda ilerlemektedir. Bu girişimlerini de, tabii ki, “Sağlıkta Dönüşüm Programı” gibi, “Özel muayene sistemini tarihe gömeceğiz!” gibi birtakım yaldızlı, parlak, kulağa hoş gelecek sloganlarla perdeleyerek yapmaktadır.

Sayın Bakan Recep Akdağ 3 Mart'ta Burdur ziyaretinde Burdur'un aile hekimliğinde pilot bölge seçildiğini belirterek şöyle demiş:

“Biz bu hususta halkın menfaatini korumak üzere bir sistem oluşturuyoruz. Bu durumda tabii ki birilerinin menfaatleri zedeleniyor. Birileri sağlığı bir piyasa işi gibi görüyor. Çalışmalarımızla, vatandaşın üzerinden sebeplenme imkânı ortadan kalkıyor.”

<http://www.kanal15.com.tr/newsdetail.asp?NewsID=755>

Gazeteler şöyle sürmanşetten vermiş haberi:

“Muayenehaneye çağırma, ameliyat parası alma devri kapandı.”

Oysa herkes bilmektedir ki, başladığı her yerde ve canlı örnekleri Batı'da görüldüğü gibi, aile hekimliği uygulaması, merkezinde sağlık ocaklarının bulunduğu, halkın yararına ve toplumsal, kamucu bir uygulama olan mevcut sağlık sisteminin koruyucu hekimlik uygulamasını tasfiye edecek bir İMF

uygulanması olacaktır. Bütün meseleleri mevcut sistemi çökertmektir. Tıpkı diğer uygulamalarda olduğu gibi, iyi çalışan bir işletmenin şu veya bu şekilde önce çökertilerek halkın gözünden düşürülmesi ve sonra da özelleştirilmesi, yani “babalar gibi” satılması süreçleri aynen sağlıkta da uygulanmaktadır.

“Sağlıkta Dönüşüm Programı” adını verdikleri olay, sağlığın temel bir devlet görevi olmaktan çıkarılması, sağlığın özelleştirilmesi (piyasalaştırılması) olayıdır. “Paran kadar sağlık!” denkleminin altyapısıdır.

Bakan alenen herkesi kör âlemi salak sanma yanlışlığı içinde bol keseden atmakta, “özel muayene sistemini tarihe gömeceğiz!”, “Vatandaşın başka adreslere muayeneye gönderme dönemi bitmiştir!” gibi kulağa hoş gelen yaldızlı sözlerle halkı kandırmaktadır.

Bir kere aile hekimliğinin başladığı her yerde sağlık alanında korkunç bir kargaşalık yaşanmaktadır. Sağlık çökmekte, at izi it izine karışmakta, kimin ferman okuduğu bu toz duman içinde anlaşılamamaktadır.

Sözde aile hekimliği sistemi kamu sağlık sisteminin piyasalaştırılmasıdır. AKP hükümeti sözde aile hekimliği uygulamasıyla sağlık ocaklarımızı kapatmak istemektedir.

Halkımız henüz işin vahametinin ayırında değil ancak, BURDUR’DA SÖZDE AİLE HEKİMLİĞİ SİSTEMİ BAŞLARSA, UYGULANDIĞI HER YERDE GÖRÜLDÜĞÜ GİBİ, NE OLACAĞINI (öğrenebildiğim, inceleyebildiğim kadarıyla) BEN SÖYLEYİYİM:

- Sağlık ocakları kapatılacak;
- Herkes genel sağlık sigortası primi ödeyecek, çalışan ya da emekli farketmez;
- Prim ödemeyen sağlık hizmeti alamayacak;
- Sağlık karneleri ücretsiz ilaç almaya yaramayacak, halkımız ilaca cebinden daha fazla para ödeyecek, şimdiki uygulamanın beş-on kat üzeri bir uygulama düşünün;
- YEŞİL KARTLAR İPTAL EDİLECEK;
- Çocukların aşılınması, gebelerin izlenmesi yeterli ve düzenli olmayacak;
- Sağlık Ocağı kapatılınca, doktor, ebe, hemşire, sağlık teknisyeni ekibi olmayacak, sağlık hizmeti aksayacak.
- Birkaç doktorun yaptığı işi bir doktor yapacağı için evinize doktor gelmeyecek.
- Kronik hastalığı olanlar hiçbir aile hekimine kayıt olamayacak.
- Parasız ve eşit sağlık hizmeti yerine paran kadar sağlık hizmeti sistemi geçerli olacak.
- Dr. Ramazan Zeybek’in saptaması: “Koruyucu sağlık hizmetleri verilmeyecek... Koruyucu hekimlikte belirleyici olan aşı, okul taraması, çevre kirliliği ile mücadele, yurttaşın sağlık kültürü edinmesi çalışmaları yapılmayacak. Ayrıca acil hizmetlerde de bir yeniliği yoktur.” (*1)

Burada her zaman söylediğimiz, söylemeye devam edeceğimiz bir gerçeği yineleyeceğiz: Her alanda olduğu gibi sağlık alanında da AB'den yılan çıkmıştır, define yerine! Zira Sözde aile hekimliği uygulaması AB uyum yasalarının ve uluslar arası ilaç şirketlerinin dayatması halk düşmanı bir uygulamadır.

*SES Burdur İl Temsilcisi Sayın Dr. Ramazan Zeybek'in de açıkça belirttiği gibi, "Aile hekimliği projesi, İMF'nin ülkemize dayattığı bir uygulamadır... Bugün dünyada bu uygulama ile özel sağlık tesisleri zincirleri oluştu. Amerika'da uygulanan aile hekimliği sistemi, 'Paran varsa doktorun var, sağlık hizmeti görürsün, paran yoksa doktorsuz ölürsün!' anlayışının Türkiye'ye taşınması demektir." (*2)*

Sözde aile hekimliği uygulaması, gerçekte ise özel ve paralı sağlık hizmeti uygulamasıdır. Bunlar, uzmanı olmamakla beraber, araştırmalarımın ve uzmanların görüşleri doğrultusunda yaptığım incelemelerimin sonuçları; derdin teşhisidir. Hiç kimse tavuk değildir, yumurtlamaz ama yumurtanın tazeliğini bayatlığını anlar herhalde. Dert dermanı ise vardır. Onu da gelecek yazımızın konusu yapalım.

(*1) Burdur Gazetesi, 9 Mart 2007, Dr. Ramazan Zeybek s. 6

(*2) age. S. 6

Derdin çaresi vardır

Geçen yazımızda derdi tanımlamıştık.

Dert neydi?

Dert, sözde aile hekimliği uygulamasıyla kamu sağlık sisteminin ortadan kaldırılması ve temel bir devlet görevi olan sağlığı piyasalaştırılması, yani özelleştirilmesi uygulamasıdır. Şu anda hükümet AB uyum yasaları ve İMF'ye verilen sözler gereği Türkiye'de adım adım sağlığı özelleştirmektedir. İşçilerin alın terinden artırarak ödedikleri primleriyle kurdukları SSK hastanelerini, "kuyrukları önleyeceğiz" diye diye Sağlık Bakanlığı'na devrettiler de ne yaptılar? Devlet hastanelerinde iğne atsan yere düşmeyecek bir izdiham var.

Peki, çare nedir?

Emperyalizmin denetiminden uzak milli bir hükümet kurma adımıyla başlayacak tek ve biricik çarenin basamakları şunlardır:

Özelleştirme girişiminden vazgeçmek ilk adım olacaktır...

Sonra behemehâl AB aday üyeliğinden tek taraflı olarak ayrılmaktır.

Bu girişimlerin ardından;

Bütün yurttaşlara nitelikli ve parasız sağlık hizmeti verebilmek için bütün yurttaşlarımız sosyal güvenlik kapsamına alınmalı...

Sağlık alanında her düzeydeki eşitsizliğe son verebilmek için birkaç yıl içinde sağlık hizmetleri parasız hale getirilmelidir. Türkiye'nin bu alanda yeterli kapasite ve kaynakları bulunmaktadır.

Sağlık hizmetleri işyeri, mahalle, köy ve okullar baz alınarak yeniden örgütlenmeli, halkın ayağına götürülmeli...

Sosyal güvenlik kurumlarının özel kesimden alacakları hızla ve olduğu gibi tahsil edilmesiyle deniz derya bir kaynak ortaya çıkacaktır.

"İnsan sağlığını piyasaya feda eden, hastayı müşteri olarak gören ve çoğaltan sistem değiştirilmeli... Para kazanmaya değil, hastalıkları önleyici sağlık hizmetine öncelik verilmeli... Halkın sağlık bilgisi yaygın eğitim kampanyalarıyla geliştirilmeli."

Sağlık hizmetlerinin planlaması, yönetilmesi ve denetimine, sağlık görevlileri kadar hizmetten yararlananların, halkın bilinçli ve etkin katılımı sağlanmalı...

Ucuz ve nitelikli ilaç sağlanmalı...

Milli ilaç sanayisi, yabancı ilaç tekellerine karşı korunmalı ve desteklenmeli...

Milli güvenlik zorunluluğu nedeniyle, Dünya Sağlık Örgütü'nün yüz temel ilaç ve aşılar yurdumuzda üretilmeli...

Yurdumuzda üretilen ilaçlar ve aşılardan ithalatı durdurulmalı...

Yabancı ilaçlara ruhsat verme durumu sıkı kayıtlara ve süreye bağlanmalı...

Sağlığa zararlı bilinçsiz ilaç tüketiminin kısıktılmasına son verilmeli, halk bu konuda seri eğitim çalışmalarlarıyla ve ilanlarla eğitilmeli...

Bu önlemler tabii ki, köklü bir sistem değişikliği gerektiren; toplumda tepeden tırnağa bir felsefe ve yöntem değişikliğini zorunlu kılan koşullardır. Ancak başka türlü de kökten çare yoktur. Bütün bu saydığımız ve aklımıza gelmeyip sayamadığımız zorunluluklar ve önlemler emperyalizmin denetiminden kurtulmuş, gerçekten milli ve demokratik bir hükümetle gerçekleşebilir. Türk milleti büyük bir millet olarak böyle bir hükümete de layıktır. Eninde sonunda kendi karakterine, kendi tabiatına, zengin tarihsel derinliğine, kendi azametine aykırı olan hükümetlerden kurtulacak olan milletimiz halkçı-devletçi milli hükümetini behemehal kuracaktır. Bu kaçınılmazdır. Yıkılmakta olan bu cumhuriyetin elbet refleksi vardır. İşte onların ortaya çıkmasıyla gelişecek devrimci ataklar sürecinde behemehal antiemperyalist, milli bir programa sahip olan milli bir hükümet kurulacaktır.

Lozan Mahkemesinde yargılanan İP genel Başkanı Dr. Doğu Perinçek'e destek vermek ve emperyalizmi kendi başkentlerinde çiğnemek için İsviçre'ye giden kentimizin önemli iş adamlarından Yılmaz Hamamcı bir basın bülteni yayınladı.

Yargıçlar tarih hakkında hüküm veremez

İP genel Başkanı Doğu Perinçek Lozan'daki yargılanmasına iştirak eden heyetin içinde yer alan Yılmaz Hamamcı Konuya ilişkin basın bülteni yayınladı:

2005'te Lozan şehrinde düzenlenen mitingte "Ermeni soykırımı yalandır" ibaresini dillendirdiği gerekçesiyle, İP Genel Başkanı Doğu Perinçek, 8 Mart'ta Lozan'da yargılandı. Biz Türkiye'den giden 164 kişilik heyetle Lozan'daki mahkeme sürecinde Doğu Perinçek'in yanında olduk. Lozan'a giden 164 kişi arasında üniversite rektörleri, emekli generaller, hukukçular ve bütün süreci baştan sona takip edip katılan KKTC eski cumhurbaşkanı Rauf Denktaş da bulunuyordu.

İsviçre'de gördük ki, emperyalizm, ülkemizi bölmeyi parçalamayı hukuk dışılıklarla bile kafasına koymuş. Lozan'daki mahkeme salonuna Türkler alınmazken salon Ermenilerle doldurulmuş. Ermeni soykırımı demenin suç sayılıp hapis cezası, para cezası koyulduğu bir ülke de İP lideri Sayın Perinçek ülkemizin onurunu korumak için kendini yargılattı. Yargılanırken de emperyalizmi ve İsviçre yasalarını uygulayanları mahkûm etti. Ne yazık ki bu süreçte ABD'nin BOP eşgüdüm başkanlığını üstlenen hükümet, bu mücadelede yer almadı. Aynı şekilde Ana Muhalefet Partisi de bu süreçte yer almadı. Ancak her siyasi görüşten vatandaş, Lozan'da verilen onur mücadelesini desteklediğini telefonlarla Ulusal Kanal'da İP'ne, Doğu Perinçek'e ve Lozan'a giden biz heyet üyelerine ulaşarak ilettiler.

"Çanakkale'de emperyalizmin kolu kanadı kırıldı"

Büyük Fransız Demokratik İhtilali'nden ve Sanayi Devrimi'nden sonra, başta İngiltere olmak üzere Batı ülkeleri hızla sanayileşirken, bir yandan da hammadde ve pazar arayışına girdiler. Dünyanın dört bir yanında sanayilerine hammadde ve sanayi ürünlerine pazar aramaya başladılar. Dünya halklarını bu süreç içinde soyup soğana çevirdiler. Dünyanın üçte ikisini sömürgeleştirdiler. 19. yüzyılın sonlarına gelindiğinde mazlumlar dünyasında iyi kötü bir devlete ve bayrağa sahip olabilen üç ülke kalmıştı. Biri İran, diğeri Çin ve üçüncüsü de Osmanlı Devlet'i idi.

Dünyayı, emperyalizm aşamasına dönüşen kapitalizm kalın hatlarla ezenler ezilenler şeklinde karpuz gibi ikiye bölmüştü. Başka şekilde söylersek, bir tarafta yoksulluğun, açlığın, sömürünün ve zulmün pençesinde kıvranan dünyanın büyük çoğunluğu Mazlum Dünya; diğer yanda bir avuç zalim ezen emperyalist ülkeler...

Emperyalist ülkeler de kendi aralarında, o müthiş rekabet ve çelişki ortamında, gruplaşmaya başlamışlar; çok karmaşıklaşan uluslar arası ilişkiler ağı içinde, emperyalizm cephesi yekparelikten çıkmış, iki blok halinde yarılmıştı: İtilaf devletleri bloğu-İttifak devletleri bloğu...

"Emperyalizm", "savaş" demektir. Uluslar arası bir sistem haline gelmekle birlikte emperyalizm tek bir blok değildi. Emperyalistler arası rekabet ve çelişki sistemin esasıydı. Zaten işte, tam da bu gerçekten dolayı emperyalizm savaş demektir.

Dünya 20. yüzyıla iki emperyalist savaş bloğu arasındaki şiddetli rekabet ve çelişkiyle beraber girdi. Dünyanın her yeri yangın yerine dönmüştü. Emperyalist bloklar arasında en yoğun geçen rekabet ve kavga Osmanlı toprakları üzerinde kopuyordu. Osmanlı ülkesi soluk soluğa yaşıyordu. Ve Osmanlı yönetimi, ülkesinin dört bir yanında deyim yerindeyse, on parmağının altında on pireyi tutma gibi bir beceri için çırpınıyordu. Hangi parmağını kaldırırsa pirelerden biri uçup gidiyordu. Her iki emperyalist

blok Osmanlı'ya alabildiğine çullandıkça, Osmanlı ülkesinde yaşayan farklı milliyetlerden halkların boğazlaşması da en acımasız hallere dönüşüyordu.

Velhasıl, 20. yüzyılın ilk on yılı içinde dünya iyice kuruyan bir bozkıra dönüştü. "Kuruyan bozkırı bir kıvılcım tutuşturabilirdi." Bütün emperyalistlerin aç kurtlar gibi iştahasını kabartan Osmanlı toprakları üzerinde kopan fırtına, bütün dünyada ülkeler ve devletlerarasındaki ilişkileri ve dengeleri sarsıyordu. Ancak dünya güçler dengesinin bozulmaya tahammülü olmadığından dolayı, hiçbir emperyalist ülke de somut ve filli bir girişimde bulunamıyordu. Çünkü hiç biri savaşa hazır hissetmiyordu kendisini.

1911 Trablusgarp Savaşı...

1912 Balkan Savaşları...

20. yüzyılın ilk çeyreğinde cereyan eden bu iki savaş, emperyalist paylaşım savaşının ilk tatbikatlarıydı. Herkes oralarda birbirine elense çekmişti.

Ve kuruyan bozkırı tutuşturan kıvılcım, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu Veliaht Prensi Arşidük François-Ferdinand ve eşi Sophie'nin, 28 Haziran 1914'te, yani Sırp ların Miloş Kabloviç'in Osmanlı Padişahı I. Murat'ı öldürmesini "Aziz Vitus Günü" adı altında, en büyük bayramları olarak kutladıkları bir günde, Saraybosna'yı ziyareti sırasında, Sırp milliyetçilerince kurulmuş "Genç Bosna" örgütü üyesi Gavriilo Princip adlı bir öğrenci tarafından öldürölmesi olmuştur.

Bu olay, Avrupa merkezli ve Osmanlı amaçlı, sonucunda 4 imparatorluğun çöküşe gittiği, 35 ülkenin birbirine girdiği ve savaştığı, 10 milyondan fazla insanın canına mal olan, Avrupa'da yeni devletlerin ortaya çıktığı, ulus-devlet kavramının filizlendiği, Avrupa'nın ikinci plana düştüğü ve birinciliği ABD ve Japonya'ya kaptırdığı birinci emperyalist paylaşım savaşını tetikleyen uğursuz bir rol oynayan bir olay olarak tarihe geçmiştir.

İşte, Çanakkale destanı böyle bir cehennemın ortasında yazılmış ve Şehitler Günü olarak anmamıza vesile olan Çanakkale Savaşları bu cehennemın ortasında cereyan etmiştir.

Çanakkale Savaşları, tarihe Türklerin kahramanlık destanı olarak geçmiş, I. Emperyalist Dünya Savaşı sırasında, 1915/16 yıllarında, Osmanlı Devleti ve Almanya ile İtilaf emperyalistleri arasında Çanakkale Boğazı'nda kara ve deniz savaşları olarak cereyan etmiştir.

Emperyalistler Boğazlara neden saldırmıştı?

İtilaf emperyalistlerinin temel amacı neydi?

Göben ve Breslav provokasyonu sonucu Osmanlı Devleti, 1914 Sonbaharında Alman emperyalizmi saflarında I. paylaşım savaşına katılmıştı. Osmanlı'nın jeopolitiği Boğazlar'dan geliyordu. Osmanlı, Kafkaslar'da Rus Çarlık emperyalizmini sıkıştırıyordu. Rusya, bu ve bozulan ekonomisi, askeri zayıflığı nedenleriyle müttefiklerinden yardım talep ediyordu. Ancak Osmanlı Devleti Çarlık Rusya'sı ile diğer İtilaf emperyalistleri arasında engeldi. Rusya'ya yardım ancak Boğazlar'dan ulaşabilirdi.

Böylece Boğazlar'a saldırmanın en temel gerekçesi ortaya çıkıyordu.

Kafkaslardaki Osmanlı ordusunun bir kısmı, Rusya'yı rahatlatmak için Boğazlara çekilecekti.

Ayrıca, Boğazlar geçit verirse, Osmanlı'nın başkenti de düşecek, Osmanlı çökertilecek ve savaş dışı bırakılacaktı. Dolayısıyla Çarlara askeri ve ekonomik yardım ulaştırılacak ve Rus Çarlığı işçi ve köylülerinin hışmından kurtarılacak; Rusya'nın insan gücü askeri güç olarak değerlendirilmeye açılacaktı.

15 Mart 2007

Dünkü makalemizin ikinci bölümüne bugün devam ediyoruz. Çanakkale Savaşlarının gerçek nedenleri üzerinde kafa yoruyorduk.

Bu arada, Bulgaristan üzerinde bir çekim merkezi oluşturulacak ve kendi saflarında savaşa katılması da sağlanarak Avrupa'da Alman emperyalizmi çökertilerek savaşa son verilecekti.

İngiliz emperyalizminin korkulu rüyalarından biri de, Süveyş ve Hint deniz yolu üzerindeki Osmanlı baskısıydı. Çanakkale Savaşları'ndan umulan semerelerden bir diğeri de buydu. Osmanlı'yı saf dışı bırakarak güneyde ve Ortadoğu'da rahatlamaktı.

“Üzerinde güneş batmayan sömürge imparatorluğu” olan İngiltere, dünyanın en süper devleti olarak, sömürgeleri arasında milyonlarca Müslüman yaşayan topraklar da vardı. Çanakkale geçilip İstanbul'a girilince, Müslümanların halifesi aracılığıyla İslam dünyası etki altına alınacak, ayrıca halifenin ilan ettiği kutsal cihat bertaraf edilecekti. Böylece Çanakkale Savaşları'nın bir başka etkili amacı bu oluyordu.

Alman savaş makinesinin, dikkatlerini Çanakkale'ye celbederek, 1915 baharında tasarladığı büyük taarruzunun önüne geçmek ise bir diğer amaçtı.

Bütün bunlardan çıkan sonuç, kendisi de hem Alman, hem de İtilaf emperyalistlerinin uğrunda savaştığı devlet olmasına, çıkan savaşın esas öznesi olmasına rağmen Osmanlı, Müttefikler nezdinde bir süre nabız yokladıktan ve bir sonuç alamadıktan sonra, kaçınılmaz bir şekilde, İttifak saflarında savaşa girse de, özellikle Çanakkale Savaşları bizim açımızdan bir savunma savaşıydı, bir bağımsızlık savaşıydı.

İtilaf emperyalistleri, Çanakkale'yi kolayca geçecekleri üzerine kurmuşlardı savaş stratejilerini. Tarihin talihi, orada müstesna bir deha ortaya çıkaracağını nereden bilebilirlerdi ki. Beyinleri 6. yüzyılda donup kalmış kimi dangalakların, düşmanları kapıya kadar dayanan, bu koşullarda “İstanbul'da kardinal külahı görmektense Osmanlı sarığını yeğleyeceğini” söyleyen ya da bir topluluğa başında kaç perinin dans edebileceğini tartışan Bizans'ın papazları gibi, 21. yüzyılda Çanakkale Zaferini cinlerle, perilerle, evliyalarla açıklayadursunlar, gerçekten Mustafa Kemal gibi bir asker dehasının, tarihin o sayfasında orada bulunması, Türk ulusunun bir şansısıdır.

Mustafa Kemal ve yurdu için ölmesini gözünü kırpmadan bilen Türk insanı, Çanakkale'de “emperyalizmin kolunu, kanadını kırmıştır.” “Çanakkale geçilmez!” şiarını dünya gönderine çekmişlerdir. Türk ulusu, yurdu söz konusu olduğunda ve iyi önderlik edildiğinde neler yapabileceğini Batı emperyalizminin gözüne soka soka göstermiştir. Ayrıca mazlum dünyanın yüreğine su serpmiş, ezilenlere coşku ve cesaret vermiştir.

Çanakkale Zaferi'yle Türk ulusu sadece vatanının işgalini mi önlemiştir?

Çanakkale Zaferi'nin çok yönlü etkisi vardır aslında.

İlk elden, Rusya'ya etkisi, sadece Rus tarihinin değil, dünya tarihinin mecrasının değişmesine neden olmasındır. Batı emperyalizmi Rusya'nın gereksinmesi olan askeri ve ekonomik yardımı iletemeyince Rus çarlığı çöküşe gitmiş, Rusya işçi ve köylüleri, Bolşeviklerin önderliğinde, dünya emperyalist zincirini, Rusya halkasında kırarak insanlık tarihinin ilk sosyalist devrimini gerçekleştirmiştir.

Esasında Rus ve Osmanlı tarihlerinin birbirini etkilemeleri yeni değildir. Rusya ve Türkiye jeopolitiği yapışık ikizler gibidir. Birbirlerini çok derinden etkilerler. Rusya'daki 1905 Devrimi Osmanlı'nın 1908 Devrimini tetiklemiş, Çanakkale Zaferi de Rusya'nın 1917 Devrimini ateşlemiştir. Son olarak 1917 sosyalist Devrimi, Türk devrim tarihinin zembereğini boşandırarak 1923 Cumhuriyet Devrimine neden olmuştur.

Çanakkale Zaferi, dünya savaşının seyrini değiştirmiş, iki yıl daha uzamasına neden olmuştur.

İngiliz emperyalizminin yükselişi Çanakkale Zaferiyle birlikte durgunluğa sürüklenmiş, sömürgelerindeki egemenliği ve gücü sarsılmış, yukarıda da söylediğimiz gibi, ezilenler dünyasında milliyetçi duygular ateşlenmiştir. Sömürgelerinde, 20/30 yıl sonra kendi ulusal devletlerini kuracak olan halk ayaklanmaları görülmüştür. Güneş batmayan imparatorluğun güneşi batmaya yüz tutmuştur.

Çanakkale Zaferi sonucu Almanya'nın başını çektiği İttifak emperyalizmi saflarına Bulgaristan da katılmış, Almanya Sırbistan'ı işgal etmiş, Rusya gibi bir rakipten kurtulmuş, kısacası hem manevi yönden hem de maddi yönden güçlenmiştir. Ama bu güçler dengesinin İttifak emperyalizmi lehine bozulması, dünya pazarlarının paylaşım sofrasına ABD'nin de katılması sonucu tersine dönecektir.

Çanakkale savunması, insanlık tarihinin en büyük ve en ünlü savunma savaşlarından birdir.

Çanakkale savaşları, Türklerin 20. yüzyılda canlarını vererek, sebil gibi kanlarını akıtarak yarattığı bir kahramanlık destanıdır.

Çanakkale Savaşları, Türk ulusunun bağımsızlık savaşına başladığı tarih dönemecidir.

Çanakkale Savaşları, ulusumuzun gerçek önderiyle buluştuğu tarihsel andır.

Çanakkale Savaşları, 20. yüzyılın Ergenekon'u, Demirci'nin belirmeye başladığı tarih durağıdır.

Yeniden vatan savunması dönemine girdiğimiz bugünkü koşullarda Çanakkale Savaşlarından alacağımız çok derin dersler vardır.

Bütün şehitlerimizin ruhu şadolsun...

16 Mart 2007

Kitle eylemi hizaya sokar...

Doğru Dürüst Haber

Bu halk adam olmaz diyen neo-Tanzimatçılara en iyi yanıt kitle eylemidir.

Deniyor ki;

—Bu halk adam olmaz!

—Bu halkla hiçbir şey yapılmaz!

Halka güvenmeyen, aynı zamanda da burnunun ucunu dahi görmekten aciz küçük burjuva aydın kibirliliği ve neo-Tanzimatçı aydın kafası halkın mücadelesinin dibe vurduğu zamanlarda müthiş bir karamsarlık edebiyatı tutturur; yaşamı donmuş, hareketsiz ve bütün gelişme, değişme yeteneklerini yitirmiş olarak algıladığından gerçeğe savaşa tutuşur yukarıdaki gibi!

Oysa düşünmez ki, yaşamın özü harekettir, değişmedir. Efesli ünlü antik Yunan filozofu Heraklit'in (Heraclitus M.Ö. 540–475) o ünlü ve müthiş deyişiyle, "aynı nehirde iki kez yıkanılmaz." O donmuş ve hareketsiz gibi gözüken durgunluk anlarında bile yaşamın özünde diyalektik bir çelişkinin sonsuz çatışmalarını yaşamaktadır. Bu artı ile eksinin, ölüm ile dirimin, güzel ile çirkinin, büyükle küçüğün, zenginle yoksulun, işçiyle sermayedarın, ezenle ezilenin, emperyalistlerle Mazlum Dünyanın içten içe kavgasıdır. Bundan kaçınılamaz. Yaşamın özü budur.

İşte, toplumun öncülerine bundan ihtiyaç vardır. Filozoflar, bilim insanları, halk öncüleri dağın arkasını, ufku ötesini gören insanlardır. Gelişme ve değişme, önce olguların derinliklerinde, çıplak, sıradan insan gözüyle ve gözlemleriyle anlaşılamayacak derecede bir iç gelişme olarak cereyan eder. Bu koşullarda bilimsel bir tahlil gerekir. Bunu da işte toplumun öncüleri yapar. Ve toplumu uyarırlar bu konuda. Örneğin, üç-beş yıl önce devrimci şair, düşünür ve yazar Attila İlhan dedi ki;

—Dipdalgası geliyor.

Bunu kimse ciddiye almadı.

Sonuçta halkın mücadelesine burun kıvrıyanlar, iktidar olmayı dış dinamiklerin desteğine, örneğin ve özellikle Atlantik ötesinden gelecek sinyallere bağlayanlar üç-beş yıl öncesinden vazgeçtik, üç gün öncesinden bile olayı, gelen fırtınayı göremediler; kendilerinin tertip komitesinde yer almadıkları gibi mitinge de katılmak istemediklerini ilan ettiler. Evet, bunu yapan CHP, TTB, MMOB, KESK son gün akşamüzeri baktılar ki, tabanlarına ve taşra örgütlerine söz geçiremeyecekler, onikiye beş kala tepedekiler olarak ve büyük bir arsızlıkla mitinge katılmışlardır. Bunlardan öncü olabilir mi? Halkın bunlardan nasıl bir beklentisi olabilir ki?

Örneğin Atatürk, 1 Eylül 1939'da Alman ordularının Polonya'ya saldırısıyla başlayan İkinci Dünya Savaşı'nı 1930'ların başlarında farketmiş, bütün önlemlerini ona uygun olarak almış; Türkiye'nin çevresini, bölge merkezli dış politika yöntemiyle dostluk, işbirliği ve saldırmazlık antlaşmalarından oluşan bir zırh ile çevirmiştir.

Daha düne kadar tek mil millet herkes diyordu ki, yeni bir seçim de gene AKP tek başına iktidarda olacaktır. Bir zaman sonra, aynı kafalar, gelişen olaylara bakarak, bir adım attılar; bu kez, tek başına iktidar olamazsa da koalisyonun büyük ortağı olacaktır.

Aynı metafizik kafalar, aritmetiğe bakarak;

—Cumhurbaşkanlığına Tayyip çıkacak! Fetvaları veriyorlardı.

Oysa halkın aritmetiği henüz ortaya çıkmamıştı.

Halkın aritmetik denklemdeki yeri 14 Nisan'da dolduruldu. İşte bu Attila İlhan'ın "dipdalgası"ydı. Bir lav patlaması, bir gökgürültüsü gibi gelmişti... 73 milyonu temsilen bir milyonu aşkın yurttaşımız Ankara semalarını;

"YA İSTİKLAL YA ÖLÜM TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE",

"HAÇLI İRTİCA ÇANKAYA'YA ÇIKAMAZ",

"HÜKÜMET İSTİFA, TAYYİP YÜCE DİVANA",

"MİLLİ MECLİS MİLLİ HÜKÜMET",

"KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ" sloganlarıyla inletmişti.

Ve işte haberin gerçeği, gerçek haber:

Genelkurmay Başkanı'nın "sözde değil özde" bir cumhurbaşkanı beklediklerini açıklaması, Necdet Sezer'in Harp Akademileri'ndeki konuşması ve 14 Nisan Cumhuriyet mitingi Haçlı irticaya geri adım attırdı.

Erdoğan'a yakın kaynaklar, Meclis dışından bir aday seçeneği için çalışma yapıldığını bildiren haberler basında yer aldı. (AYDINLIK- 22 Nisan 2007)

Ancak, daha sonra görüldü ki, halka bir çalım daha atmayı kurmuşlar kafalarında; Perinçek'in dediği gibi, bir cumhurbaşkanı değil de, bir "özel kalem müdürü" atamayı tasarlamışlardır.

Ne var ki, kitle eylemi hizaya sokar; sokacaktır, sokmalıdır. Bu kaçınılmazdır. 14 Nisan'ın arkası gelecektir. 14 Nisan'dan sonra hiç kimse, hiçbir güç eskisi yaşayamayacaktır; kitle eylemi, halkın mücadelesi yükselişe geçmiştir Türkiye'de. Bunu yaşayıp göreceğiz.

Taşlaşmış önyargılı kafalar...

İnsan beyninin en tehlikeli hastalıklarından biri de taşlaşmış önyargı süreçleridir.

İster mahalli olsun ister ulusal çapta; bir gazetede köşe yazarı olmak, hele bir de yurt ve dünya sorunlarıyla ilgili fikir üretme iddiasındaysa, kamuoyu oluşturma en temel ve başta gelen etkenlerinden biri olarak büyük sorumluluk ve ciddiyet isteyen bir çaba olmaktadır. Zira insanları ve kamuoyunu yanlış yönlendirmiş, yanlış fikir vermiş olursunuz ki, bence büyük vicdansızlıktır. Bu durum, bizim gibi, kritik bir tarih eşiğinde debelenen ülkeler için daha da belirleyici hale gelmektedir.

Niçin?

Doğru Dürüst Haber

Çünkü vatan savunması koşullarında bulunan bir ülkede, kamuoyunu iç politika çelişkilerine göre üretilmiş sloganlar ve düşüncelere göre güdülerseniz, bozgunculuk, bölücülük, vatan savunmasını zorunlu kılan dış dinamiklerin değirmenine su taşıma, bilerek ya da bilmeyerek iç cephe hatlarında kafa karışıklığı yaratarak milli güçlerde tereddütler oluşturma gibi işlevler yüklenilir. Bu ise nesnel olarak nereye hizmet edecektir? Tabii ki, dış düşmanlara...

18 Nisan tarihli Burdur gazetelerinden birinde bir köşe yazarı 14 Nisan tarihsel mitinginin “mesajı” ile ilgili bir makale yazmış. Mitinge gitmediği gibi hiç araştırma, inceleme de yapmamış. Bunu ben iddia etmiyorum; kendisi söylüyor makalesinde. Olaya tamamen sübjektif ve geçmişin taşlaşmış önyargılarının penceresinden, 1970’ler koşulları tarafından oluşturulmuş bahçelerden bakmaktadır.

Nereden mi anladım?

Dediklerinden...

14 Nisan “Cumhuriyete Sahip Çık!” mitingini;

“...Sağ iktidara sol ve soldan bakanların mitingi” olarak değerlendirmesinden...

“...Bazı çevrelerce eli güçlendirilmiş sivil güçlerin bir mitingi” olarak bakmasından...

Çankaya’ya çıkacak kişiyi, “...sağ iktidar olsanız bile siz değil biz seçeriz” mesajının verildiği safsatasından...

Cumhurbaşkanını seçme yetkisi, “...millete rağmen size değil, bize aittir “ mesajının verildiği saçmalığından...

Şimdi bu tezleri tek tek ele alalım. Ancak burada bir konuyu daha dile getirmek istiyorum. Yukarıdaki tezlere rağmen biraz aşağıda bunlarla çelişen şöyle bir fikir daha getirilmiş:

İktidara diyorlarmış ki; “gözlerimiz üzerinizde... Cumhurbaşkanını uzlaşma ile seçmenizi istiyoruz.”

Bu tezler, Haçlı irtica iktidarını “çok başarılı” bulan bir zihniyet tarafından yazılmış. Tabii ki, BOP eşbaşkanlığını onaylayan bir kişiden farklı yorumlar çıkacak değildir, ancak biz yukarıdaki tezler üzerinde durmak istiyoruz.

Bir kere, yukarıda da belirttiğim gibi, düşünce 1970’lerden beriye hiç geçemediği gibi; değişen koşulların algılanmasını bir kenara bıraktık, tarihsel bilinç olarak da kuru bakır tamtakır derler ya!

İşte öyle bir şey!

Öncelikle, bir durum tahlili yapmak zorunluluğu vardır.

Mustafa Kemal’in kurduğu tam bağımsız, uluslar arası düzlemde Ezilen Dünya bilinciyle tutum takınan, başı dik, onurlu (haysiyetli ve şerefli), yoksul olsa da denk bütçeler yapan, demokratik, laik, sosyal hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti’nin, 1950’lerden sonra başlayan “Küçük Amerika” sürecinin bugün ulaştığı aşamada içler acısı hali perişanı aşağıdaki gibidir.

—Uluslar arası kan emici emperyalist tefeciler tarafından gırtlığına kadar borçlandırılmış; öyle ki, emperyalist “tek dişi kalmış canavarlar” tarafından dünyada kriz bölgelerine müdahale gücü olarak Mehmetçik’in kanıyla ödeme dayatmaları yapılmaktadır. Küresel sermayenin “hayâsız akınları”nı örgütleyen dünya aktörlerinden Soros’un, “sizin en büyük ihraç metanız Mehmetçik’in kanıdır” demesi bu tezin en canlı kanıtıdır.

—Cumhuriyet’in on yıllardır dışinden tırnağından artırarak inşa ettiği, tam bağımsızlığın, büyük millet olma sürecinin ve milli egemenlikle toprak bütünlüğünün zeminini oluşturan Cumhuriyet’in kalelerinin, KİT’lerin müflis tüccar gibi, yok pahasına yabancı emperyalist tekellere peşkeş çekilircesine satılması kamu ekonomisini darmaduman etmiştir. Devleti küçültme ve tüccarlıktan (!) arındırma yaftalarının arkasına sığınarak gerçekleştirilen bu faaliyetler Türkiye’ye Sevr dayatan emperyalistlerin de programıdır.

—Ülke, iç ve dış hatlardan emperyalist kuşatma altına alınmış, Kıbrıs ve Kuzey Irak’tan sıkıştırılmakta; ABD emperyalizminin kuzey Irak’tan güneye ve kuzeye uzanan emperyalist müdahale parmaklarının ucu milli egemenliğimizi, toprak bütünlüğümüzü ve iç barışımızı tehdit edecek boyutlara ulaşmıştır. Fırat’ın ötesindeki topraklarımızı kukla Kürdistan devleti sınırları içinde gösteren haritalar dolaşmaktadır ortalıkta.

—İşsizlik, hayat pahalılığı, gelir dağılımı dengesizliği toplumsal dengemizi sarsacak boyutlara ulaşmıştır.

—Ekonomi görülmemiş boyutlarda kırılganlaşmış, küresel güçlerin ve akışkan sıcak sermaye gruplarının müdahalelerine açık bir duruma getirilmiştir.

—Haçlı irtica devleti ele geçirme mücadele-sinde Çankaya’ya el atmıştır.

Bu durum saptamasının en önemli boyutu vatan savunması, bağımsızlık mücadelesi boyutudur. Türkiye gerçekten de 19 Mayıs koşulları yaşamaktadır. Dünya, küreselleşme koşullarında 19. yüzyılın vahşi kapitalizmini yaşamaya başlamıştır. Tüm dünyada devletleri yöneten güç mafyalaşmış politik güçlerdir. Dünya demokrasisi adeta bir mafya demokrasisi halini almıştır. Bu emperyalizmin yeni bir aşaması izlenimi vermektedir. Uluslar arası düzlemde ABD emperyalizmi hiçbir uluslar arası hukuk kuralı tanımamakta, Atlantik ötesinde gelip dünyanın bu yakasında zorla ülke işgal etmekte, yüzbinlerce insanın katledilmesini sağlamakta, bu konuda kendi uydurduğu yalanların arkasına sığınmakta, bu uluslar arası haydutluğa kimse ses çıkaramamaktadır.

Türkiye’de hiç kimse ABD bizim “stratejik müttefikimizdir! Bize dokunmaz!” anlayışına sahip olamaz. Böyle bir anlayış olsa olsa ABD beşinci kollarında, eşbaşkanlarda ve mandacılarla olabilir. Ayağı Türkiye toprağına basan hiçbir yurtsever ve gerçek milliyetçi yurdumuzun sıcak bir savaşa doğru hızla gitmekte olduğunu inkâr edemez.

Şimdi, bu koşullarda biri çıkıp da, 1970’lerin siyasal saflaşmalarının malzemesi olan sağ-sol ayrımına göre bir değerlendirme yaparsa ne denir buna?

Bunun yanıtını kamuoyuna bırakıyorum.

Tabii ki, yazının başlığı bu duruma tam da uyan bir ifade olmaktadır.

Doğru Dürüst Haber

23 Nisan, neşe doluyor mu insan?

23 Nisan çocuklara armağan edilmiş; ancak milli egemenlik bayramı olarak doldurulmuş içeriği. Osmanlı'nın kişisel ve feodal egemenliğinden milletin egemenliğine, halkın egemenliğine dönüşen bir süreç boyunca...

Milli bayramlar, milletleşme sürecinin itici güçlerindendir. Büyük Türk milletinin oluşum sürecinde Kemalist Devrim'in önemli aşamalarının simgeleri olan milli bayramların katkılarının belirleyiciliği yadsınamaz. Milli varlığın oluşumunda büyük önemi olan ruhsal formasyon birliğinin dokunmasındaki rolü büyüktür milli bayramların.

Cumhuriyet düşmanı güçler ve Haçlı irtica bunu bildiğinden dolayı, karşıdevrim süreci boyunca milli bayramların önemini ve etkinliğini kırmak için var gücüyle çalışmıştır. Ve bu süreçte 12 Eylül faşizmi bir dönüm noktası olmuştur. Özellikle 1991 yılında Sovyetlerin yıkılmasından sonra "sosyalizm öldü" diyenlerle "Kemalizmin modası geçti" diyenlerin aynı güçler olması ve bu güçlerin milli bayramların toplumsal ve siyasal etkinliğini kırmaya çalışması tesadüf değildir.

Emperyalistler ve yordakçıların ödö kopuyor Türkiye'deki milliyetçi-ulusalcı yükselişten. Törlü çeşit teoriler üretiyorlar bunun üzerine; kâh faşizmle korkutuyorlar, kâh ilkellikle ve AB dışında bırakılmakla... Bu nedenle büyük millet olma sürecine darbe vuran her hareketi coşkuyla destekliyorlar; örneğın Dink'in cenaze törenini, "Katil devlet!", "Hepimiz Ermeni'yiz!" sloganlarının gölgesinde ulus-devlete ve Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı bir "savaş yürüyüşü"ne dönüştürüyorlar. "Shake it up şekerim" gibi, uluslaşmanın en can alıcı itici gücü olan milli dili darbeleyen maymunlukları canı gönölden ve muhabbetle destekliyorlar. "Babalar gibi satanları" iktidarda tutmaya özen ve çaba gösteriyorlar. Zira özelleştirme ve piyasalaştırma, milletleşme sürecinin zeminini, altyapısını dağıtmaktadır.

23 Nisan çocuklara armağan edilmiş; ancak milli egemenlik bayramı olarak doldurulmuş içeriği. Osmanlı'nın kişisel ve feodal egemenliğinden milletin egemenliğine, halkın egemenliğine dönüşen bir süreç boyunca...

Ve tarihimizin en demokratik dönemi olan bu milli demokratik devrim dönemimizin milli egemenlik koşullarında bir de egemenliği nasıl anladığımızla ilgili olarak "Halkçılık Beyannamesi" vardır. Milli Egemenliği "halk iktidarı" şeklinde açıklamıştır Atatürk ve Birinci Meclis.

Bugün emperyalistlerin ve Haçlı irticanın savunulacak bir cumhuriyet bırakmaması gibi, milli egemenlik de AB emperyalizmi karşısında feda edilmiştir. AB'nin kendisi emperyalist bir devlet (bir egemenlik, bir otorite) olması nedeniyle oraya milli egemenlikle girilemez. Bundan dolayı son 20 yılın hükümetleri milli egemenliği Brüksel'e havale etmişlerdir.

AB Aday üyeliğinden behemehâl çekilmeden ve tekrar milli egemenliğe sarılmadan Türkiye'ye rahat huzur yoktur.

Milli Hükümet Programı zemininde kurulacak milli hükümet, ABD ve AB emperyalizminin denetiminden uzakta, milli egemenliğe azami değeri verecektir.

23 Nisan 1920 tarihi, siyasal ve örgütsel bağlamda emperyalizm ve işbirlikçileriyle tüm bağlarımızı kopardığımız tarihtir.

6 yıldır süren vatan savunması gelip dayanmıştır kesin hesaplaşma eşiğine. Esasen başta ABD ve AB olmak üzere Batılı emperyalistlerin “soykırım” olarak değerlendirdikleri ve dayattıkları Kurtuluş Savaşımız 1914’te başlar. Zira Haksız savaşlar kategorisine giren Birinci emperyalist Dünya Savaşı’na Alman saflarında katılmış olsa da, Osmanlı bu savaşta haklı bir savaş vermiş; yani esasen vatan savunması yapmıştır. Ve bütün devrimlerimiz de bu yurt savunması süreçlerinden çıkmıştır.

Büyük devrimci Atatürk’ün bütün arkadaşlarına yaptığı yoğun uyarılarına rağmen İstanbul’da toplanan Milli meclis’i (son Osmanlı Mebusan Meclisi’ni) emperyalist işgal güçlerinin basıp dağıtması sonucu, milli meclisi devrimci milliyetçiler (Kuvvacılar- Kuvayı Milliyeciler) TBMM adı altında Ankara’da toplamışlardır 23 Nisan 1920 tarihinde. Böylece başlayan ve İstiklal Savaşı’mızı yöneten bu milli meclise tarihimizde Birinci Meclis adını vermişiz. Tarihimizin en demokratik, en devrimci-milliyetçi meclisidir.

Birinci Meclis, milli devrimin meclisidir.

Birinci Meclis, milli egemenliğe geçiş bağlamında demokrasinin ve cumhuriyetin meclisidir. Bu nedenle, Fransız Demokratik İhtilali’nin yolundan yürümüştür.

Birinci Meclis, 1921 Anayasası’yla ve bunun düşünsel zeminini oluşturan “Halkçılık Beyannamesi”yle halkçı bir meclistir: Mustafa Kemal’in deyişiyle, “halk hükümeti” anlayışına dayanan bir meclistir. Bu yönüyle Fransız İhtilali’nin liberal anlayışından uzaklaşarak 1917 Sovyet Devrimi’nin toplumcu içeriğine yaklaşım gösterir.

Birinci Meclis, Mustafa Kemal’in deyişiyle, “bizi yutmak isteyen kapitalizme ve bizi mahvetmek isteyen emperyalizme karşı” antiemperyalist bir direniş ve tam bağımsızlık (istiklali tam) meclisidir.

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk bayramı, işte özünde böylesine düşünsel bir içerik taşıyan ender milli bayramlarımızdan biridir.

23 Nisan bayramının bizlere ilhamı ve verdiği ders, yurdumuzun bugün içinde debelendiği bütün sorunlarının çözüm kaynağının, tek kurtuluş yolumuzun milli egemenliğimize, milli bağımsızlığımıza ve toprak bütünlüğümüze Birinci Meclis derecesinde kıskançlıkla sarılmaktan geçtiğidir.

Ulusal egemenlik ve Çocuk Bayramımız Türk milletine kutlu olsun.

Lav Patlaması Gibi Dipdalgası

Türkiye, iç ve dış cepheden müthiş bir emperyalist kuşatma altına alınmaktadır.

Şimdi, bu durum saptaması birçokları için tevatür gibi gelecektir. Ve biz bir adım daha atarak diyoruz ki:

Yurdumuz, Cumhuriyet tarihi boyunca bu kadar tehlike ve tehditlerle dolu, bu derece kritik koşullar ve durumla karşılaşmamıştı. Belirsizliklerle dolu ve yağmur yüklü kara bulutlar gibi ne getirip ne götüreceği belli olmayan iki önemli seçim en büyük tehdit dinamiklerinden ikisini oluşturmaktadır. Bunlardan geri kalmayan ve bunlarla derinden ilişkili Kasım ayındaki Kerkük referandumu bir diğer tehdit yüklü dinamiktir.

Bu son faktörün sesi çıkmaya başladı bile; Barzani'nin son hezeyanları bize nelere malolacağının somut ifadeleriyle dolu.

Genel Kurmay Başkanımızın açık ve seçik bir şekilde saptadığı gibi, Barzani sadece bir kukla... Kuklayı konuşturan esas patron Atlantik ötesinden ipleri elinde tutmaktadır.

Barzani denen aşiret reisinin kişiliği ve kişisel gücü çok belirleyici bir etken değildir Türkiye için. Barzani Türkiye'nin dışının kovuğuna bile denk gelemez. Onun oluşturduğu etkenin esas tehdit özelliği arkasındaki ABD emperyalizmi desteğidir. Onu esas tehlikeli kılan unsur da budur.

İçerideki kuşatma ise, ABD emperyalizminin çeşitli kombinezonlarla ve sağolsun (!) Ana Muhalefet lideri Sayın Baykal'ın da müstesna katkılarıyla ve paraşütle iktidara getirilen Haçlı irticanın bir adım daha atak yaparak devletin en önemli sinir merkezlerinden birini daha, Cumhurbaşkanlığı makamını da ele geçirme hamlesiyle yeni bir boyuta ulaşmaktadır.

Türkiye işte bu nesnel koşullarda yeni bir vatan savunması sürecine girmektedir. Bundan dolayı Türkiye de her şey, her ilişki, her ittifak, her düşünce ve durum karışmakta; eskiler sürülüp gitmekte, yeniler gelip yetmektedir; mevcut saflar dağılmakta, yeni saflaşmalar oluşmaktadır. Hiç kimse eskisi gibi kalamamaktadır Türkiye'de.

İç ve dış kuşatmaya karşı vatan savunması safları da, iç hatlardan ve dış hatlardan direniş cepheleriyle kurulmaktadır. Dış hatlardan vatan savunması, merkezinde "Ermeni soykırımı emperyalist bir yalandır" eylemlerinin, Sayın Rauf Denktaş'ın önderliğindeki Talat paşa Komitesi'nin Lozan, Berlin ve Paris'te gerçekleştirdiği Jön Türk Harekâtlarının bulunduğu, Batı emperyalizminin merkezlerinden bayrak gösterme eylemleri şeklinde cereyan etmiştir.

Talat Paşa komitesi'nin 13–14–15 Nisan günlerinde Paris'teki, "Ermeni soykırımı emperyalist bir yalandır" eylemlerinin dördüncüsünü, "Fransız halkına! Beyninizi ve vicdanınız hapsetmeyin!" çağrısıyla yayımladığı bildiriye aşağıya aynen alıyorum.

Talat Paşa Komitesi'nin Fransız halkına çağrısı

"Büyük Fransız Devrimi'ni gerçekleştirenlerin torunlarına;

Fransız halkına sesleniyoruz!

Ermeni soykırımı, emperyalist bir yalandır.

Birinci Dünya Savaşı'nda ve sonrasında, 1914–1922 yılları arasında Türkiye bağımsızlık savaşı vermiştir.

Vatan savunması en yüksek insan hakkıdır

“Ne yazık ki, Türkiye’ye saldıran Çarlık Rusya’sı ordusunda 200 bin, İngiliz Ordusunda 9 bin, Fransız ordusunda 5 bin Ermeni savaşmıştır. Ayrıca Türkiye, cephe gerisinde emperyalistlerin silahlandığı Ermeni birlikleri tarafından sırtından vurulmuştur. Türkiye, Batıda Çanakkale cephesinde üzerine sürülen ordulara ne yapmışsa, Doğu cephesinde de aynı vatan savunmasını gerçekleştirmiştir. Bizim imparatorluklar ve devlet geleneğimiz, halkları bir arada yaşatma geleneğidir. Atatürk’le ırkçılığı reddeden, her etnik topluluğu millet esasında birleştiren bir Cumhuriyet kurduk.

Savaşta ve halklar arasında karşılıklı kırımlarda yüz binlerce Ermeni’nin ve milyonlarca Türk ve Müslüman’ın can verdiği acı bir gerçektir. Evet, trajediler yaşanmıştır. Ancak unutmayınız savaşın haklısı vardır, haksız vardır. Türkiye, emperyalist büyük devletlere karşı vatan savunması yapmıştır.

İşte Ermeni katliamı yalanı, o savaş koşullarında İngiliz gizli servisleri tarafından psikolojik savaş malzemesi olarak üretilmiştir.

ABD’nin bozgununu paylaşmayın

“Bugün de Ermeni soykırımı yalanı, GOKAP/BOP (Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi) kapsamında ABD emperyalizmi tarafından kullanılmaktadır. Bu Proje, 24 ülkenin ve bu arada Türkiye’nin parçalanmasını öngörmektedir. Fransa’nın ABD planlarına alet olmakta hiçbir çıkarı yoktur; aksine büyük zararı vardır.

ABD, parçalamak istediği Ortadoğu’ya gömülecektir!

ABD’nin aleti olmayın ve bozgununu paylaşmayın!

Beyninizi ve vicdanınızı hapsetmeyin!

“Fransa Milli Meclisi’nden 12 Ekim 2006 günü geçen tasarıya göre Ermeni soykırımı yapılmadığını söylemek, suç olacakmış. Gerçeği söyleyenler, Fransa’da cadı kazanlarına atılacakmış, haislere konacakmış.

Fransa’da bilimsel kanaatlerin ve düşüncenin açıklanmasını yasaklamak, Fransız halkına duvarlar örmektir.

Beyninizin, vicdanınızın zindanlara tıklmasına izin vermeyin!

Büyük Fransız Devrimi’nin değerlerinin kirletilmesine dur deyin!

Paris halkı!

“14 Nisan 2007 günü Türkiye’den Talat Paşa Komitesi önderliğinde size ve Fransa’da yaşayan Ermenilere dostluk elini uzatmaya geliyoruz. Talat Paşa, bütün çağdaşlarının kabul ettiği gibi,

Türkiye’de 1908 Devrimi’ni başaran Jön-Türk önderlerindendir. Hayatını Fransız Devrimi’nin değerlerini gerçekleştirmeye, " Liberté, Egalité, Fraternité " davasına adamıştır.

Fransa’da çalışan Türklerle birlikte, bir konferans düzenliyoruz. Siz dostlarımızı bu konferansa katılmaya davet ediyoruz.” ()*

İç hatlardan vatan ve cumhuriyet savunması, ADD ve İP’nin önderliğinde cereyan eden, yıllardır süren “tam bağımsız” Türkiye eylemleriyle kıvamına gelen, yıllar önce sevgili devrimci şairimiz Attila İlhan’ın o büyük öngörülü saptamasıyla ilk kez Türkiye siyasal yaşamına giren “dipdalgası”nın en sonunda 14 Nisan’da bir lav patlaması gibi, bir kasırga gibi ülke gündemine düşmesiyle ifadesini bulmuştur.

İşte, şimdi Türkiye hiç kimsenin eski mevzileriyle halkı kandırma olanağı bulamayacağı koşullara girmektedir. Bütün örgütler ile tabanları çelişkiye düşmüştür. DİSK, KESK, CHP, DSP vs. eski aldatıcı konumlarıyla tabanlarını avuçları içinde tutamayacakları koşullar gelişmekte, kitleler tepesindeki yöneticileri düşünsel ve siyasal bağlamda fersah fersah geçmiş durumdadır. Bir gün önce, ne tertip komitesinde ne de içinde yer almayacaklarını açıklayan genel merkezler, tabanlarının bu iradeye rağmen 14 Nisan mitingine katılacağını öğrenince, aynen 19 Mayıs’ın arkasından Türk milletinin ayağa kalkması gibi, bütün Türkiye’nin dört bir tarafından yakılan “çoban ateşleri”nin alevlerinin yalımlarının kendilerini yalamaya başlaması sonucu soluğu miting alanında almışlardır.

Burada şu saptamayı açıkça yapmak sanırım gerçekçilik olacaktır:

Artık, Türkiye’de bundan sonra hiç kimse, hiçbir örgüt ya da ittifak yurdumuzun içine girdiği vatan ve cumhuriyet savunması sürecinin yaratacağı fırtınanın dışında kalamayacak, onu görmezden gelemeyecek, mandacılar ve işbirlikçilerin “milliyetçilik yükseliyor; durdurulmazsa faşizm gelir” hezeyanlarının dışında herkes bu antiemperyalizm dip dalgasının yarattığı süreçte yerini belirlemek zorunda kalacaktır.

() Aktaran -Olmak ya da Olmamak (Paris2007), Mehmet Bedri Gültekin*

<http://www.fatihozcan.org/index.php?open=sayfa&sayfano=5&id=13>

“31 Mart Vakası”

1909 olayı bir karşıdevrim hareketidir ve bugünlere uzanan kökleri bulunmaktadır. 1908 devrimine karşı gerici ve emperyalist güçlerin bir yanıtı ve tepkisidir.

Tarihimize “31 Mart Vakası” olarak geçmiş bulunan 1909 olayı bir karşıdevrim hareketidir ve bugünlere uzanan kökleri bulunmaktadır. 1908 devrimine karşı gerici ve emperyalist güçlerin bir yanıtı ve tepkisidir.

1908 Devrimi, 150 yıllık milli demokratik devrim tarihimizin önemli aşamalarından birdir. 1908 Haziran’ındaki Reval olayının tetiklediği bu özgürlük hareketi, 34 yıllık Abdülhamid’in feodal istibdadını alaşağı etmiş, padişahın siyasal egemenliğini sınırlandırmak anlamında kısmen ve göreceli halkın yönetime katılmasını sağlayan meclisin açılmasını sağlamıştır.

*Meşrutiyet Devrimi'yle gericiilik arasında, dokuz aya yakalaşan kısa sürede cereyan eden olaylar çok hızlı gelişmiş; Osmanlı başkentinde politik yelpazede, saray ve padişahla liberaller ve İttihatçılar arasında oluşan kritik ve hassas denge (*1) dokuz ayda dalga halinde değişmiştir.*

Karşıdevrimin arifesinde 5 Nisan'da resmen kurulan İttihadı Muhammedi ve yayın organı olan Volkan gazetesi İttihatçılık aleyhtarı gerici fikirlerin yayılması için faaliyeti ve örgütlenmeyi yoğunlaştırmışlardı.

*İttihadı Muhammedi, İslam fundamentalizmi olarak ortaya çıkan ve İslamcı radikalizmi savunan, laiklik ve demokrasi aleyhtarı bir hareketti. Modernleşmeye, çağdaşlaşmaya kesinlikle karşıydı. Şeraitin behemehal uygulanması en önemli talepleri arasındaydı. (*2)*

*Bu haliyle, esasen bütün varlık ve etkinliklerini Babiâli aracılığı ile sürdüren, komprador takımının temsilcileri liberallerle de ters düşmeleri gerekirdi. Zira liberallerin programında Batıcı reformlar vardı; Batıcılık akımının temsilcileriydiler; Tanzimat hareketinin 20. yüzyılın başlarına yansımış devamıydılar. Sözcüleri irikıyım paşalar olan her biri Batı emperyalistlerinden birinin işbirlikçisi olarak ünlenmiş "modernizm" taraftarıydılar. Ama pratikte gericiilik ile liberaller kolkola yürümüşlerdi. Aralarında hiçbir çelişki ve husumet yoktu. Bu da gösteriyor ki ve ilerde pratik kanıtlamıştır ki, İttihadı Muhammedi'nin irticacılığı sahteydi ve "dini, yalnızca Cemiyete karşı bir siyasal araç olarak kullanmaktaydı." (*3) Müslümanlığı ticaret ve politika yollarında istismar eden günümüzün politikacılarına ne kadar da benziyorlar!*

Volkan, gericiilik zehrini topluma saçmağa devam ederken, "geleneğe bağlı mebuslar ve ordudaki sıradan askerler üzerinde" etkili oluyordu. İttihadı Muhammedi'nin kuruluşundan iki gün sonra, 7 Nisan'da muhalif gazetelerden Serbesti başyazarı Hasan Fehmi bir cinayete kurban gitti. İstanbul artık soluk soluğa yaşamaya başlamıştır. Muhalefet, İttihatçılık aleyhtarı bir ayaklanmanın altını doldurmaya çabalar gözükmemektedir. Hasan Fehmi'nin cenaze töreni 1908 Devrimi'ne karşı bir savaş yürüyüşüne dönüştürülmüş, İttihatçılık aleyhtarı güçlerin devrime kinlerini kustukları bir heyula haline getirilmiştir. Ve böylece cinayet, İTC'nin sırtına yıkılmıştır.

*Ve sonunda 12–13 Nisan gecesı ayaklanma patlak vermiştir. "İstanbul garnizonu isyan ederek subaylarını etkisiz hale" getirmiş; "askerler başlarında softalar olmak üzere Ayasofya Meydanı'na doğru" yürümüşler ve şeriatın geri getirilmesini talep etmişlerdir. İşte bu andan itibaren bir anda Osmanlı başkentine kargaşa hâkim olmuştur. Hükümet istifa etmiş; Meclis kargaşa içinde ne yapacağını bilemez hale düşmüştür. Müstebit sultan da, fırsatı ganimet bilmiş; isyancıların talepleri kabul ederek şeriata yönelmiş; "bir gün içinde düzen yeniden sağlanmış ve İTC iktidardan uzaklaştırılmıştır." (*4)*

İttihadı Muhammedi örgütü ve Volkan gazetesinin karanlıkta kalan birçok yönü aydınlatılamamıştır.

31 Mart Vakası'nın bu yönünü de bir sonraki yazımızda değerlendirelim.

Kaynak

*(*1) İttihatçılıktan Kemalizm, Feroz Ahmad, Kaynak Yayn. S.11*

*(*2) Partiler, T.Z.Tunaya, s.270- Aktaran Feroz Ahmad, age. S.17*

Doğru Dürüst Haber

(*3) age.- s.17

(*4) age.- s.17

Dini kişisel ve siyasal çıkarlara alet ederek istismar etmenin tarihsel kökleri buradadır.

12–13 Nisan 1909 gecesi cereyan etmekle beraber, o zaman kullanılmakta olan Hicri takvim nedeniyle “31 Mart Vakası” olarak tarihimize geçmiş olan bu karşıdevrimci olay hala tartışılmaktadır. Genellikle “laikliğe ve modernleşme”ye karşı dinci gerici bir isyan olarak görülmekte, karanlık yanları çok olan siyasal içeriği pek tartışılmamaktadır. Ancak şurası bir gerçektir ki, bir avuç saman alevi gibi parlayıp sönmüş, “şeriat” talebi olsun, “modernleşme ve laiklik” karşıtı söylemleri olsun ertesi günü Abdülhamid tarafından taleplerinin kabul edildiğini görünce ve İttihatçılar iktidardan uzaklaştırılınca tamamen “etkisiz ve sözcüsüz” kalarak geri çekilmiştir. Bir anda sanki buhar olup uçmuş gibi siyaset yelpazesinden yok olmuştur.

“İttihadı Muhammedi’nin kurucusu Derviş Vahdeti’nin dinsel fanatizmi ve içtenliği bile kuşkuludur.” (*1) Derviş Vahdeti ve çetesi esasen İttihatçı iktidarı yıkmak için bir alet olarak görülmüştür. Bu tezin araştırılmaya muhtaç olduğu kesindir ama bugünkü Zaman gazetesi gibi, kitlelere bedava dağıtılan Volkan gazetesinin finansmanını kim yapmıştı? İttihadı Muhammedi’nin mali kaynakları da karanlıktır. Mali kaynağın sultan ya da saray örgütü tarafından karşılandığı “muhtemel”dir. Nitekim Vahdeti’nin saraya para yardımı için başvuru yaptığını belirtmektedir Ali Cevat “İkinci Meşrutiyetin İlanı ve 31 Mart Hadisesi” adlı eserinde. (*2) Halide Edip’in 1926 tarihli, Memoris adlı eserinde ve P. P. Graves’in 1941 tarihli Briton and Turk adlı eserinde belirttikleri bir başka tez ise, Vahdeti’nin bir İngiliz ajanı olduğu ve oradan yemlendiğidir. Öte yandan liberallerin desteğini de mutlaka almış olmalıdır. Zira tamamen İttihatçı düşmanı özelliğinden başka bir hedef de koymadığı açıktır. (*3)

Şimdi, burada niçin 31 Mart ayaklanması’nı çıkartan İttihadı Muhammedi örgütü, Derviş Vahdeti ve Volkan hakkında İngilizlerden, saray ve sultandan ya da liberallerden mali ve siyasal destek almış olmasının muhtemel olduğu tezi tartışılıyor? Çünkü Hilmi Paşa istifa ettikten, İttihatçıların iktidarla ilişkileri kesildikten ve padişah Abdülhamid’in de mal bulmuş mağribi gibi isyancıların taleplerinin üzerine atlayarak şeriat isteğini kabullenmesi üzerine, isyan hareketi bir avuç sabun köpüğü gibi havaya uçup gitmesi, siyasal devamlılığının kalmaması, siyasal iddialarını yitirmesidir. Sözün özü, 31 Mart Vakası Vakayı Hayriye’den önceki Yeniçeri-ulema ittifakı zeminindeki isyanlar gibi dinci gerici bir isyan değildir.

Nitekim siyasal iktidar liberallere devredilmiştir.

Ancak, ordunun bazı birlikleri isyan etmişler, subaylarını etkisiz bırakmış, bazılarını öldürmüşlerdi. Bu disiplinsizlik ileriye dönük yanlış örnek oluşturacağından cezasız kalamazdı. Ve ordu disiplini sağlamak, itaatsizliği cezalandırmak üzere Selanik’ten harekete geçti. Tarihimize Hareket Ordusu adıyla geçen bu ordu birlikleri İstanbul yürümüş, küçük bazı çatışmalar dışında ciddi bir direnişle karşılaşmadan İstanbul’u işgal etmiştir.

Sonuçta, gerici bir ordu isyanı bir başka ama devrimci ordu hareketiyle tasfiye edilmiş, İttihatçı iktidarı yeniden kurulmuştur ama İttihatçıların muhalefeti ezmesinin önüne de geçilmiştir.

Kaynakça:

*(*1) İttihatçılıktan Kemalizm'e, Feroz Ahmad, Kaynak Yayn.-s. 18*

*(*2) Aktaran Feroz Ahmad, age.- s.18*

*(*3) Aktaran Feroz Ahmad, age.- s. 18*

İttihatçılık sınıfsal zaaflarının siyasal sonuçlarıyla herdaim karşılaşmış bir siyasal harekettir.

Ayaklanmaya müteakiben İttihatçılık 13 Nisan'da ansızın çökmüştür; Osmanlı kompradorlarının siyasal temsilcisi olan liberal hareket de bir türlü kendi meşruiyetini sağlayamamıştır.

Geçen yüzyılın sonlarından beri Osmanlı toplumunda devrimciliği temsil eden, toplumun çok geniş kesimlerine sirayet etmiş, özellikle ordu birlikleri içinde örgütlenerek ideoloji ile silahın birliğini gerçekleştirmiş, sonra da devrimi yapmış bir hareket, nasıl oluyor da, karşıdevrimin ertesi günü köksüz çınarlar gibi aniden çöküyor? Bu ve benzeri sorunlar üzerinde fazlaca tartışılmamış, İTC'nin ve 31 Mart karşıdevriminin bu ve benzeri sorunsalları üzerinde fazlaca araştırma yapılmamıştır.

*23 Temmuz Devrimi'nden sonra İttihatçıların önünde bir ikilem vardı: Ya devleti bütün kurumlarıyla devrimci bir tarzda yıkacak ve yerine yenisini inşa edeceklerdi, ya da mevcut sistemi bütün kurumlarıyla muhafaza ederek onlardan kendi devrimleri lehinde yararlanacaklardı... Nitekim İttihatçılar bir bakıma mecbur ve mahkûm olarak bu yolu tuttular; zira yapısal özellikleri diğerine elvermiyordu; içlerinde tutucu ve mevcut statükoyu savunan birçok unsur vardı. Böylece devrimleri için devlet iktidarını bir alet olarak kullanmaya çalıştılar; zamanla reformları mevcut devlet iktidarıyla gerçekleştirebileceklerini tasarladılar. Ancak siyasal hareketlerinin maddi temellerini de atamamışlardı; yani somut çıkarlara dayanan kendi taraftarlarını yaratamamışlardı. (*1)*

Liberaller de sağlam zeminler oluşturamadılar, daha doğrucası bir meşruiyet zeminine oturamadılar. Bunun nedenleri arasında en önemlisi, ordunun yukarı kademesi arasında askerin isyan etmesi anlamında 31 Mart Vakası ile ilişkilennmeleriydi. Yani komutanlar askerin isyan etmesi ve bunun cezasız kalmaması noktasından baktılar olaya. Liberaller ile isyancılar arasında muhtemel ilişkiler komutanları liberallerden uzaklaştırmıştı.

Bu görüş, başka bir pencereden bakanlara göre, şimdiye kadar yaygın söylemde ve genelde söylendiği gibi, Selanik'te hazırlanan, Kurmay Başkanlığını Mustafa Kemal'in yaptığı Hareket Ordusu, soruna ve olaya İttihatçı aleyhtarlığı ve gericilik bağlamında bakmadığı tezini savunmaktadır. Yani Selanik'te hazırlanan Hareket Ordusu'nun İstanbul'a yürümesi, Abdülhamid'i alaşağı etmesi, güvenliği ve barışı sağlamasındaki esas amaç İttihatçılığı tekrar iktidara getirme ve 31 Mart Vakası'na yönelik siyasal amaçları olan bir hareket değildir. Ordu olaya Selanik'ten Meşrutiyet'i koruması amacıyla getirilen Avcı Taburlarının, yani askerin itaatsizliğe ve disiplinsizliğe yönelmesi, subaylarını tasfiye etmesi ve isyan etmesidir. Başka bir deyişle Hareket Ordusu'nu esas ve öncelikle ilgilendiren askerin isyanı ve

disiplinsizliği olayıdır. “Dolayısıyla ordu, İTC adına değil; askerler arasında disiplini ve başkentte kanun ve nizamı yeniden kurmak için müdahale etmiş bulunuyordu.” (*2) Ancak tabii ki, amacına ulaşmış İstanbul’da sıkıyönetim ilan edilip gerçek iktidarı ordu ele alıp faaliyetlere giriştikten sonra, Abdülhamid’in rolü hesaba katılarak tasfiye edilmesi yoluna gidilmiştir; dolayısıyla bu ortamda İttihatçılara yol açılmıştır. Ancak ordu İttihatçılara da yegâne ve en büyük muhalif gücü, liberalleri tasfiyesine olanak vermemiştir.

Kaynak

(*1) İttihatçılıktan Kemalizme, Feroz Ahmad, Kaynak Yayınları, s.23

(*2) age.

31 Mart Vakası’nın hedef aldığı Meşrutiyet’in ekonomik ve toplumsal temelleri

Osmanlı aşırı merkeziyetçi, mahalli iktidarlara zerre kadar olanak tanımayan, Osmanlı aristokrasisiyle tefeci-tüccar sömürsünü, kısaca feodal baskı ve sömürsü yeniden üretime olanak vermeyecek kadar aşırı ve zalimceydi. Feodal devlet kadiri mutlak ve bu anlayışın halk kitlelerin ve toplumsal bellekte karşılığı “devlet baba”ydı. Hala öyle değil midir? İşte bu yeniden üretime olanak tanımayan, meta üretiminde sermaye birikimi olanağının önünü tıkayan yapısal özellik nedeniyle, Avrupamerkezci ideoloji sayesinde çağdaş uygarlık diye yutturulan Batı uygarlığından yaklaşık 300–400 yıl öncesinde, Anadolu, Ortadoğu ve Yakındoğu Türk-İslam coğrafyasında sanki kapitalizmin şafağındaymış izlenimi veren toplumsal- ekonomik ve kültürel koşullara rağmen, ekonominin taşlaşması sonucunu doğurmuştur. Bundan dolayı, Osmanlı’da 19. yüzyıla kadar kapitalist koşullar ve ilişkiler, dolayısıyla Batı’da gördüğümüz demokratik devrim değerleri, aydınlanma süreci, Sanayi Devrimi, bilim ve teknik devrim, Dinsel reform hareketleri, dolayısıyla eşitlik, özgürlük, adalet, vatan, kardeşlik gibi demokratik değerler ortaya çıkıp gelişmemiştir.

Osmanlı toplumunda, 19. yüzyılda emperyalizmin pençesine düşünce, Batı kapitalizmi, sömürü ve yağmasına engel oluşturan feodal kısıtlamaların ayıklanması bağlamında kısıtlı olarak feodal ilişkilerin çözülmesine ve emperyalizme bağımlı çarpık bir kapitalizmin gelişmesine neden olmuştur. İşte 19. yüzyıl boyunca yeni gelişen bu sınıfın siyasal mücadelesi, yüzyılın ortalarından itibaren feodal sultanlığa karşı demokrasi mücadelesi zeminin de gelişmiştir. Ancak gelişen siyasal hareketin sınıfsal niteliği gereği, tutarlı, kararlı bir mücadele azmi görülmemiştir. Bu sınıfın, mali olanaklar yönünden Batı’da hemcinslerinden aşağı kalmayacak kadar gelişmiş olmasına rağmen “kadiri mutlak” devlet ve feodal saray karşısında kararlı ve radikal bir muhalefet geliştiremediği yönünde ciddi tahliller vardır.

“İTC, Türk burjuvazisinin öncü partisidir” (*1) derken bu sadece ve tamamen ekonomik bağlamda kullanılmaktadır ve sadece siyasal bir sözcük”tür. “Osmanlı imparatorluğu’nda bir burjuvazinin (sermaye sınıfının-FÖ) ekonomik işlevlerini sürdüren, ama hiçbir zaman devleti kendi çıkarları ve anlayışları doğrultusunda şekillendirecek siyasal gücü ve etkiyi kazanamamış olan kişiler” (*2) bulunmaktadır.

Bu görüşü destekleyen başka bilim insanlarının tahlilleri de vardır. Örneğin Bernard Lewis bunlardan biridir:

*“Türkiye’de de, Yunanlı Mihail Kantakuzenos ve Portekizli Yahudi Joseph Vasi –Braudel’in deyimiyle, Şark’ın Fugger’i- gibi zengin tüccarlar ve bankerler vardı. Ama bunlar hiçbir zaman Avrupa’daki benzerlerinin oynadığı mali, ekonomik ve siyasal rolü oynamayı başaramadılar... Mali işlemlerin çapına ve genişliğine karşın, ticaret açısından daha elverişli siyasal koşulları yaratamadılar...”(*3)*

Burada Osmanlı ile emperyalistler arasında aracılık eden komprador burjuvazi” ile milli burjuvazi ayrımı yapmak isabetli olacaktır. Ancak bu ayrı bir yazı konusu olduğundan buraya giriş yapılmayacaktır.

Kaynak:

*(*1) İttihatçılıktan Kemalizme, Feroz Ahmad, s. 25*

*(*2) age.*

*(*3) Bernard Lewis, The Emergence of Modern Turkey, 1968, s.31–37 –Aktaran age. S. 25*

MİLLİ ŞEHİTLERİMİZ

TBMM 14 Ekim 1922 tarihinde çıkardığı bir yasayla onu ilk “milli şehidimiz” ilan etmiştir. Boğazlıyan Kaymakamı Kemal Bey’dir sözkonusu olan.

Birinci emperyalist savaşta vatan savunması yapan Osmanlı, saflarında savaştığı müttefikleri yenilince İtilaf güçlerinin işgaline maruz kalır. Talat Paşa, Enver Paşa gibi İttihatçıların ileri gelenleri yurt dışına kaçarlar. İstanbul emperyalist işgal altına düşer. İstanbul Hükümetlerini İttihatçılık aleyhtarı unsurlar, Liberallerden Hürriyet ve İtilafçılara kadar bilumum gerici, işbirlikçi güçler kurarlar. İstanbul’da ve Osmanlı’nın önemli bütün kentlerinde müthiş bir cadı kazanı kaynatmaya, ülkede bir yurtsever avı avlamaya başlarlar. Bu cadı kazanını işgalci emperyalistler başlatır, yerli işbirlikçiler kraldan çok kralcı olarak onları geride bırakırlar. İttihatçıları suçlamanın en büyük yöntemlerinden biri Ermeni tehciri uygulanması, Ermenilerin bu olaylar sırasında kırılmalarına neden olunmasıdır.

İstanbul’da işgalci emperyalist güçler, Ermeni azınlık ileri gelenleri ve işbirlikçi Vahdeddin ve İstanbul Hükümetleri himmetiyle Ermeni katliamına karıştığı iddiasıyla Boğazlıyan Kaymakamı Kemal Bey ilk tutuklanan ve idam edilen kişidir.

Yunanistan’daki Yenişehir doğumlu Kemal Bey, Birinci Dünya Savaşı’nda, Boğazlıyan Kaymakamı ve Yozgat Mutasarrıf Vekilliği yapmıştır.

Kemal Bey, İstanbul’da, görevliyken Ermeni tehciri sırasında görevi kötüye kullanma suretiyle ölümlere neden olduğu suçlamasıyla güdümlü bir mahkemede yargılanmış; çoğunluğunu Ermeni komitecilerinin oluşturduğu ve emperyalist İngiliz Yüksek Komiserliği’nin ve Rum-Ermeni Şubesinin sağladığı yalancı şahitlerle idama mahkûm ettirilmiştir.

Kemal Bey'in mahkeme savunması tarihsel bir belge niteliğindedir:

—“Düne kadar hâkimler heyeti halinde olan sizler, şu dakikada bir tarih mahkemesi sıfatını almış bulunuyorsunuz. Ermeniler tarafından öldürülen dindaşlarının ve soydaşlarının matemî Müslümanların yüreklerinin sızlattığı ve her gün gelen kara haberlerin halkı tahrik etmekten geri kalmadığı malumdur. Ermeniler ise, Rus Ordularının kâh önüne geçerek, kâh arkasında kalarak, ekseriya memleketin asker kuvvetinden mahrum kalmasına güvenerek facialar meydana getirmekten çekinmiyorlardı. Yozgat Vilayeti dâhilinde sevk edilen bazı Ermeni - Muhacir kabilelerine, Ermenilerin Müslümanlara reva gördükleri facialara şahit olmuş, bazı asker kaçaklarının tecavüzü ihtimal dâhilindedir. Ancak, savaşta yenilişimizin aleyhimizde meydana getirdiği hezeyanı durdurmak maksadıyla iddia makamının da isteği üzerine, kurbanlar verilmesi bir siyaset icabı sayılıyorsa, bu kurban, ben olamam. Siz kurban seçmekte değil, ancak hak ve adaletle hüküm vermek vicdani görevini taşıyan bir yüksek heyetsiniz. Mutlaka kurban aranıyorsa, herhalde bu işlerin tertipçisi ve idarecisi olarak benim gibi küçük bir memur bulunacak değildir.”

Mahkeme sürerken Ermeni faşistleri ve emperyalistler idam kararı çıkartmak amacıyla mahkeme başkanı Hayrettin Paşa'ya baskı yapmışlar, onun istifa etmesine neden olmuşlardır. Onun yerine getirilen “Nemrut” lakaplı Mustafa Paşa tam bir emperyalist uşağı olduğunu göstermiş; öylesine zalim ve terörizm kokan kararlar almıştır ki, mahkeme onuna adına izafeten “Nemrut Mustafa Paşa Divanı” ya da “Kürt Mustafa Divanı” olarak zihinlere kazınacaktır.

Kemal Bey, Bekirağa Bölüğünden alınarak Beyazıt Meydanına götürülür. Orada halka hitaben:

—“Sevgili vatandaşlarım, Ben bir Türk memuruyum. Aldığım emri yerine getirdim. Vazifemi yaptığımı vicdanım emindir. Sizlere yemin ederim ki, ben masumum. Son sözüm bugün de budur, yarın da budur. Ecnebi devletlere yaranmak için beni asıyorlar. Eğer adalet buna diyorlarsa, kahrolsun adalet! Benim sevgili kardeşlerim, asil Türk Milletine çocuklarımı emanet ediyorum. Bu kahraman millet, elbette onlara bakacaktır. Allah, vatan ve milletimize zeval vermesin. Âmin. Borcum var, servetim yok üç çocuğumu, millet uğruna yetim bırakıyorum. Yaşasın Millet...” şeklinde yaptığı nutku orada bulunanları hüzünlendirmiştir.

Kemal Bey hakkında yazı yazmak hem insanı hüzünlendiriyor; hem de insanın bilincini ve hıncını jilet gibi biliyor.

Hele Kemal Bey'in üzerinde çıkan vasiyeti tarihsel bir belge olarak kalmıştır Türk milletine:

—“Merhum sevgili oğlum Adnan'ın medfun bulunduğu Kadıköy Kuşdilli Çayır'ndaki kabristanda yavrumun yanına gömülmemi diliyorum. Teyzem ve kardeşim Kadıköy'ünde sakindirler. Teyzemin adresi Mühürdar Caddesinde 67 numaralı hanedir. Adı İsmet Hanım'dır. Defin masrafı teyzeme tevdi buyurulmalıdır. Kabir taşım, hamiyetli Türk ve Müslüman kardeşim tarafından dikilmeli ve üstüne şöyle yazılmalıdır: ‘Millet ve Memleket uğruna şehit olan Boğazlıyan Kaymakamı Kemal'in ruhuna fatiha.’ Perişan zevcem Hatice'ye, yavrularım Müzehher ve Müşerref'e muavenet edilmesini, yavrularımın tahsil ve terbiyesine ihtimam buyurulmasını vatandaşlarımdan beklerim. Babam, Karamürsel Aşar Memur-u Sabıkı Arif Bey de acizdir. Kardeşim Münir de kimsesizdir. Bunlara da

muavenet olunursa, memnun olurum. Türk Milleti ebediyen yaşayacak, Müslümanlık asla zeval bulmayacaktır. Allah, millet ve memlekete zeval vermesin. Fertler ölür, millet yaşar. İnşallah Türk Milleti ebediyete kadar yaşayacaktır. (30 Mart 1335 Boğazlıyan Kaymakam - Sabıkı Kemal)"

Kemal Bey'in idamı emperyalistleri ve işbirlikçilerinin hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaştı. Cenaze vasiyeti üzerine Kadıköy Kuşdili Çayırı'ndaki oğlunun mezarı yanına gömülmek üzere ailesine teslim edilir. Kadıköy'de görkemli bir cenaze töreni yapılır. Kemal Bey'in tabutu alışlagelmişin dışında defnedileceği yere kadar eller üzerinde götürülmüş ve 10 Nisan 1919 tarihinde Perşembe günü akşamüzeri toprağa verilmiştir. Bu arada şunu belirtmeden geçmemek gerek; tabut Karaköy İtfaiye Karakolu önünden geçerken bir manga asker bayrağı yarıya indirerek selam durmuştur.

Türk milleti şehitlerine sadakati yönünden dünyada önde gelen milletlerden biridir. Şehitleri en aziz varlıkları ve manevi güç kaynakları olarak toplumsal belleğinden çıkarmaz ve en aziz hazine olarak milli benliğinde saklar.

Milletimiz Kemal Bey'i de unutmamıştır.

*Türk milletinın şehitlerinin manevi varlığına sadakatinin billurlaşmış ifadesi olan büyük milli demokratik devrimci Mustafa Kemal Atatürk, "şehit kaymakamın çocuklarını evlat edinmek istemiş", ancak kaymakamın babası torunlarına sahip çıkarak ayrılmak istememiştir. Gene Türk milletinın milli özelliklerinin siyasal bağlamda temayüz etmiş (öne atılmış) bir örneği olan ve tarihimizdeki en milli demokratik ve en devrimci meclis olan Birinci Meclis 14 Ekim 1922 tarihinde çıkardığı özel bir yasayla Kemal Bey'i "milli şehit" olarak ilan etmiş; Beşiktaş'ta dört dairesi, bir apartman, Beyoğlu'nda bir ev ve kaydı hayat koşuluyla tüm evlatlarına maaş bağlanmıştır. (Vikipedia- Netbul/ *1)*

Boğazlıyan da daha sonra, Ulusal Kurtuluş Savaşı sırasında yöneticisi kaymakama layık olduğunu göstermiş; hem bir antiemperyalist bağımsızlık savaşı, hem de emperyalist işbirlikçisi feodal sultanlığa ve yerli gericiğe (o dönemlerin Haçlı irticasına) karşı bir iç savaş olan Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda (toplumbilimsel bir deyişler Türk Milli Demokratik Devrimi'nde) Kuvvacıların, Ankara'nın yanında saf tutmuştur. Ünlü fetvalar savaşında Ankara'nın, Rıfat Börekçi'nin antiemperyalist fetvasının altında 153 Anadolu devrimci aydın din adamının arasında Boğazlıyan Müftüsü Abdullah Efendi'nin imzası da vardır.

*Boğazlıyan'ın milli devrimci tutumu bununla kalmaz. Yozgat'ta İngiliz emperyalistlerinin ve milli ihanet içindeki İstanbul Hükümeti'nin kışkırtması ve desteğiyle Birinci Meclis'e isyan eden Çapanoğlu'na karşı Kemalistlerin yanında yer almıştır. 23 Haziran 1920 tarihinde Çerkez Ethem tarafından bastırılan Çapanoğlu ayaklanması (halk arasındaki lakaplarıyla söylersek Pusadlar isyanı) esnasında Boğazlıyan halkı isyancı çete sürülerini Boğazlıyan'a sokmamak için silahlı mücadeleye girişmiş, bu çatışmalarda Molla Mehmet, Duran Kadı Mehmet, Cezayirli Mehmet (Hasan Onbaşı) Efendiler şehit olmuştur. (*2)*

(*1)

http://tr.wikipedia.org/wiki/Bo%C4%9Fazl%C4%B1yan_Kaymakam%C4%B1_%C5%9EehitKemal_Bey

<http://www.netbul.com/print.asp?src=1&id=239856>

(*2) age

TÜRKİYE İNSANI GİDEREK DAHA DA YOKSULLAŞIYOR...

Haçlı irtica iktidarı, halkı kandırmak için istediği kadar pembe tablolar çizsin, istatistikler bunun tersini gösteriyor; mızrak çuvala sığmıyor.

İktidar sahipleri istedikleri kadar “Mütareke” medyası ve TÜİK gibi devlet kurumlarını kullanarak pembe tablolar çizsinler; istedikleri kadar, enflasyonu tek haneli rakamlara düşürdüklerini, kalkınmanın yıllık yüzde 8-10’larda cereyan ettiğini iddia etsinler yurdum insanı son 4,5 yılda AKP iktidarı döneminde Cumhuriyet tarihinin hiçbir döneminde olmadığı kadar yoksullaştı.

Bunu benim iddia ettiğimi sananlar yanılıyorlar.

Bunu uzun zamandır izliyordum ben.

Örneğin, “2006 ağılattı” diye başlık atmış Tercüman gazetesi... Haçlı irticanın halkı kandırmak için kullandığı TÜİK’in istatistiklerine dayanarak yayınladığı yoksullaşma öyküsünden yararlandığım rakamlar... İşte iddia buradan geliyor. Gazete, yazısını Türkiye İstatistik kurumu’nun “2005 gelir Dağılımı ve Yoksulluk Araştırması” sonuçlarına dayandırmış.

<http://www.tercuman.com.tr/v1/haber.asp?id=51045&baslik=2006%20ağılattı&katid=1>

Aşağıda sözkonusu araştırmadan yararlanarak benim oluşturduğum tablodan da gayet net ve somut olarak anlaşılıyor tezimin doğruluğu.

Tablonun en çarpıcı sonucu, kurumun güvenilir olmamasına rağmen, milli gelirin yüzde 44,5’ni alan nüfusun en zengin ilk yirmilik kesim, 15 milyon kişi “Avrupalı ve ABD’li, dolar milyonerleri gibi” yaşadığıdır. Diğer çarpıcı bir sonuç ise, geriye kalan yüzde 80’nin ise “Afrikalı aç ve Asyalı orta gelir grubu gibi” yaşadığı gerçeğidir.

Zaman yoksulun aleyhine işlemekte olduğu da bir gerçektir.

Aynı araştırmanın ortaya koyduğu gerçeklerden bir de, en alt dilimdeki “çeşitli yardımlarla yaşayan, ailede tek asgari ücretli” bulunan yoksul kentlilerin milli gelirden aldığı payın 0.01 puan düştüğü, keza kırsal kesimdeki tarım işçisi, küçük ve yoksul köylünün geliri ise 0.25 puan azaldığıdır. Kırsal kesimde en alt gelir dilimindeki ailelerin geliri yüzde 6,31’den 6,06’ya gerilemiştir. Buna karşılık gayrimenkul gelirlerinin milli gelirden aldığı pay 0,2 puan artarak yüzde 2,9’a, menkul değer gelirleri yüzde 2,2’den 2,7’ye, transfer gelirlerinin payı da yüzde 21,2’den 23’e yükselmiştir.

Gene bu araştırmaya göre Türkiye’de günde bir doların altında bir gelirle sefilleri ve açlığı oynayan 1 milyon insan yaşamaktadır. “Koca yıl 16 milyon aç kalıp işçi, emekli, çiftçi, memur 41 milyon bir tas çorbayla yetinirken, ihaleci, 1’e aldığı 10’a satan 11 milyon mutlu azınlık servetini katladı”

AKP iktidarının en büyük övünç kaynaklarından biri olan enflasyonun tek haneli rakamlara indirildiği, yüzde 8-10’larda cereyan eden bir büyüme gerçekleştirildiği tezinin esasen bir balon ve kitleleri kandırmanın aracı olan kuyruklu bir yalan, bir uydurma olduğunu bu rakamlar kanıtlamaktadır. 900 bin kişinin günde 1 dolarla (1,4 YTL ile) geçindiği bir memlekette, 20 milyon insanın açlık sınırının altında bir parayla, asgari ücretle geçinen bir ülkede, nüfusunun yüzde 26.59’unun günde 2.15 dolarla (2,9 YTL ile) geçinen bir ülkede değil 10, yüzde 20 ile büyösen de, farzı mahal doğru olsa da büyüme rakamları, gelir adaletsizliğinin uçurumlar oluşturduğu bir ülkede büyüme yurttaşın cebine bir faydası olmayacak, genellikle büyüme zenginin büyümesi olacaktır.

Haçlı irtica ancak emperyalist kan emicilerinin ve yerli işbirlikçilerinin cebini doldurmayı kendine iş edinmiştir.

Yoksulun cebini ancak halkçı-devletçi milli bir hükümet düşünebilir.

ABD denetiminin ve AB kapısının dışında, tam bağımsızlıkçı, Kemalist Devrimi tamamlama azminde, halkçı-devletçi milli bir hükümet uzaklarda değildir.

"ATA ETİ, İTE OTU"...

Ancak Hoca Nasreddin’de bir Pir Sultan’ın, bir Dertli’nin keskin mücadeleciliğini bulamazsınız.

İşlerim nedeniyle iki haftadır Antalya’-daydım. İnternetsiz bir ortamda kaldığımdan dolayı gazeteye yazılarımı gönderemedim. Bu arada Taraşlı ailesinin acı kayıplarından da haberdar olmadık.

Sevgili Ercan Taraşlı, Adnan ve Lütfi Taraşlı dostlarımızın acılarını paylaşır, başsağlığı dilerken acı kayıpları için Tanrı’dan rahmet temenni ederiz.

Bugünlerde herkes kendini politikaya vurmuş; seçim düzlemine girilmesi nedeniyle içimiz dışımız siyasete kesmiştir. Bu nedenle biz aykırı bir iş işleyeceğiz ve bu yazıda Nasreddin fıkralarından bahsedeceğiz. Öyle sulu sepken fıkra anlatacak değiliz. Bu yazıda Hoca’nın fıkralarının düşünsel temellerini araştırmaya çalışacağız.

Nasreddin Hoca, Ortaçağ’ın filozofları anlamında bir halk bilgesidir. Onda toplum yaşamının bozuk yanlarına ve toplumsal yozlaşmanın yarattığı kötü davranışlara karşı halkın ince zekâsını yansıtan nüktedan eleştiriler vardır. Ancak Hoca Nasreddin’de bir Pir Sultan’ın, bir Dertli’nin keskin mücadeleciliğini bulamazsınız.

Bir fıkrasında bir sosyolog olarak karşımıza çıkar; bir başka fıkrasında bir hukukçu ya da filozof vardır karşımızda. Ancak hiçbir fıkrasında savaş adamı olarak boy göstermez.

Despotizmin yönetiminde ahlakın ve insan davranışlarının bozulduğu ve toplumda özellikle zalimin desteğini arkasına alanların topluma kan kusturduğu gerçeği, kendi öz oğlunun Timur tarafından desteklenmesinin sonuçlarının ifade edildiği fıkrada somut bir şekilde ortaya konmaktadır.

Bir sabah vurdum yola;

Oğlan da yanımda

Bir densizliğe kalktı;

Ben basarken zılgıtı;

Baktım karşımda Timur!

Açmaz mı ağzını homur homur;

Dedi: "Bak hele Hoca!

Oğlanı azarlama bir daha;

Ses etmeyeceksin ne yaparsa!" ()*

Timur gibi bir hâkimin karşısında yapabileceği çok şey olmayacağı gibi bir teslimiyetçi anlayışla behemehâl itaat ettiğini ifade etmektedir.

Elbette boyun eğdim despota.

Oğlan da aldı mı itsimi sana! ()*

Toplumda despotun desteğini alan bir kişideki davranış değişikliklerini, ahlakın nasıl bozulduğu, toplumsal ilişkileri nasıl etkilediği ve yozlaştırdığını, çürüttüğünü bundan daha güzel nasıl ifade edebilirsiniz?

Eve resmen kıran kodu

Ata eti, ite otu!

Ettiği çıktı ayyuka

"Dur!"lara kulak asmadı! ()*

Ama Hoca Nasreddin, o koca bilgeliğine rağmen eylem adamı değildir. Halkın deyişiyle söylersek, Timur'un karşısında tırsmıştır. Korku ve yılgınlık dağları tutmuştur. Böyle bir ruhsal durumun yarattığı teslimiyetçi havada Timur'a karşı durulamayacağı düşüncesini yaymakta, itaat etmekten başka çıkar yolun bulunmadığı gibi yılgınlık edebiyatı yapmaktadır. Ayrıca Ortaçağ Türk halk edebiyatının yakaladığı diyalektik hareketi Hoca Nasreddin'de göremeyiz. O doğa ve toplumu durgun, değişmez, hareketsiz olarak algılar. Timur belası bir kere gelip çöreklenmiştir, ebediyete kadar... Bu tutum,

esasen Selçuk aristokrasisinin gerçeğidir. Hoca Nasreddin de Selçuk beylerinin gerçeğine takılıp kalmıştır.

Hatun dayanamadı:

Dedi: "Bir çare Hoca?"

Dedim: "Çareyi sen bulsana!

Biri Timur'u aldı mı arkasına;

İşte böyle sıvar ortalığa!" ()*

Örneğin hoca Nasreddin'de, mücadeleci Pir Sultan'ın şöyle bir kararlılığı asla görülmez ve:

Kadılar müftüler fetva yazarsa

İşte kement, işte boynum asarsa

İşte hançer, işte kellem keserse

Gönen dönsün ben dönmezem yolumdan

Diyecek yüreği kendinde bulamaz.

() Manzum Nasreddin Hoca Fıkraları, Yılmaz Gruda, Kaynak yayınları, Haziran 2006, s.11*

FEVKALADE KRİTİK GÜNLER...

Türkiye, ayak tapırtıları çok öncelerden duyulan ve adeta bağıra çağıra gelen olağanüstü bir dönem yaşamaktadır

Esasen Türkiye olağanüstü günler yaşamaktadır; fevkalade kritik günler...

Ne demiştik, Aralık 2006'da, geçen yılı kapatırken:

"—2007 yılı 85 yılın en kritik yılı olacaktır."

2007 yılını kritik yapan etkenlerden biri, belirsizlik faktörü olarak iki seçimin yapılacak olması; diğeri ise Kasım ayında yapılacak olan Kerkük referandumuydu. Cumhurbaşkanlığı seçimi öncesi ve sonrasındaki somut durumu ve koşulları hep beraber yaşayıp gördük. Bu olağanüstü koşulların tarihsel ve tarihe geçen önemi, sadece Türkiye tarihinde değil ama tüm insanlık tarihinde belki de, en kitlesel mitinglerin gerçekleştirilmesi ve parlamento çoğunluğuna rağmen AKP'nin iktidardan düşürülmesiydi.

Bu abartılı bir tez mi?

Geçerli toplam seçmenin dörtte birinin oylarıyla ele geçirdiği yüzde 66'lık (üçte ikilik) parlamento gücüne ve adaylarının şimdiye kadarki cumhurbaşkanı adaylarından çok daha fazla oy toplamasına rağmen cumhurbaşkanını seçememesinin başka açıklaması ve yorumu nasıl yapılabilir?

Öte yandan Sayın Büyükanıt Paşa'nın 12 Nisan'da yaptığı basın açıklamasında belirttiği gibi, terörün Mayıs'tan itibaren yoğunlaşacağı öngörüsü de son olaylarla kanıtlanmıştır.

Sadece Türkiye değil, tüm dünya hop oturup hop kalkıyor; bakmayın tabansız iktidarın hiçbir şey yokmuşçasına sadece seçim işlerine gömülmesine... AP bir açıklama yapıyor; Türk ordu birliklerinin Irak'a girdiğini belirten kanıtsız bir haber... Tüm dünyanın gündemine bir lav patlaması gibi, bomba tarrakası gibi düşüyor. Ama bizim iktidar çevreleri kös dinliyor.

Bu millet buna layık mı diye insanın kendi kendine sorası geliyor!

Ama Genelkurmay Başkanı'nın TSK'nin bir "sokak kabadayısı" olmadığını, Kuzey-Irak'a sınır ötesi operasyon için siyasi iradenin onayının gerekli ve şart olduğunu belirtmesine rağmen, siyasi iradenin kös dinlemesi karşısında da boş durmuyor. Kamuoyu baskısı için gerekeni yapıyor.

Yurttaşların iradesine başvuruyor.

Yaygınlaşan terör karşısında Türk halkının "kitlese gösteriler" yapmasının "TSK'nin beklentisi" olduğu açıklaması yapılıyor.

Şimdi, önümüzde halkın kitle eyleminin yeni bir dalgası vardır.

9 Haziran'da Diyarbakır "Barış ve Kardeşlik Mitingi" ile başlayan bu yeni dalga Nisan halk hareketini aratmayacaktır. Zira bütün siyasi farklılıkların bir kenara bırakılacağı, aynen vatan savunması gibi, herkesin canını yakan terör belası karşısında topyekûn eylemlere gidilecektir; gidilmelidir.

İspanya'daki gibi, halk kitleleri meydanlara öyle bir çıkmalıdır ki, pir çıkmalı; PKK başta olmak üzere bütün terör kuvvetleri ve destekçileri kaçacak delik aramalıdır.

Genelkurmay açıklamaları için ilişim:

http://www.tsk.mil.tr/10_ARSIV/10_1_Basin_Yayin_Faaliyetleri/10_1_Basin_Aciklamalari/2007/BA_13.htm

Özelleştirme üzerine tarihsel bir öykü...

Öykü 19. yüzyıl Osmanlı'sında cereyan etmekte olan bir olay... Daha doğrucası içler acısı, yürek burkan, bugünlerde "Babalar gibi satarımcılar!"ın örneklerini görmekle tam bir utanç kaynağı, toplumdan ipini koparan egemenlerin neler

Epeyce önce Aydın Aybay'dan bir tarih öyküsü okumuş ve notlar almıştım. O da üniversitede hocasından dinlemiş. Aşağıdaki ibretlik öykü bu notlara dayanarak yazılmıştır.

Öykü 19. yüzyıl Osmanlı'sında cereyan etmekte olan bir olay... Daha doğrucası içler acısı, yürek burkan, bugünlerde "Babalar gibi satarımcılar!"ın örneklerini görmekle tam bir utanç kaynağı, toplumdan ipini koparan egemenlerin neler yapabileceği konusunda ibretlik bir öykü...

Serüven peşinde koşan ve bu amaçla 19. yüzyılın ikinci yarısında Osmanlı topraklarında kendilerine "avanta bir iş" arayan işsiz güçsüz ve mesleksiz iki Fransız, birdenbire bir iş alanı keşfediyorlar: "Osmanlı ülkesinde kıyılarda deniz fenerleri kurmak ve işletmek işi!" Hemen sağdan soldan bir miktar frank cinsinden borç para tedarik edip sarayın yolunu tutuyorlar. Mabeyin'deki yetkili ile borç aldıkları franklar üzerinden "uzlaşp"(!) fener imtiyazının kendilerine verilmesini sağlıyorlar.

Buharlı gemilerin sayısının hızla artışı dolayısıyla Avrupa ile Asya arasında deniz yoluyla yapılan ticaretin merkezi durumunda olan Osmanlı ülkesi kıyıları üzerinde uluslararası "seyrisefain" in (deniz trafiğinin) güvenliği için bir deniz feneri düzenine gerçekten ihtiyaç var. Ama bu düzenin kurulması, gerekli basit bir fener kulesi inşa etmek; içine bir gazyağı feneri koymak ve bir de feneri yakıp söndürecek bir fener bekçisi görevlendirmekten ibaret. Bunu, o zamanki merkezi yönetimin gerçekleştirmesi işten bile değil. Ama Devlet-i Ali Osmanî bir kez "zokayı yemiş"; tıpkı şimdikiler gibi!

Fransız sergerdeler imtiyazı kapar kapmaz hemen yabancı bankaların kapısına dayanıyorlar.

Tıpkı bugünkü gibi, asil işlevleri para alıp satmak olan ve yağlı ve güvenceli bir iş görünce kesenin ağzını açmakta tereddüt etmeyen (aldıkları paraları bu yoldan satamazlarsa bankalar, zaten, bütün ticaret kuruluşları gibi batıyorlar!) zamanın bankaları, fenerci Frenkleri hemen bol kredi ile donatıyor. Onlar da hiç gecikmeden en ucuzundan fener kuleleri yapıp içine garip birer bekçi koyarak işi bitiriyorlar.

Temel yapısı itibarıyla bugünün Galataport işine çok benzeyen bu öykünün devamı, kısaca şöyle: Osmanlı yönetimi, limanlarına gelen gemilerden tahsil ettiği "fener resmini", kendisine çok küçük bir ondalık ayırdıktan sonra, bu iki Fransızın banka hesabına yatırmaya başlıyor!

Kaç yıl mı?

Aşağı yukarı seksen yıl iki maceracı Fransız, işte bu yoldan elde ettikleri servetle, kendilerine İspanya'da şatolar yaptırmışlar; asalet unvanla "satın almışlar" ve-buraya dikkat!-Osmanlı devletine (kendi parasıyla) borç vermişlerdir. Bu maskaralığın (ya da bu acıklı soygunun) 1930'larda Cumhuriyet hükümetinin enerjik hamlesiyle sona ermiş olduğunu ekleyelim.

Bütün bu anlatılanlardan çıkarılacak dersi Aydın Aybay şöyle ifade etmektedir:

—Devlet malına siyaseten el koyanların yetkisi, terim yerinde ise, onun elmeni (zilyedi) olmaktan ibarettir; malın ya da imtiyazın maliki değildirler. Onun için bu mallarda ("nemo plus juris" kuralını çiğneyip) "babalarının malı gibi" tasarruf etmeye kalkarlarsa, bu eylemin sonu, Yüce Divan denilen yargı önünde hesap vermektir.

Cumhuriyet'in 85 yıldır dışından tırnağından artırarak inşa ettiği zenginlikleri, emperyalistlerin emirleriyle "Babalar gibi satanlar"ın;

Kulaklarına küpe olsun!...

19 MAYIS...

İnsanlık tarihinde her yüz yılda bir dünya tarihini değiştiren büyük adamlar gelir. Bu yüzyılımızda böyle bir adamı Türkler çıkardılar. Bu da bizim kaderimiz ne yapalım ki! Anlamında Atatürk'ü takdir eden sözler etmiştir.

19 Mayıs, büyük milli demokratik devrimci Mustafa Kemal'in, Milli Kurtuluş Savaşı'nı başlatmak için Anadolu'ya Samsun'da ayak bastığı gün olmasıyla önem kazanmıştır.

Devrimci Cumhuriyet'in ve Kemalist önderliğin inşa ettiği Cumhuriyeti gençliğe emanet etmesiyle 19 Mayıs gününü Gençlik Bayramı olarak ihdas etmesi arasındaki ilişki ve bağlantının tarihsel derinliği ve anlamı vardır.

Her işe kalkışıldığında başarının anahtarı olarak Mustafa Kemal de bir durum değerlendirmesi, yani "somut koşulların somut tahlili"ni yapmıştır:

"1919 yılı Mayısının 19'uncu günü Samsun'a çıktım. Ülkenin genel durumu ve görünüşü şöyledir:

Osmanlı Devleti'nin içinde bulunduğu grup, I. Dünya Savaşı'nda yenilmiş, Osmanlı ordusu her tarafta zedelenmiş, şartları ağır bir ateşkes anlaşması imzalanmış. Büyük Savaş'ın uzun yılları boyunca millet yorgun ve fakir bir durumda. Milleti ve memleketi I. Dünya Savaşı'na sürükleyenler, kendi hayatlarını kurtarma kaygısına düşerek memleketten kaçmışlar. Saltanat ve hilâfet makamında oturan Vahdettin soysuzlaşmış, şahsını ve bir de tahtını koruyabileceğini hayal ettiği alçakça tedbirler araştırmakta. Damat Ferit Paşa'nın başkanlığındaki hükümet aciz, haysiyetsiz ve korkak. Yalnız padişahın iradesine boyun eğmekte ve onunla birlikte kendilerini koruyabilecekleri herhangi bir duruma razı."

70 yıldır süren milli demokratik devrim dönemi, başka bir deyişle emperyalizme karşı vatan savunması dönemi, Meşrutiyetlerden ve Namık Kemal'lerle Talat Paşa'lardan mayalanarak ve önemli bir deneyim ve bilgi birikimi gerçekleştirerek köklü bir atılımın eşiğine gelmiştir. Ayrıca, Mustafa Kemal'in, Namık Kemal'lerden ve Talat Paşa'lardan farklı olarak o kadar bilgi ve deneyim birikiminin yanı başında, bunlardan daha da önemli ve belirleyici olarak nesnel koşulların farklılığıdır. Mustafa Kemal tarihin pususuna yatmış devrimciler geleneğinden geldiğinden, nesnel koşulların elverişliliğini sonuna kadar kullanmıştır.

Nesnel koşulların ayırt edici özelliği, 70 yıldır süren milli demokratik devrim sürecinin emperyalist işgal nedeniyle milli devrim yanının ön plana çıkması, vatan savunması görevinin yakıcı bir misyon olarak vatanseverlerin ve milletin önüne çıkmasıdır.

Öte yandan, şimdiki ABD emperyalizmi için yakıştırıldığı gibi, dünya çapında yenilmezliği üzerine efsaneler çıkartılan, "toprakları üzerinde güneş batmayan sömürge imparatorluğu" diye parlatılan İngiliz emperyalizminin düşüşe geçtiğinin ilk belirtilerinin ortaya çıktığı koşullar, nesnel durumun bir başka özelliğidir ki, bu da Kemalist önderlik lehine bir durumdur.

Ve en önemlisi, 1917 Ekim devrimi, dünya emperyalist zincirinden bir halkın kırılmasını sağlamış, Kemalist Türkiye'nin kuzeyinin ve doğusunun güvenliğini sağladığı gibi aynı zamanda "yedi düvel"

Haçlı saldırganlığına karşı paha biçilmez bir müttefik sağlamıştır. Bu da tarihin bize sağladığı bir talih kuşu, Batı emperyalizmi içinse tarihin bir cilvesidir.

Bir başka belirleyici ayrıcalık Çanakkale savaşlarının ateşinde çeliğine su verilmiş bir Ergenekon Demircisi olarak tarih sahnesine çıkmış olan Mustafa Kemal unsurudur.

Yendiği düşmanlarının bile bu bağlamda takdirini toplayan Atatürk hakkında Loyd Corc;

—İnsanlık tarihinde her yüz yılda bir dünya tarihini değiştiren büyük adamlar gelir. Bu yüzyılımızda böyle bir adamı Türkler çıkardılar. Bu da bizim kaderimiz ne yapalım ki! Anlamında Atatürk'ü takdir eden sözler etmiştir.

Türkiye'ye yönelmiş tehditlerin yükseldiği bir dönemde kutladığımız 19 Mayıs'ımızdan vatan savunması bağlamında öğreneceğimiz çok şeyimiz olduğunu unutmadan bütün milletimizin bayramının kutlu olmasını temenni ederiz.

NİSAN EYLEMLERİNİN ANLAMLI...

Milyonlarca vatansever halk kitlesi alanlarda Ne ABD Ne AB, Başı Dik, Tam Bağımsız Türkiye diye yeri göğü inletirken ve emperyalistlere ve yerli işbirlikçisi Haçlı irticaya bayrak gösterirken, kasırga gibi eserek tarih yazmakta, fırtına gibi eserek anayasa yapmaktadır.

Attila İlhan bir “dip dalgası”ndan bahsetmişti, “dipdalgası”nın geldiğinden... O zamanlar büyük ve devrimci şaire “bunamış bu!” diye burun kıvrırmıştı. Özellikle küçük burjuva aydın kibirliliği ile hiç kimseyi beğenmeyen, en sonunda kendini de inkâra varması kaçınılmaz olan tipler, olayların başlangıcında derinlerde cereyan eden olguları göremediklerinden ufkun ötesini ya da dağın arkasını görüp de haber verenlere iyi gözle bakmazlar. Büyücü mü bunlar diye cadı kazanları kaynatmaya kalkışır. “Ben asla onun ağzından konuşmam” derler. Kendilerini bir şey sanırlar ama esasen hiçbir şey olmadıklarının da farkında değildirler.

14 Nisan Tandoğan’la başlayan, 29 Nisan Çağlayanla mayalanan ve harmanlanan, Çanakkale, Manisa ve 13 Mayıs İzmir mitingleriyle süren Nisan eylemleri, kimilerinin deyişiyle bütün bir Cumhuriyet tarihi boyunca görülmedik derecede görkemli halk hareketidir. Kimisi de onu “fırtına”ya, kasırgaya benzetti. Kimisi sadece Türkiye değil dünya tarihinde de bir ilk olay olarak değerlendirdi. Velhasıl, Attila İlhan’ın “dip dalgası”ndan başka bir şey değildi Nisan eylemleri ve sandığa gitmiş seçmenlerin yüzde 25’nin oyuyla, yani 41 milyon seçmenin 10 milyonunun oyuyla meclisin Anayasa değiştirecek çoğunluğunu, yani üçte ikisini ele geçirmiş bir partiyi cumhurbaşkanı seçemez duruma getirmesini bildi. İktidar partisi hala bunun şaşkınlığını üzerinde atamamıştır.

Nisan eylemlerinin devrimci ve bilimsel yorumu ise, halk hareketinin “anayasa” yaptığı yönündeydi.

“Halk hareketi, kılıcını vurmuştur ve Türkiye'nin kördüğümünü çözmektedir. Halk, Anayasa yapmıştır ve ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi görevlilerinin Çankaya'ya tırmanmasına izin vermemiştir. Milletimizin bilinci, ABD denetiminden ve AB kapısından kurtulmaktadır.” ()*

Anayasa nedir?

Bir ülkedeki temel yasadır, bütün diğer yasa ve kuralların aykırı olamayacağı...

Türkiye gerçekten, bazıları göremese ya da inanmak istemese de, körçıkmağların içinde debelenmektedir. Ancak, her körçıkmağın bir çıkarının bulunduğı diyalektik gerçekliğinden hareketle halk, o çıkar yolu bulmuştur.

Nedir o çıkar yolu?

Milli bilincimizin, milletin bilincinin “ABD denetiminden ve AB kapısından kurtulması”, milletin 60 yıllık paslı prangaları sırtından atmasıdır. Bu sürecin bir adım önü de zincirlerinden kurtulmanın soluğı İP’de almasıdır.

Tandoğan’da 1,5 milyon kişi tahmin edildi. Çağlayan’da 3 ile 4 milyon arası, yani 3,5 milyon kişi o ünlü anti-Amerikan ve anti-AB sloganı; yani Ne ABD Ne AB, Başı Dik, Tam Bağımsız Türkiye sloganıyla İstanbul semalarını inetti. Bu milletin beynindeki ABD ve AB pasının temizlenmesi, milletin beyninin ve zihninin berraklaşması ve billurlaşması değil de nedir peki?

Sonra, 1 Mayıs’ta Tandoğan’ın ve Çağlayan’ın rövanşını, mandacıları ve neoliberal başıbozuk “sol” grupları kullanarak alıyoruz sandılar. Ancak yanıtı gecikmedi: 13 Mayıs İzmir Gündoğdu’yu, Alsancak’ı Albayraklar okyanusu haline getirdi. Milletin beyninin pasının açılması devam ediyordu ve millet anayasa yapmayı sürdürüyordu. 200 km2’yi halk hıncahınç doldurmuştu; 2 milyonu aşkın kalabalıktan söz ediliyordu.

Peki, boş verin Türkiye tarihini, dünya toplumsal mücadeleler tarihini bir inceleyin bakalım; böylesi görkemli eylemler nerede ne zaman yapılmış? Yoktur emsali! Yani, 100 yılda bir çığınca işler yapan Türk milleti, gene hareketlenmeye başlamıştı. 20. yüzyılın ilk çeyreğinde, 75 yıldır süren milli demokratik devrim sürecinin en muazzam olaylarına imza atmakta; emperyalizme karşı tarihin ilk ulusal kurtuluş savaşını vererek Mazlum Milletlere önderlik etmekteydi; Mazlum Dünyaya meşale olmuştu. Tıpkı bugünkü ABD emperyalizmi için Amerikan muhiplerinin dediğı gibi yenilmez sanılan İngiliz emperyalizminin sakalından tutup sürümüştü. Bu yorum, devrimci bilimsel yorumun bir versiyonundan başka bir şey değildir:

“Türkiye, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde olduğı gibi, 21. yüzyılın başında da dünya ölçeğinde bir gelişmenin başını çekmektedir. Türkiye’deki halk hareketi, ABD’nin sahneye koyduğı “Turuncu Devrimlere” son vermiştir. ABD’nin milli devletleri yıkma hedefi, Türkiye duvarına çarpmıştır. Tandoğan ve Çağlayan’daki Albayraklar Denizinde görüldüğü gibi, milli devletlerin milli bayraklarını yükselteceğı dönem açılmıştır.” ()*

Türkiye’de Nisan eylemleri genel kanıda olduğı gibi gerçekten de bir milat olmaktadır; hiçbir şey eskisi gibi olamayacaktır artık. Hiç kimse eskisi gibi yaşayamayacaktır. Her şey altüst olmaktadır Türkiye’de, bütün ilişkiler ve somut durumlar değişmektedir. Halkının yüzde 90’lara yakınının anti-ABD’ci, yüzde 70’lerden fazlasının anti-AB’ci olduğı bir ülkede emperyalizm ve işbirlikçi gericilik için siyasal iktidar ateşten gömlektir. Yurdumuzun bu milattan sonra girdiğı süreç işte bu süreçtir: Emperyalistler ve

işbirlikçileri için iktidarın ateşten gömlek olduğu süreç... Tabii ki, bunun ters yüzü de doğrudur: Yurtsever ve devrimciler için ise böyle bir ülke cennetten bir gül bahçesidir.

Ancak, Nisan eylemleri Attila İlhan'ın üç beş yıl önce haber verdiği "dipdalgası"dır; ama başsızdır, bir kurmay heyetinden yoksundur. Bu nedenle millet yeri göğü inletircesine "Birleşin!", "Ne ABD Ne AB, Başı Dik, Tam Bağımsız Türkiye!" zemininde birleşin!" diye haykırdı; "Milli Hükümet Programıyla İktidara Yerleşin!" diye yön belirledi.

Latin Amerika'daki antiemperyalist devrimci rüzgârlara gıptayla bakarken birkaç yıl önce ve Türkiye'de de hayal ederken böyle eylemleri, işte birdenbire halk tarih yazmaya başladı Türkiye'de, dünyanın bir başka yerinde eşi benzeri görülmedik boyutlarda.

(*) Aydınlik dergisi

<http://www.aydinlik.com.tr/doguperincek.htm>

"Kayıp trilyon" davasının sanığı başkomutanlığa heveslenmiş! ...

Evrakta sahtecilik, kişisel harcamalarını Devlet bakanıyken yönetimindeki bir kamu kurumuna fatura etmiş, devlete ait trilyonları buharlaştırmış... Bu kadar suçlama varken hakkında bu zat Cumhurbaşkanlığına ve başkomutanlığa soyunabiliyor. !

Genel Başkan yardımcısı olarak herhalde bazı ayrıcalıkları ve avantajları olmalıydı. Çiçeği burnunda devlet adamı olarak böyle düşüncelere dalıp dalıp gidiyordu.

Birgün 1 milyar 652 bin liralık bir kişisel harcaması oldu. 90'ların Türkiye'sinde bu büyük paraydı. Ne yapıp edip bunu devlet dairesinin birinin sırtına okutmalıydı. Devlete bunca hizmeti oluyordu. Bu kadarcık külfete katlanıversindi.

Nitekim kendine bağlı bulunan Türkiye Kalkınma Bankası'na fatura etti bu harcamasını. Banka kaynaklarından ödeme yapıldı. Kendisi iktidarda ve banka da kendisine bağlıyken bir sorun oluşturmadı bu gizli kapaklı işlem.

Ama keser döner, sap döner; Birgün hesap döner denilmiştir eskilerde.

Zamanla banka denetiminden bir avuç sabun köpüğü gibi uçup gitti. Yeni dönem de gelip çatmıştı. Aradan bir hayli de zaman geçmişti. Yapılanlar unutulup gitmişti. Kendi de unutmuştu bu nazik işi...

Ama Birgün banka müfettişleri denetimleri sırasında incelemeler sonucu devlet adamının bu kişisel harcamasını banka harcama kalemleri arasında buluverdiler.

Devlet adamından bu parayı ödemesi istendi. Ama o tınmadı bile. Ne kadar ayıptı ve kadirbilmezlikti; kendisi bu devlete ne hizmetlerde bulunmuştu; o kadarcık külfetine devlet katlanamıyor muydu?

Müfettişler Ankara 18. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde dava açtılar. Devlet adamı mahkûm oldu. Bu kadirbilmez mahkemenin 1999/618 sayılı gerekçeli kararında şöyle yazıyordu:

—“Bu bölüm davalının kişisel harcamasıdır. Kişisel ilişkileriyle ilgilidir. Görev gereği değildir. Bu bakımdan bizzat kendisi ödemekle sorumludur. 1 milyar 652 milyon liranın yüzde 50 faizle davalıdan alınmasına...”

Devlet adamı mahkemenin bu kararını hiç utanmadan, sıkılmadan temyiz de etmiş olacak ki, Yargıtay 4. Hukuk Dairesi mahkemenin bu kararını 2000/7375 Karar sayısı ile onayladı.

Yüksek mahkeme de kadir bilmezdi. Bu memlekette onu kimse anlamıyor, onun hizmetlerini kimse dikkate almıyordu. Bu ülkede hizmet etmeye gelmezdi aslında.

Ama gene de ödemeyecekti mahkeme kararına rağmen. Alabilirlerse zorla alsınlar bakalım... O bu devlete, bu ülkeye bir sürü hizmette bulunmuştu. Bal tutan parmağını yalar diye bir söz vardı. Ne büyük utanmazlıktı yarabbi!

Nitekim ödemedi de devlet adamı parayı.

Birgün baktı ki, hakkında bir icrai işlem var.

Özel harcamalarını fatura ettiği ve ödettiği Kalkınma Bankası’ndan geliyordu icra. Kendisinden 1 milyar 652 milyon lira faiziyle birlikte alınacaktı.

Nitekim icra yoluyla bankası parası tahsil edildi.

Kimdi bu devlet adamı, parti genel başkan yardımcısı, bankanın bağlı bulunduğu devlet bakanı?

Kim olabilir sizce?

Aynı zamanda “kayıp trilyon” davasının sanığı, evrakta sahtecilik, devlete ait olan bir paranın buharlaştırılması ve yüzkıartıcı suçlardan dokunulmazlığı sayesinde şimdilik yırtan; buna karşılık edep erkân eksikliğinden, ar hayâ yoksunluğundan olsa gerek, bu ülkede devletin en tepe noktasına, Çankaya’ya çıkmaya kalkışan, bu ülkeye başkomutan olmaya kalkışan Dışişleri Bakanı Abdullah Gül’den başkası değildi bu müstesna devlet adamı!...

Yazık!

Yazıklar olsun!

25 Nisan 2007

Bu nasıl iş?

Bir ülkede hukuk düzeninde eşitsizlikler ortaya çıkarsa ve bundan dolayı yurttaş vicdanında onulmaz yaralar açılırsa, yurttaş ile devlet arasında nifak tohumları saçılırsa, o devlet vatan savunmasında, dış düşmanlar karşısında yalnız kalmaz mı?

Evet, 25 yıllık meslek yaşamımda, öğrencilerime Yurttaşlık Bilgisi derslerinde, cumhuriyetin nitelikleri ve demokrasi bağlamında eşitlik kavramının içeriğinin her daim “yasa önünde eşitlik” olarak

anlatmıştım. Şimdilerde bunu anımsadıkça, yüzüm kızarıyor; utancımın yerin bin kat dibine girecek gibi oluyorum ve kendi kendime şunu söylüyorum:

—İyi ki, emekli olmuşum; öğrencinin karşısında değilim!

Şimdi, durup dururken hiç sevmediğim halde niçin özel yaşamıma girdim?

Geçen hafta, Merkez Karakolu'ndan arandığımı öğrenince durumu anlamak için karakola gittim. Gidiş o gidiş! Beni, 2002 yılında, yaşamımda yapıp da pişmanlık duyduğum birkaç işten biri olan kooperatif çalışmaları sırasında keşide ettiğim ve karşılıksız çıkan bir çekten dolayı gözaltına aldılar. Sabah 9'dan akşamüstü 5'e kadar Antalya'dan dosya gelene değin karakolda muhafaza ettiler. Hakkımda yakalama emri vardı ve yurt dışına çıkış yasağı da konmuştu. Sağolsunlar, karakoldaki polisler, bizim o eskiden ödümüzü patlatan, asık suratlı, dayakçı, ürkünç polis tipi gitmiş; sevecen, güleryüzlü, müşfik, misafirperver bir polis tipi gelmiş. Yani polis de imaj değiştirmiş gibi geldi bana. Hele yakalamadaki Ali Bey, bir polis görevlisi değil de, sokaktaki sıradan halktan biri gibi bir imaj vermektedir.

Akşamüstüne doğru dosya geldi. Biz de esas suçumuzu öğrendik ki, karşılıksız çek yazmaktan hâkim beni 216 YTL para cezasına çarptırmış gıyabımda. Sonra da yurt dışına çıkış yasağı koymuş, yakalama müzekkeresi düzenlemiş. 81 ilin karakollarına, jandarmasına vs. bütün güvenlik birimlerine iletmış.

Tamam! Hukuk devletiyiz. Hâkim görevimi yapmaktadır. Polis görevini yapmaktadır.

Ancak!

Refah Partisi, "laik cumhuriyet ilkesine aykırı eylemleri nedeniyle" anayasa Mahkemesi tarafından 16 Ocak 1998 tarihinde kapatıldı. SPY'na göre, kapatılan partilerin tüm malları hazineye geçer. Abdullah Gül'ün de Merkez Yönetim Kurulu üyesi ve Genel Başkan Yardımcısı olduğu o zamanki Refah Partisi'nden 84 kişi hakkında SPY'na aykırı davranmak ve evrakta sahtecilik yapmaktan dava açıldı. Bilindiği gibi, Erbakan bu davadan 2,5 yıl kodes cezası almıştı. Buharlaştırılan 10 milyon Mark ile 930 bin Dolar tutarındaki hazine parasından Gül dokunulmaz nedeniyle şimdiye kadar yırttı. Savcılığın başvurusu yerine getirilmedi, dokunulmazlığı kaldırılmadı.

Gül'ün sırtında devlete ait olan bir paranın buharlaştırılması, evrakta sahtecilik, yüz kızzartıcı suçlardan davalar yüzkarası bir yük olarak dururken şimdi de kalkmış, ben bu memlekete Cumhurbaşkanı ve Başkomutan olacağım diye tutturmuş, Meclis de ciddi ciddi bu şahıs hakkında oylama yapmakla meşgul oluyor...

Sahi, bu nasıl iş?

Yasa önünde eşitlik nerede?

Yurttaşın vicdanı, kamu vicdanı sızım sızım sızlamaktadır.

Devletin tepeleri, sınır merkezleri suçluların sığınağı mahfiller haline mi gelmiş?

Büyük imparatorluklar ve insanlık tarihine yön vermiş büyük devletler kurmuş ve yönetmiş büyük millet olarak Türk milleti layık mı bu zillere?

Bekleyip göreceğiz!

Zaten, Haçlı emperyalizm ve işbirlikçisi Haçlı irtica ile millet arasındaki Sakarya savaşları başladı bile?

14 Nisan, Tandoğan...

29 Nisan, Çağlayan...

Bunlar Birinci ve İkinci İnönü Savaşları...

Arkasından Sakarya Savaşı gelmektedir...

Unutulmasın ki, bir de nihai olarak Büyük Taarruz var...

Bekleyeceğiz ve göreceğiz...

2007 1 MAYISI'NIN ANLAMI...

BİR FIRTINA GİBİ, BİR KASIRGA GİBİ KİTLE EYLEMİNİN YÜKSELİŞE GEÇTİĞİ, HAÇLI İRTİCA VE ABD EMPERYALİZMİ İLE MİLLİ GÜÇLERİN CEPHE CEPHEYE GELDİĞİ KOŞULLARDA, ÇOK KRİTİK BİR TARİH DÖNEMECİNDE KUTLANAN 2007 1 MAYIS'INDA İŞÇİ SINIFI AY YILDIZLI AL BAYRAKLARLA

Zaman ve mekânda farklı anlamlar yüklense de, 1 Mayıslar tarihsel süreç içinde, herdaim işçi sınıfının birlik ve dayanışma günü olarak anlam kazanmıştır. Bu, 19. yüzyılın son çeyreğinden bu yana böyle olmuştur.

Tarihsel süreç içinde bakarsak 1 Mayıs'ın anlamına, düşünsel derinliği olan ve milli koşullarla altının da doldurulması nedeniyle gerçekçiliği öne çıkar.

Tarihte 1 Mayıs 1850'lerden sonra başlayan eylemlere dayanır. 1856'da Avustralya'da ve 1886 yılında Amerikan işçi sınıfı sekiz saatlik işgünü için mücadeleye atılmıştır.

1 Mayıs 1886 tarihinde Şikago'da Amerikan işçi sendikaları Konfederasyonu, 8 saatlik işgünü için 1 Mayıs'ı grev ve 8 saat uygulamasını fiilen yaşama geçirme günü olarak belirledi. 1 Mayıs gösterilerine yarım milyon işçi katıldı. Irkçılığa karşı mücadelenin de anlamlı bir yükselişine sahne oldu Amerika. Luzvil'de (Kentaki'de) 6 bini aşkın siyah ve beyaz işçi beraber yürüyüş yapmıştı. O zamanlar Luzvil'de paklara siyahlar sokulmuyordu. Buralara "siyahlar ve köpekler giremez!" gibi ırkçı faşist söylemler yaygındı. Aynı yıl Haytpark mitinginde kitlenin içinde patlatılan bir bomba birçok kişinin ölümüne neden olmuştu. Bu olaydan sonra, yani 19. yüzyılın ikinci yarısındaki 8 saatlik işgünü mücadeleleri sürecinde 1 Mayıs dünyada işçi bayramı olarak kutlanmaya başlandı.

Bu yıl Türkiye 1 Mayıs kutlamalarına hem halkın mücadelesinin yükseldiği koşullarda, hem de yurdumuzun geleceği için çok kritik koşulların yaşandığı bir ortamda gidilmektedir.

Bir yanda 14 Nisan Tandoğan ve 28 Nisan Çağlayan cumhuriyet şahlanışlarının yaşandığı koşullar var. Diğer yanda, ABD ile Türkiye aleyhine gizli anlaşmalar yapmış Haçlı irtica görevlisinin Çankaya'yı ele geçirme girişimleri var. Kısacası milli güçlerle emperyalizm ve Haçlı irtica cephe cepheye gelmiştir. Cereyan eden olaylar bu cepheleşmenin tezahürleridir.

Cumhuriyet mitinglerini de, Tayyip'in geri çekilerek Gül'ü ileriye sürmesi ve Genelkurmay'ın muhtıra gibi geceyarısı bombası da hep bu tahlil çerçevesinde anlam kazanmaktadır. Her iki taraf da bir satranç tahtası üzerinde açıkça bir savaş oyunu oynamaktadır. Her seferinde meydanların milyonu aşan kitleyi barındıran 14 ve 28 Nisan "Cumhuriyete Sahip Çık mitingleri" birer İnönü savaşlarıdır. Ve arkası behemehâl gelecektir. Dipdalgası yükselerek sürmektedir. Yani sırada daha Sakarya savaşlarının bulunduğunu söylemek müneccimlikten sayılmayacaktır.

Daha önümüzde eylemi bol Mayıs ayı var. 19 Mayıs'ımız var.

Ve nihai aşamada kaçınılmaz olarak bir Büyük Taarruz'u yaşayacağız.

Bizim tarihten ve kendimizden tanıdığımız büyük Türk milletinin özelliklerinde aşınma olmadıysa eğer bunları görüp yaşayacağız. İşte AB sömürgecilerinin ve ABD emperyalistle-rinde bulunmayan tarih bilinci budur.

Bu odun kafalılar Türkiye'yi Afganistan ve Irak'a, Türk milletini de henüz milletleşme sürecinde çok gerilerde bulunan o ülkeler halklarına benzetmekle vahim bir yanılgıya düştüklerini anlayacaklardır.